

r o m a n

anthony

KING

TEROARE ÎN MASONERIE

ANTHONY KING

TEROARE ÎN MASONERIE

**Editura electronică Equinox
2011**

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....	4
CAPITOLUL 2.....	8
CAPITOLUL 3.....	12
CAPITOLUL 4.....	16
CAPITOLUL 5.....	21
CAPITOLUL 6.....	28
CAPITOLUL 7.....	34
CAPITOLUL 8.....	40
CAPITOLUL 9.....	45
CAPITOLUL 10.....	50
CAPITOLUL 11.....	55
CAPITOLUL 12.....	60
CAPITOLUL 13.....	66
CAPITOLUL 14.....	72
CAPITOLUL 15.....	80
CAPITOLUL 16.....	84
CAPITOLUL 17.....	87
CAPITOLUL 18.....	90

CAPITOLUL 1

— Ticălos nenorocit! Lasă că te aranjez eu imediat!

Bărbatul se afla în nesimțire, ca urmare a însemnatei cantități de heroină ce îi fusese strecurată în paharul din care băuse. În mod normal ar fi scăpat cu viață, dacă ar fi beneficiat de asistență medicală sau dacă ar fi avut un dram de noroc. Însă lucrurile nu au stat deloc așa. Leșinat fiind, a fost târât în camera de baie și aruncat în cada goală.

— Până aici ți-a fost, scârnăvie! Ai să plătești cu vârf și îndesat răul pe care mi l-ai făcut mie și familiei mele!

Cuțitul mare de bucătărie începuse să taie jugulara victimei, scoțând un sunet straniu, aducător de moarte. Sângele țâșni în toate părțile, gâlgâind, ca o fântână arteziană. Lama ascuțită a continuat să secționeze, până când țeasta onorabilului domn Kevin Lee-Heale a fost îndepărtată de corp.

Apoi a fost introdusă într-un sac de plastic și aruncată într-un colț al încăperii.

Dar activitatea neobositului cuțit nu s-a oprit aici.

După ce carnea a fost despicată, a venit rândul unui ferăstrău manual să continue oroarea. Sângele curgea în valuri, iar cada era înroșită în totalitate. Trupul nefericitului fusese hăcuit în șapte părți. Cinci saci fuseseră puși deoparte deja. Urmau alți doi...

Era a doua zi când întreg Departamentul Poliției Los Angeles se afla în alertă maximă. Telefoanele zbârnâiau neîncetat și toată lumea era nervoasă. Dar căpitanul Corky West, șeful Diviziei „Cazuri Speciale”, îi întrecea pe toți cu urletele sale de-a dreptul isterice. Nimeni n-avea curajul să-i iasă în cale. Își consultă ceasul. Era trecut de ora 09:00.

— Detectiv Heron, partenerul tău încă n-a binevoit să sosească?

— Cred că este pe drum, șefu’.

— Nu trebuia să fi ajuns până la ora asta? Sau poate că și-a luat vreun concediu de odihnă, iar eu nu știu?!

Ca să nu mai toarne gaz pe foc, Jane Heron preferă să tacă. Din întreaga divizie, ea era cea care se înțelegea cel mai bine cu căpitanul West. Desigur, cu excepția frumoasei și... grațioasei Melanie Pullman, secretara acestuia, care nu-i ieșea niciodată din cuvânt.

Înainte de a reintra în bârlogul său, boss-ul ordonă:

— Când detectivul Eric Black ajunge la sediu, vă aștept de urgență la mine. Să vină și sergentul Mann.

— Da, domnule!

Nervozitatea comandantului diviziei era pe deplin justificată. Nu în fiecare zi se descopereau fragmente de cadavre umane răspândite prin tot Los Angelesul. De asemenea, foarte rar se întâmpla ca primarul metropolei și guvernatorul statului

California să se intereseze în mod direct de un caz polițienesc, așa cum o făceau acum.

La ora 09:15, detectivul Eric Black intră în birou cu o mină ce trăda bună dispoziție. Aprinzându-și o țigaretă Camel fără filtru, le dădu binețe tuturor:

— Bună dimineța, dragii mei colegi! Ce-ați mai întreprins în lipsa mea?

— Au fost descoperite fragmente dintr-un corp uman, eroule! îl întâmpină Steve Mann, departe de a fi în apele sale. Îți amintești? Probabil că ai și uitat, nu?

— Și ce-i cu asta?

— Nu mare lucru, răspunse Jane la fel de caustic. Aproape în fiecare zi e ciopârțit câte cineva în orașul nostru...

— De aceea sunteți atât de abătuți? Bine, dar moartea face parte din viață. Nu trebuie să vă lăsați impresionați cu una, cu două... Doar sunteți niște profesioniști ai asasinatelor!

— Dacă nu ți-e frică de moarte, roagă-te ca păcatele să-ți fie iertate și hai la șefu' în birou! Abia așteaptă sosirea ta. Apropo, unde ai fost până acum? Nu ți-a sunat ceasul deșteptător la ora exactă sau iarăși nu ai dormit acasă?

— Ba da este răspunsul la ambele întrebări, însă am trecut puțin pe la biserică. Trebuia să mă spovedesc și să mă rog. E vreo problemă?

— Doar aceea că nu te știam credincios, îi replică partenera lui. Te-ai pocăit? Ai îmbrățișat religia mormonilor?

— Sunt catolic de la naștere, însă încerc să mă las... Dar mai bine să mergem la căpitan! Poate reușim să-i stricăm ziua, ca de obicei.

— Nicio nădejde! I-a stricat-o altcineva înaintea ta.

Directorul poliției, Larry Tillman, nu știa cu exactitate de ce fusese convocat la primarul orașului, însă anunțata prezență a guvernatorului Rick Myles îi dădea mult de bănuț. Macabrele pachete găsite în Parcul Central și în spatele celei mai impunătoare pagode din cartierul chinezesc puteau constitui un motiv bine întemeiat.

Primit de îndată, Tillman a fost luat la rost chiar de la intrarea în fastuosul birou al edilului-șef din Los Angeles:

— Bine că ai venit, directore! Te așteptam cu sufletul la gură ca să ne dai niște explicații. Pe guvernatorul Myles cred că-l cunoști.

— Da, domnule. Am onoarea, domnule guvernator!

— Cred că nu trebuie să-ți mai spun pentru ce te-am chemat, zise acesta. Situația este deosebit de gravă la această oră.

Ca să nu îi enerveze, comandantul tuturor polițiștilor din oraș făcu un gest evaziv din mână, care putea însemna orice. Preferă să tacă.

— Îți e clar că nu putem tolera ceea ce se întâmplă în Los Angeles, nu-i așa? vorbi și primarul, arătându-se astfel cât se poate de interesat de problemă. Presa poate afla adevărul în orice moment, iar atunci s-a zis cu noi.

— Așa e, domnule.

— Ei? continuă guvernatorul, din ce în ce mai iritat. Ce indicii dețineți? Aveți vreun suspect? Când puneți mâna pe odiosul criminal?

Deci, asta era! se dumiri Tillman în gând. E vorba despre cadavrul secționat.

— Suntem în alertă maximă, iar subordonații mei investighează cazul 24 de ore din 24.

— Și?

— Și până acum nu avem indicii precise, însă ne străduim să le găsim, încercă directorul să dreagă busuiocul. Legistul nostru se străduiește să identifice victima, ca să avem un punct de plecare solid în cercetările noastre.

— Abia acum? sări ca ars guvernatorul. Dar au trecut deja două zile de la descoperirea unei mâini și a unui picior!

— Informația este exactă, însă doctorului Butch Harrison nu-i sunt suficiente aceste fragmente umane pentru a afla identitatea victimei.

— Și altul mai bun ca el nu există în acest stat?

— Iertați-mi îndrăzneala, însă nu cred că există vreun specialist mai competent în toată America, riscă Tillman un punct de vedere care, în mod sigur — date fiind circumstanțele nu putea fi pe placul șefilor săi ierarhici.

— Atunci de ce nu află ce are de aflat?

— Pentru că are prea puține date, domnule primar.

— Bine, bine. Spune-mi cum aveți de gând să procedați în continuare!

— Cu maximă operativitate. Cazul se află în fruntea listei noastre de priorități. Toți angajații lucrează la asta. Fără excepție.

— Foarte bine, se arată mulțumit pentru prima dată guvernatorul Myles. Vreau să-l informați pe primar despre mersul anchetei în fiecare dimineață și seară. El mă va ține la curent. Directore, bagă-ți oamenii în priză și nu mă dezamăgi!

— Am înțeles, domnule guvernator! Voi face tot ce este posibil ca să rezolvăm situația în timp record. Vă asigur!

— Bine că ați venit! zise căpitanul Corky West, ridicându-se ca un resort de la birou. Luați loc! Noutăți?

Dar cum cei doi detectivi și sergentul Mann ridicară din umeri, șeful continuă:

— Mobilizați-vă toți informatorii, promiteți recompense substanțiale din fondurile poliției, șantajați eventualii martori, faceți percheziții fără mandat, într-un cuvânt procedați cum credeți de cuviință, însă aduceți-mi urgent date despre odiosul asasin care a ucis cu sânge rece și a împrăștiat fragmentele cadavrului prin oraș! Atât vă cer! Altfel e de rău pentru noi toți.

Mare lucru! gândi Eric Black, ironic. Dacă mă uit bine la unghiile de la piciorul găsit în spatele pagodei chinezești, îmi dau seama cine e victima și apoi nu mai e decât un pas de furnică până la aflarea asasinului. Meseria de polițist e una dintre cele mai simple...

— Directorul D.P.L.A. tocmai s-a întors de la o întâlnire cu guvernatorul statului și cu primarul orașului, informându-mă telefonic că e de rău. Din acest

moment nu mai dormiți acasă, ci la sediu, mâncarea o comandați secretarei mele și aveți câte o mașină la dispoziție pentru orice deplasare. Dar vreau rezultate! S-a înțeles?

— Da, șefu'! îndrăzni Jane să rostească. Dar mai bine ne deplasăm cu propriile automobile, ca să nu batem la ochi pe unde mergem. Ar fi suficient să ne decontați benzina...

— Dr. Harrison a descoperit ceva la autopsie? schimbă vorba West.

— Nu încă, pentru că nu efectuează propriu-zis o autopsie, răspunse Steve Mann. Nu are decât o mână și un picior de cercetat.

— Stați pe capul lui și, la nevoie, scoateți-l din sărite! Lucrează mai bine sub presiune. Orice indiciu poate fi prețios.

— Și pentru el e valabilă mobilizarea non-stop?

— Noaptea poate dormi acasă, însă o mașină de-a noastră va fi parcată în fața locuinței lui. La cel mai mic semnal, trebuie să se imbarce. Preveniți-l în legătură cu această dispoziție!

— Îi spun eu! se oferi Eric Black, adăugând mai mult pentru sine: O să-i facă mare plăcere...

— Acum, la treabă! Vreau rapoartele voastre de trei ori pe zi sau de fiecare dată când se ivește o noutate. Nu ignorați acest ordin, așa cum vă e obiceiul, pentru că și eu trebuie să-mi informez superiorii la intervale de timp bine stabilite. Și-acum, afară!

CAPITOLUL 2

— Ce crezi că ar trebui să facem, Eric? își întrebă Jane Heron partenerul de îndată ce ieșiră din biroul căpitanului West.

— Să mergem la barul Monica's și să ne îmbătăm, așteptând ca norocul nostru proverbial să lucreze ca și până acum. Te-ai speriat de căpitan și de măsurile pe care le-a luat?

— Se poate spune și așa...

— Eu nu. Orice minune ține trei zile...

— Vorbești prostii!

— Dar ce motiv ai avea să crezi că ne-a părăsit norocul?

— Poate că s-a terminat, pur și simplu.

— În acest nedorit caz, ar trebui să ne prezentăm chiar azi demisiile și să ne lăsăm de meserie.

— Eu vorbeam serios...

— Ce-ar fi să ne repezim până la catacombele doctorului Butch Harrison! interveni sergentul Mann. Poate a aflat ceva care ne-ar putea fi de folos.

— Ai dreptate! Eu, una, mă duc. Poate modul de operare al asasinului îi spune ceva „Specialistului” nostru. Nu degeaba l-am poreclit așa.

În câteva minute, cei trei polițiști coborâră în Laboratorul criminalistic al legistului, acolo unde aveau loc și necropsiile, atât de detestate în special de detectivul Eric Black.

Doctorul terminase investigarea celor două membre umane secționate, iar acum se afla în biroul lui, cu ochii în monitorul puternicului său computer.

— Iarăși ați venit să mă bateți la cap? îi întâmpină acesta, țăfnos nevoie mare, fără a-și întoarce privirea.

— Iarăși te-ai sculat cu fundul în sus, Butch? replică Eric în aceeași notă.

— Ce vreți?

— Să ne spui numele criminalului, adresa și ce număr poartă la pantofi, continuă detectivul seria ironiilor.

Doar atât?

— Prietene - interveni Jane — toată conducerea administrativă și politică a orașului e prost dispusă din cauza fragmentelor umane descoperite, nu numai tu. Așa că hai să vorbim serios! Ne poți ajuta cu ceva?

— Să zicem..., dar pe urmă plecați?

— Nu plecăm! răspunse Eric. Stăm aici cu tine ca să-ți descântăm cadavrele... Bineînțeles că plecăm. Doar nu crezi că am coborât la morgă de dragul tău!

Dr. Harrison îi aruncă o căutătură care putea însemna tot ce era mai rău pe lume. Dintr-o dată, însă, se destinse și îi întrebă:

— Cu ce vreți să încep?

— Cu cele două membre. Le-ai autopsiat, nu?

— Da.

— Atunci spune-ne ceva despre victimă!

— Din punct de vedere medical, aceasta nu se află acum într-una dintre zilele ei cele mai bune...

— Foarte interesant! Deci, a decedat. Continuă, însă încearcă să nu ne fierbi prea mult în suc propriu! Treci la fapte!

— O.K.! După aspectul regulat al tăieturilor, este clar că s-a folosit un instrument foarte bine ascuțit și apoi un ferăstrău sau o altă unealtă cu zimți. Fragmentele umane — un picior stâng și o mână dreaptă — provin de la un subiect între 55 și 58 de ani, bărbat, circa 1,73 m înălțime și 80 de kilograme. A fost ucis în urmă cu aproximativ 30-32 de ore, adăugă legistul după ce-și consultă ceasul. Mai mult ca sigur, înainte de a fi hăcuit, a fost drogat bine de tot.

Steve Mann își nota totul, conștiincios, într-un carnețel.

— Grupa sanguină?

— A II. Am stabilit și ADN-ul, în caz că va fi nevoie de semnătura genetică a victimei. După sângele depistat în artere, mai pot spune că bărbatul a fost secționat imediat după ce a fost omorât. N-ar fi exclus să fi rămas chiar în viață o vreme.

— Odioasă faptă!

— Într-adevăr. În sacii de plastic în care au fost găsite membrele n-am descoperit nicio urmă. Dar mai bine să vi-i arăt! Nu m-ar mira dacă celelalte resturi umane ar fi fost împrăștiate în ambalaje asemănătoare.

— Perfect. Le vom spune polițiștilor de pe străzi să caute saci de culoare albastră, zise Jane după ce îi văzu. Dar lămurește-mă, doc, judecând după modul de operare, există vreo asemănare între această crimă bestială și alte cazuri din ultimii zece ani?

— Când ați dat năvală în biroul meu tocmai cu asta mă ocupam. Au mai existat câteva cazuri, însă respectivii făptuitori se află bine-mersi după gratii sau sub pământ. De asemenea, n-a evadat niciunul. M-am interesat deja.

— Pentru moment, eu zic că ne-ai dat ceva informații, Butch. Ne mulțumim cu atât în lipsă de altceva!

Cei trei părăsiră Laboratorul criminalistic, răsuflând ușurați.

Bine că legistul n-a insistat să ne arate fragmentele umane! își zise Eric. Iar n-aș mai fi putut pune nimic în gură vreo două zile. Ca să nu mă mai gândesc la ironiile scumpei mele partenere și ale lui Steve...

— Deci, ce facem? întrebă sergentul înainte de a se așeza la propriul birou.

— Eu am spus și mai devreme. Aș bea ceva așa, de dimineață. Mă însoțești, Jane?

— Da, însă am să iau doar o cafea. Mergem la Monica's?

— Mai întrebi? Steve, dă-ne un telefon dacă mai apare ceva! În cazul în care întreabă căpitanul de noi, spune-i că suntem pe teren pentru a-i duce ordinele la îndeplinire.

— Adică?

— Ne căutăm infomatorii ca să-i strângem cu ușa. Parcă așa sunau instrucțiunile, nu? Am uitat să-l întreb care informatori, dar asta-i altă poveste...

Ike Freeman își simțea capul foarte greu, iar ochii i se închideau de somn. Niciodată nu mai trăise senzații asemănătoare.

Oare ce să fie cu mine? se întrebă el, întinzându-și picioarele. Să fie oboseala și stresul acumulate în ultima vreme? Trebuia să-mi ascult prietenii care m-au sfătuit s-o las mai moale pentru o vreme. Am neapărată nevoie de o vacanță.

— Crezi că ai putea să-mi faci o cafea?

— Bineînțeles, Ike! Tare și amară, nu?

— Exact. Aș face-o eu, dar cred că nu mă țin picioarele, lartă-mă că nu sunt o gazdă mai bună. Îmi pare rău!

— Nu-ți face probleme pentru atâta lucru!

Mai mult ca sigur că am să adorm, își zise el când rămase singur. Să fi băut prea mult? Nu cred. Nu mă îmbăt eu din 200 ml de alcool. Numai dacă nu mi-a pus ea vreun drog în pahar...

Acestea fură ultimele gânduri conștiente ale lui Ike Freeman, Mare Expert în cadrul Lojei de Vest a Americii.

Peste cinci minute trupul acestuia se afla în cadă, iar capul îi era îndepărtat de trup cu un cuțit mare de bucătărie. Nu avusese nici cea mai mică tentativă de a se apăra.

Ceva mai târziu, după circa o oră, aceeași mână criminală îi îndepărta oasele de corp cu un ferăstrău manual.

Timp de două zile nu se întâmplă nimic deosebit, spre exasperarea căpitanului Corky West și a superiorilor săi. Dar, nici detectivii nu erau prea mulțumiți de situație, majoritatea oalelor spărgându-se în capetele lor.

Venit de curând la birou, Eric își deschise computerul, însă habar n-avea ce caută. Informatorii cu care stătuse de vorbă ridicaseră din umeri a neputință. Și așa nu se înțelegea prea bine cu ei.

— Dacă nici astăzi nu înaintăm măcar cu un pas în ancheta noastră, cred că vom fi împrușcați, își dădu Jane cu părerea pe un ton nu tocmai optimist.

— Împrușcați? Cel puțin! fu de acord detectivul. Poate chiar arși de vii. Steve, nici tu n-ai reușit să prinzi vreun fir?

— Nimic.

— Din ce în ce mai bine. Stăm din ce în ce mai bine! făcu Eric haz de necaz, aprinzându-și o țigaretă Camel fără filtru. A cincea din acea dimineață.

În ultima vreme fuma trei pachete pe zi și nu-i mai ajungeau doi litri de cafea. De mult timp nu se mai confruntase cu un caz atât de dificil.

În acel moment sună telefonul și frumoasa secretară, Melanie Pullman, se grăbi să răspundă. După ce vorbi puțin, sub privirile curioase ale colegilor de birou fata așeză receptorul în furcă și zise:

— A mai apărut un colet.

— Unde? săriră detectivii de la locurile lor.

— La groapa de gunoi de la marginea oraşului. Era cât pe ce să fie incinerat. O maşină de poliţie se îndreaptă cu pachetul spre sediu. Se pare că e vorba de cealaltă mână a victimei tăiate în bucăţi.

— Stânga adică, gândi Jane cu voce tare. Poate că găsim pe degete vreun inel sau o verighetă, ceva care să ne lumineze.

— Da... sau un ceas pe capacul căruia să fie inscripţionat numele şi adresa purtătorului, o luă Eric peste picior.

— Amice, nu-ţi pierde speranţa, altminteri rişti să devii nesuferit şi să-ţi cadă tot părul de pe cap! Şi-aşa ai chelit.

Prea preocupat de noua veste, detectivul nu răspunse acestei ironii, adresându-se Melaniei Pullman:

— Frumuseţe, informează-ţi şeful despre noul colet! Eu mă duc până la Butch să-i spun să se pregătească pentru analizarea noii „prăjituri”.

CAPITOLUL 3

— Întotdeauna mi-au plăcut bărbații mai în vârstă, domnule Waxman.

— Te rog să-mi spui Todd! Doar suntem numai noi doi.

— Bine, Todd. Să îți ofer ceva de băut? Un whisky, poate?

— Mulțumesc! Cu un cub de gheață, dacă ești draguță.

Tânăra se ridică de la locul ei și își undui provocator șoldurile, îndreptându-se spre barul din bibliotecă. Era o bucătică foarte bună.

— Ballantine's e în regulă?

— Perfect, răspunse bărbatul, admirându-i spatele și instalându-se mai comod pe canapea. De când lucrezi pentru noi, Kristin?

— Fac în curând un an de zile. Tata e cel care m-a adus, Dumnezeu să-l iertel!

— Așa e! Acum îmi amintesc. Se pusese problema că în relațiile cu presa ar trebui să ne reprezinte o femeie, pentru a mai diminua impresia că organizația noastră are un caracter mistic sau sectant. Totul în încercarea de a afișa o oarecare transparență.

— Sper că am reușit să ating acest obiectiv, din moment ce nimeni nu mi-a reproșat nimic până acum.

— Faptul că ai rămas la noi atâta vreme e o dovadă clară în acest sens, nu? Până acum n-am auzit pe nimeni să te vorbească de rău. Pentru mine, cel puțin, e foarte important să fii o fată drăguță în continuare, dacă înțelegi ce vreau să spun...

— Înțeleg foarte bine, Todd. Și mă bucur că ești bun cu mine! Dar hai să vorbim despre ceva mai vesel! Să știi că întotdeauna mi-a plăcut de tine, însă până acum n-am avut nici curajul și nici ocazia să ți-o spun. Ar fi foarte bine dacă m-aș putea bucura de o oarecare protecție din partea ta.

Tânăra se apropie de el cu paharele în mâini și se așeză alături, pe canapea.

— Nici tu nu mi-ești indiferentă. Și cea mai bună dovadă este prezența mea la tine acasă, cred că-ți dai seama. Dacă ești fată bună, voi fi încântat să am grijă de tine și de viitorul tău.

— Foarte bine! Pentru ce bem?

— Pentru noi doi și pentru fericire, dacă vrei.

— De acord, Todd. Până la fund?

— Da, dar din două înghițituri. Ar fi păcat să ne amețim așa, dintr-o dată. Mai avem unele lucruri de făcut, nu-i așa?

Cei doi băură, iar ochii începură să le sticlească puțin. Zâmbiră și se priviră dragăstos, cu afecțiune. Mai ales el...

— Cum îți place apartamentul meu? .

— Mult, însă mai mult îmi placi tu, răspunse bărbatul afectat, punându-și o mână pe umărul ei.

— Bem și restul? îl întreabă Kristin. Ca să le umplu din nou.

— De acord. Pe urmă aș fi încântat să facem dragoste, adăugă el dintr-o dată, fără să clipească măcar.

Băură.

Ea tăcu. Se ridică, îi luă paharul din mână și se duse din nou la bar. Îndată ce reveni, puse băuturile pe masă și începu să-și desfacă centura pantalonilor fără a-l privi. Își scoase blugii, apoi, fără niciun pic de pudoare chiloții.

Părul pubian era tuns scurt și avea o nuanță ușor castanie, care-l fascină pe Todd într-o secundă.

— Și eu vreau! răspunse Kristin cu întârziere.

Era cât se poate de evident la ce se referea. Făcu doi pași spre canapea și își depărtă puțin picioarele, astfel încât el să-i poată atinge pufoasa blăniță dintre pulpe.

Todd începu s-o mângâie excitat, cu blândețe, simțind cum membrul începe să i se întărească în pantaloni. Respirația i se accelerase, iar ea ofta încetișor cu ochii întredeschiși. O masă cu pricepere, ceea ce demonstra că se pricepea foarte bine la așa ceva. În scurt timp, ea se umezi suficient de bine pentru a putea trece la următoarea fază a jocului.

Bărbatul o ajută să-și scoată și bluza, sub care nu purta sutien, și așteptă.

Kristin Lloyd își flexă puțin genunchii și îi apăsă mâna, făcându-l să înțeleagă că vrea să fie pătrunsă.

El își introduse un deget înăuntru, apoi încă unul, simțind cu plăcere cum floarea ei se deschide pentru el. Numai pentru el.

Tânăra începu să execute mișcări scurte din bazin, mai întâi laterale, iar pe urmă în sus și în jos, scâncind de plăcere. Sâni — mai degrabă mici, dar fermi — parcă erau desenați. Abia dacă se mișcau o dată cu unduirile ei. Contracțiile mușchilor săi interiori îl făceau pe Todd să devină din ce în ce mai interesat de amor. Înteți ritmul penetrărilor sale delicate, fiind acompaniat cu multă dăruire de Kristin.

Peste puțin timp ea mimă orgasmul. Sau poate chiar îl trăise. Bărbatul n-avea de unde să știe și, la drept vorbind, nici nu-i păsa. Ceea ce-l interesa în mod deosebit era să ajungă să se cufunde în ea, pentru a cerceta interiorul secret al intimității care îi era oferită cu voluptate.

Se aplecă deasupra lui, îi sărută ceafa, îi introduse limba în ureche și îl mușcă de obraz, spunându-i:

— Regulează-mă!

Apoi îi dădu drumul, se așeză alene pe covor, își depărta sugestiv picioarele și se ciupi de sfârcurile întărite.

O invitație mai clară nici că se putea. Bărbatul se eliberă în grabă de haine și plonjă în sexul ei, precum un soldat în permisie. Tânăra era neașteptat de strâmtă. O sărută cu pasiune și începu să împingă cu blândețe, dar într-un ritm susținut.

— Mai tare, Todd! Bagă-mi-o toată, nu mă menaja!

El așteptase acest semnal. De multă vreme nu mai avusese o asemenea trufanda.

Să fi împlinit frumoasa vârstă de 20 de ani? se întrebă bărbatul în timp ce i-o trăgea cu putere fetei de sub el. Maximum 22...

Kristin își încolăci picioarele pe spatele lui, apoi și brațele în jurul gâtului, astfel încât în acel moment era pătrunsă în totalitate.

— Dă-i, iubitule! Dă-i cu toată puterea! gemu ea, încordându-și întregul corp. Mult... vreau mai mult!...

Todd se controlă cum putu mai bine, fiind la fel de interesat ca amorul lor să nu se termine cu una, cu două. Pentru a nu se lăsa subjugat cu totul de Kristin începu să se gândească la tatăl ei, care-i fusese bun prieten.

Michael Lloyd a fost un om de treabă, fără doar și poate. Dacă nu făcea prostia să se retragă din organizație, poate ar mai fi trăit. Oricum, n-am să înțeleg niciodată de ce a plecat. N-avea niciun motiv. Afacerile îi mergeau excelent, era înconjurat de o grămadă de prieteni și nu avea niciun motiv să se teamă de ceva. Probabil că suferea de o afecțiune psihică, din moment ce a ajuns să se spânzure.

Gândurile îi fură întrerupte de gemetele fetei, care deveniseră din ce în ce mai puternice, vestind un nou orgasm. Todd își accelerează ritmul, abținându-se în continuare să juiască. Voia mai mult decât atât.

Kristin gâfâia de-a dreptul, tremurând ca o frunză în vânt. Își înfipse dinții în umărul lui. Pentru câteva clipe își ținu respirația, după care se destinse și își descleștă gura, eliberându-și victima. Bărbatul cercetă mușcătura și fu plăcut surprins să constate că urmările nu erau grave.

Fata îi zâmbi și, în timp ce se retrăgea dintre picioarele ei, îl întrebă:

— Credeai că sunt vampir și am să-ți sug sângele?

— În schimb, am să-ți sug altceva...

Și cuvintele lui Kristin fură însoțite de mișcări sugestive.

Se eliberă de dedesubt, îl obligă să se întindă, după care își așează capul pe abdomenul lui, studiindu-i cu interes membrul erect.

Todd o prinse cu blândețe de părul tăiat scurt și o îndemnă ce să facă. Fata nu dovedi nici de această dată că ar fi o neștiutoare, începând să-l lucreze cu multă afecțiune.

El îi admiră crupa tânără și talia subțire, iar în minte începu să i se înfiripeze un gând nu tocmai ortodox. Totuși, nu-i venea să abandoneze sublima poziție în care se afla.

Parcă citindu-i gândurile, Kristin se ridică, se așează în genunchi și se întoarce cu spatele la el. Apoi își depărtă ușor fesele într-o invitație ce nu putea fi refuzată. Zise:

— Dă-mi-o din nou! Tare! Acolo!

Bărbatul atât aștepta. Se înfipse în spatele ei dintr-o mișcare, în ciuda faptului că, la început, acel „inel” secret se opusese agresiunii. Noroc că acesta cedă repede, brusc, permițând o intromisiune lejeră și totală. O strânse de șolduri, trăgând-o spre el, deși acest lucru nu era deloc necesar. Fata se încorda cu forță și se împingea în el cu fermitate, pentru a fi sodomizată cât mai profund. Gâfâia convulsiv.

Loviturile lui erau mai degrabă niște plesnituri, care făceau ca fesele tinerei să trepideze regulat. Todd își înfipse o mână în ceafa ei, iar cu cealaltă o apăsă de mijloc. În acel mod, intromisiunile lui rapide erau și mai plăcute.

Accelerează ritmul cât putu de mult, iar când simți că primul jet pornește, se avântă adânc în ea și rămase nemișcat. Mușchii interiori ai lui Kristin făcură restul, spre satisfacția totală a bărbatului, care mârâia mulțumit, înfipt în spatele ei....

— De mult nu m-am mai simțit atât de minunat! exclamă Waxman în cele din urmă.

— Mi-ai făcut foarte mult bine, dragule! spuse și fata, extrăgându-se ușor. Chiar dacă ustură puțin...

— Când ne mai vedem?

— Când vrei tu. Fără nicio problemă.

— Peste două zile soția mea pleacă din oraș. Ce zici?

— Excelent. O vom putea face de mai multe ori.

— Am să am grijă de tine, draga mea! Nu vreau să-ți lipsească nimic.

— Dacă sunt cu tine, n-are ce să-mi lipsească, Todd...

CAPITOLUL 4

Era aproape de ora prânzului când detectivii Jane Heron și Eric Black îl vizitară pe „Specialist”, pentru a afla amănunte în legătură cu conținutul ultimului colet găsit la groapa de gunoi.

— Ia spune, Butch, ai aflat ceva interesant?

— Chiar foarte.

— Vreo verighetă inscripționată, vreun ceas?...

— Nu.

— Atunci?

Dar legistul n-avea de gând să se lase tras de limbă prea ușor, așa că tăcu. Mai întâi trebuia să-i scoată din pepeni pe polițiști, după prostul obicei pe care-l dobândise de când lucra în Laboratorul criminalistic al Diviziei „Cazuri Speciale”.

Eric începu să fluiera o melodie oarecare, cercetând tavanul și făcând pe indiferentul. Lucru care nu i se potrivea defel. În schimb, Jane spera că vorba bună îl va face pe dr. Harrison ceva mai uman:

— Hai, amice, spune-ne o dată! Vezi bine că avem nevoie de informații.

Ți-ai găsit! Legistul tăcea în continuare, rămânând cu ochii în computer.

— Hai, Butch, te rugăm frumos!

— Ai rostit cuvântul magic! vorbi în sfârșit acesta. Vei fi răsplătită. Mâna descoperită în această dimineață nu este perechea celei găsite în urmă cu câteva zile.

— Cum adică? nu înțelese Eric de prima dată.

— Simplu. A aparținut altcuiva.

— Deci avem două cadavre? Dumnezeu!

— Două, da. Deocamdată...

Înmărmuriți, detectivii tăcură, astfel încât „Specialistul” putu continua în voie.

— Membrul acesta a aparținut tot unui bărbat, dar care a fost ucis aseară. Țesuturile nu au intrat încă în putrefacție. Avem de-a face cu un subiect ceva mai tânăr: 46-49 de ani. Înălțimea victimei ar putea fi de 1,75-1,85 m, iar greutatea — între 80 și 90 de kilograme. Aceste cifre sunt mult mai aproximative decât primele, deoarece acum e vorba despre o singură mână. Dreapta. Grupa sanguină: AB IV. Modul de operare: același. La fel și instrumentele folosite.

Sacul în care a fost ambalată mâna este identic cu celelalte două. În concluzie, aveți de căutat același odios asasin.

— Când o auzi boss-ul, cred că o să înnebunească, își dădu Eric cu părerea. Noi n-am aflat nici măcar cine este prima victimă și avem încă una. Ca să nu mai amintesc de asasin... Ce zici, Jane, ne dăm demisia înainte de a fi puși la zid?

— Dacă tu ți-ai da-o, aș deveni cea mai fericită femeie din lume! Și precis că toate ar merge mai bine, imposibilule!

— E clar că n-ai mai mângâiat de mult un spate de bărbat, nu-i rămase dator Eric. Hormonii tăi au luat-o razna, fără îndoială!

— V-am spus că și secționările au aceeași geometrie? întrerupse „Specialistul” duelul verbal al celor doi.

— Ne-ai spus.

— O.K., atunci puteți pleca! Ar fi mult mai bine pentru noi toți. Apropo, i-am spus deja căpitanului că avem două cadavre.

— Cu asta trebuia să începi!

Detectivii se întâlniră pe hol cu sergentul Mann, care se îndrepta grăbit spre ei. Judecând după expresia feței sale, nu se părea că aduce vești prea bune.

— Ce-i?

— Vă cheamă de urgență căpitanul. Tocmai s-a întors de la primar împreună cu directorul Departamentului Poliției Los Angeles.

— Steve, tu știi că în antichitate cei ce aduceau vești proaste erau omorâți? îl întreabă detectivul, însă nu mai așteptă răspunsul acestuia, luând-o înainte pe scări.

— Mergi mai încet, colega, că abia mă pot ține după tine! Crezi că e de rău? îi ceru părerea partenera sa.

— Mai întrebi? De câte ori te-a chemat șefu' la el ca să te premieze?

Când îi văzu, Melanie Pullman se ridică de la locul ei și le deschise ușa. Un gest pe care-l făcea extrem de rar și pe care Eric îl consideră de rău augur. De aceea se dădu la o parte, mimând politețea, și o lăsă pe Jane să intre prima.

— Stați jos! îi invită directorul, care ocupase locul căpitanului. Avem ceva foarte important de discutat. Ceva care nu va trebui să iasă din acest birou. Dar sergentul Mann unde e?

— A rămas dincolo.

— Chemați-l și pe el!

Eric se execută în grabă, apoi directorul începu să vorbească.

— După cum foarte bine știți, în oraș s-au găsit segmente din două corpuri umane ucise bestial.

În acea clipă, Melanie introduse capul pe ușă, încercând un zâmbet cât mai atrăgător. Cu toate că întâlni privirea de gheață a căpitanului, care îi ordona fără cuvinte: „ieși afară!”, tânăra se apropie de acesta în vârful picioarelor și îi spuse ceva la ureche. Apoi plecă la fel cum venise, tiptil, chipurile ca să nu deranjeze ședința. Dar o făcuse, căci toți fuseseră atenți la apariția ei inopinată.

Când privirile se îndreptară spre căpitan, acesta zise:

— Au fost descoperite încă două colete. Putem continua.

— Bine. Azi dimineață, o persoană foarte importantă s-a prezentat în audiență la guvernatorul statului California, Rick Myles, și l-a informat în legătură cu dispariția misterioasă a doi... să le zicem prieteni. Cred că sunteți foarte curioși să aflați cine este acea persoană extrem de importantă. Ei bine, este vorba despre Breton Lipstone, nimeni altul decât Marele Comandor al Supremului Consiliu al Francmasoneriei de pe Coasta de Vest.

— Măiculiță! nu se putu abține Eric să exclame.

— Iar cei doi dispăruți sunt Kevin Lee-Heale și Ike Freeman, Mare Maestru, respectiv Mare Expert în cadrul lojei.

— Când au dispărut, domnule director? întrebă Jane.

— În urmă cu câteva zile. Așa ceva nu se întâmplă în Masonerie, anticipă Larry Tillman următoarea întrebare. Nimeni nu pleacă undeva fără să-i anunțe pe membrii lojei din care face parte.

— Și cum vom acționa? fu rândul detectivului să întrebe.

— Cu cea mai mare discreție posibilă.

— Marele Comandor știe de fragmentele de cadavre pe care le-am găsit în oraș?.

— A auzit câte ceva. Tocmai de aceea a sporit îngrijorarea lui.

— I-a căutat la ei acasă? întrebă Corky West.

— Niciunul dintre ei nu este căsătorit, așa că oamenii pe care Lipstone i-a trimis să-i caute pe cei doi n-au putut intra în locuințele acestora. De aceea a apelat la guvernator, cu care se cunoaște destul de bine.

— Atunci să obținem mandate de percheziție de la procuror și să mergem noi, zise sergentul Mann. Într-un cadru legal.

— Cu actele nu-i nicio problemă, însă cu vecinii, da. Nu trebuie să se știe nimic despre aceste misterioase dispariții. Înțelegeți?

— Atunci mergem noaptea.

— La asta m-am gândit și eu. Dar fără echipă criminalistică. În cazul în care descoperiți ceva probe interesante, le luați cu voi și le cercetăm în laboratorul dr. Harrison. E clar?

— Foarte clar!

— Nu uitați să-l informați pe căpitanul West despre toate mișcărilor voastre. Nu este un ordin, ci o rugămințe personală, adăugă directorul, cunoscând caracterul rebel al celor doi detectivi. Și eu va trebui, la rândul meu, să-i informez în mod constant pe primar și pe guvernator. De aceea am nevoie de cât mai multe indicii și amănunte privind desfășurarea anchetei. De asemenea, feriți-vă de presă ca dracu' de tămâie și nu luați hotărâri importante decât cu acceptul meu personal sau al șefului vostru direct. Și încă ceva! Dacă totul va ieși bine, veți primi din partea departamentului câte o primă frumușică.

— Dacă-mi permiteți! interveni Eric. Era mai bine dacă ne vorbeați despre prime la început, domnule director! V-am fi ascultat cu și mai mare atenție...

Larry Tillman făcu abstracție de vorbele polițistului, spunând:

— Detectiv Heron, vino cu mine să-ți fac rost de mandatele acelea. Și nu uitați! Detaliile privind identitatea și calitatea celor dispăruți sunt doar pentru urechile noastre. Nimic nu iese din acest birou.

— Dar dr. Harrison?

— Și el va ști, dar nimeni altcineva. Acum, la treabă!

— Care-i planul de bătaie? îl întrebă sergentul Mann pe Eric după ce ieșiră din biroul căpitanului.

— Eu zic să bem o cafea mai întâi. Melanie, dacă ți-e milă de noi, prepară-ne câte una. Și pentru Jane, că se întoarce repede.

— Îndată, domnule detectiv! îi răspunse tânăra, zâmbindu-i seducător.

— Hai să ne așezăm, Steve! Vrei o țigară?

— Știi bine că nu fumez. Spune-mi mai bine ce am de făcut.

— Eu zic că, dacă nu ții morțiș să vii cu noi dișeară la perchezitionarea locuințelor celor doi, te-ai putea ocupa de ceva documentare. Ești de acord?

— Păi, asta și e specialitatea mea. Ce, ai uitat?

— Nu, însă mă gândeam că poate vrei să mai faci și tu puțin teren, ca să scapi de plictiseală. Doar ai unele probleme cu silueta...

— Mulțumesc pentru grija ce mi-o porți, însă nu e nevoie! Ce vrei să aflu pentru tine?

— Eu habar n-am cu ce se mănâncă Francmasoneria asta și sunt convins că nici Jane nu știe mai mult. Așa că n-ar fi rău să studiezi puțin această societate secretă.

— Poți fi mai precis?

— Istorie, organizare, scop, membri, răspândire mondială și alte chestii de genul ăsta.

— Adică tot ce se poate afla, nu?

— Exact!

— Cred că nu o să-mi ia mai mult de o lună de zile.

— Și dacă-ți fac cinste cu vreo trei beri la Monica's?

— Măine vei avea, negreșit, un raport amănunțit din partea mea. Preferi în scris sau verbal?

— Verbal, căci n-am de gând să-mi dau teza de doctorat pe acest subiect.

— Perfect! Chiar acum mă apuc de treabă, se entuziasmă sergentul, punând mâna pe telefon. Uite că Jane se întoarce!

— Ai mandatele? o întrebă Eric, aprinzându-și o țigară.

— Da. A fost mai simplu decât mă așteptam.

— Și-acum ce facem?

— Ai vreo propunere?

— Să bem ceva.

— De acord, dar mai întâi vom da o raită pe la cele două adrese, ca să ne obișnuim cu împrejurimile. Diseară va fi mai greu. Apropo, directorul ne-a spus să luăm cu noi doi ofițeri de poliție în uniformă, pe care să-i lăsăm de pază în cazul în care descoperim ceva interesant.

— Bună idee! La asta nu m-am gândit.

— Vezi, de-aia e Larry Tillman director, iar tu doar un pârlit de detectiv!

— De asemenea, vom avea nevoie de câte un martor dintre vecini, dar unul care să nu informeze tot cartierul despre descinderea noastră.

— Vom apela la administratorii imobilelor. Se poate?

— Cred că da. E vorba de apartamente. Luxoase, ce-i drept.

— Hai să bem cafelele pe care ni le-a pregătit Melanie și pe urmă să plecăm! Steve, aranjezi tu cu polițiștii?

— La ce oră?

— Să fie la sediu pe la 21:00.

— O.K.! Aveți nevoie și de mașini?

— Nu vrem să batem la ochi. Vom merge cu rabla lui Jane, spuse Eric. Eu nu mai am benzină și nici bani ca să fac plinul. De asemenea, roagă-l pe criminalistul Brian Bennett să ne împrumute o trusă specială pentru prelevat probe de la locul faptei. S-ar putea să ne fie utilă. Spune-i și tu o minciună dacă te întreabă la ce ne trebuie.

CAPITOLUL 5

Patronul barului Monica's îi întâmpină cu voioșia-i caracteristică:

— Bine au venit clienții mei favoriți! N-ați mai trecut pe aici în ultima vreme. Treburile... Treburile...

— Ai ghicit, patroane! Ne dai ceva de mâncat? Nu de alta, dar ni s-au lungit urechile de foame.

— Ce întrebare-i asta? Bineînțeles că vă servesc cu ce am mai bun. Ce să fie, câte o minipizza, sandvișuri, clătite cu carne sau altceva?

— Eu aș vrea două sandvișuri cu unt de arahide și ton și încă unul cu unt de vacă și parmezan, comandă Jane.

— Iar eu, o pizza și două clătite.

— De băut?

— Whisky Jack Daniels. Dublu și fără gheață.

În timp ce patronul Jimmy H. se depărta în grabă, polițista vru să știe:

— De ce n-a venit și bătrânul Steve cu noi?

— I-am dat o sarcină de îndeplinit și i-am promis trei beri drept recompensă. S-a apucat imediat de lucru. Știi doar cât de mult îi place să bea pe banii mei! L-am pus să afle tot ce poate despre Francmasonerie, fiindcă nu știm nimic despre această organizație...

—... Nu știi tu, incultule! De ce mă bagi în aceeași oală?

— Hopa! Te pomenești că ai studiat în amănunt această temă!

— Nu chiar în amănunt. Doar chestii de cultură generală, care ție — desigur — îți lipsește. Nici nu mă mir...

— Ia zi! îi ceru Eric, bucurându-se că patronul revenea cu paharele de whisky mai mult decât duble, ca pentru a-l scoate din încurcătură.

— Puțină istorie nu ți-ar strica. Francmasoneria este atestată documentar doar de vreo 300 de ani, însă e mai mult ca sigur că această societate secretă își trage rădăcinile din vremuri de mult apuse. De aproape trei milenii, după unele păreri.

— Ce vorbești?!

— Prima origine ar fi aceea a constructorilor Templului lui Solomon din Ierusalim. Arhitectul magnificului lăcaș de cult a fost tatăl lui Hiram, iar acesta din urmă a construit edificiul, după care a fost ucis de trei companioni ce doreau să-i afle tainele meseriei. Primul l-a lovit cu un compas, altul cu un echer, iar ultimul cu o rangă.

— Bine că nu trebuie să-i prindem pe acești asasini! încercă Eric să facă o glumă, care însă nu avu efectul scontat.

— Templul lui Solomon a fost dărâmat în repetate rânduri și apoi reinălțat. A doua și a treia origine francmasonică sunt aproximativ paralele, fiind situate concomitent în Orient și Europa Occidentală. Ca o paranteză, vreau să-ti spun că numai în Marea Britanie de astăzi există peste 500.000 de membri ai Francmasoneriei.

— Jane, tu ai absolvit vreo facultate de istorie și eu nu știu?

— Ți-am mai spus, e vorba despre un pic de cultură generală, care, încă, ție îți lipsește cu desăvârșire. Atât și nimic mai mult.

— Bine, bine, continuă!

— Francmasonii erau de fapt niște zidari liberi, organizați în bresle, care lucrau pe bază de contract cu municipalitatea sau cu personalități deosebit de înstărite. Organizația era formată în special din arhitecți și ingineri, ce angajau mână de lucru necalificată din rândul populației autohtone și ridicau tot felul de edificii. Acum hai să-ți spun unde își are originea caracterul secret al Masoneriei!

— Stai așa! Masonerie sau Francmasonerie? exclamă Eric, crezând că a prins-o cu o inexactitate.

— E același lucru. Pot să continui? Prin anumite proceduri inițiatice, masonii își transmiteau, o dată cu secretele muncii lor, o serie întreagă de îndatoriri pe care trebuiau să le respecte. Acestea erau apărute cu sfințenie, uneori chiar cu prețul vieții. În caz contrar, riscau să fie excluși din bresle sau chiar omorâți. Una dintre aceste îndatoriri era aceea de a-și consacra munca ridicării de catedrale. Totuși, în anumite condiții, francmasonii au ridicat și palate, castele de apărare ori locuințe, însă niciodată temnițe. Foarte curios este faptul că ridicarea catedralelor gotice s-a întrerupt brusc la sfârșitul secolului al XIII-lea și începutul secolului al XIV-lea, cine știe din ce motive. Probabil că societatea a intrat „în adormire” din cauza vicisitudinilor vremii.

Pentru că Jimmy H. se apropia cu o tavă plină de bunătăți, Jane tăcu.

— Să știi că nu-mi strici pofta de mâncare dacă povestești în continuare!

— Prefer să mănânc mai întâi, învățacelule. Voi relua apoi cu Masoneria clasică, dacă vrei să afli și alte amănunte despre acest subiect.

Și cum el se arătă într-un tot de acord, după ce mâncară, Jane reluă:

— Cu timpul, Francmasoneria a devenit o asociație universală de cooperare în vederea menținerii păcii și a libertății tuturor popoarelor. Chiar și deviza „Libertate, Egalitate, Fraternitate” a Revoluției Franceze de la 1789 este masonică. Urmas al corporațiilor de constructori de catedrale din Evul Mediu, Ordinul Masonic aparține ordinelor cavalierești. Astăzi există mai multe rituri și obediențe, cum ar fi: Marea Lojă din Anglia de Bit Scoțian Antic și Accepat, Marele Orient, Marea Lojă Națională Franceză și altele.

— Gata, că m-ai amețit! Mai luăm un păhărel?

— Doar dacă ai de gând să efectuăm percheziția beți. Eu zic că am băut suficient.

— Atunci, hai să mergem!

Îmbarcați în anticul BMW 525 al lui Jane Heron, cei patru polițiști părăseau sediul D.P.L.A. la ora stabilită, cu detectivul Black la volan. Puțin incomodați, ofițerii se tot foiau pe bancheta din spate. În cele din urmă, unul dintre ei întrebă:

— Ne-afi putea spune și nouă la ce fel de acțiune vom participa?

— Avem de făcut două percheziții domiciliare, nimic mai mult, le răspunse Jane. Sergentul Mann nu v-a dat niciun indiciu?

— Nu.

— Tot ce aveți de făcut este să ne așteptați în mașină. Avem noi mandate de percheziție, însă descinderile trebuie efectuate cu cea mai mare discreție posibilă. Așa că nu veți spune absolut nimic nimănui, da?

— Bine, dar ce rol vom juca?

— Dacă nu găsim ceva care să ne intereseze, niciunul. În caz contrar, veți rămâne la domiciliile respective, ca să împiedicați deteriorarea eventualelor urme și indicii.

— Până când?

— Până ce vine o echipă de criminaliști. Dar, repet, asta numai în cazul în care însuși directorul departamentului va aproba o nouă percheziție. Alte întrebări?

— Niciuna, răspunse cel de-al doilea polițist, departe de a fi entuziasmat.

— Jane, îmi spui prima adresă?

— Emerald Street nr. 205.

În acel moment, telefonul detectivului începu să fredoneze cunoscutele acorduri din Baladă pentru Adeline.

— Da, Steve! Ai ceva noutăți pentru mine?

— În legătură cu Francmasoneria, dacă ai uitat cumva...

— ... Bine, dar renunță la partea cu istoria antică a acestei societăți secrete, căci am aflat-o deja de la scumpa mea parteneră.

— Atunci voi fi cât se poate de succint. În anul 1101 au luat ființă trei ordine importante și anume: două Ordine ale Templierilor și Ordinul Sfântului Ioan Ospitalierul. La fel ca Ordinul Masonic, acestea au luptat cu eroism pe parcursul stăpânirii creștine în Țara Sfântă, până în anul 1291, când cetatea a fost cucerită de egipteni. A urmat o serie de tulburări specifice vremii, în urma cărora multe loje au fost distruse, iar altele au intrat „în adormire”. Pentru a-ți putea face o imagine clară asupra caracterului Masoneriei, sau în legătură cu ceea ce se vrea ea, am să-ți enumăr câteva dintre principiile de bază ale acesteia.

— Te rog!

— Credința în Dumnezeu și nemurirea sufletului; iubirea aproapelui; practicarea religiei după convingerea personală a fiecăruia; libertatea de gândire și expresie; respectul față de legi și autoritățile statului; bunele moravuri; lupta pentru dreptate și adevăr etc.

— Spune-mi ceva despre Marea Lojă de Vest a Americii.

— Cu alte cuvinte, să revin în actualitate, nu?

— Exact!

— Această lojă, care este denumită și „Concordia”, are membri în statele California, Oregon, Nevada, Utah, Arizona, Mexico și Texas. După cum știi, Mare Comandor este Breton Lipstone. Pe stemă sunt desenate în prim plan un compas și un echer. Masonii sunt persoane foarte sus-puse în viața socială și politică a coastei de vest, de o moralitate fără pată. Femeile nu sunt acceptate.

— Cam câți membri numără?

— Sub nicio formă n-am reușit să aflu acest lucru. Se pare că e unul dintre marile lor secrete. Ce mi s-a părut foarte curios este faptul că șeful biroului lor de

presă este o femeie. Mai bine-zis o tânără cu un timbru vocal foarte plăcut. O cheamă Kristin Lloyd.

— Ai aflat unde este sediul organizației?

— Sediul pentru relații publice este pe West 7th Street, la numărul 84, dar cel al organizației constituie un alt mare secret.

— Înțeleg, altceva?

— Stai, că-ți mai spun! Pentru divulgarea numelor colegilor masoni și a secretelor acestora — zice tradiția — pedeapsa era tăierea trupului în două, iar gestul care simbolizează acest lucru se face printr-o mișcare cu latul palmei întinse la nivelul abdomenului. Ar urma ca oasele să fie arse de tot, iar cenușa împrăștiată în vânt. La cea mai mică tentativă de trădare, inițiatul într-ale Masoneriei știe că urmează a fi sugrumat, apoi gâtul îi va fi tăiat, iar limba smulsă și aruncată în nisipul mării la reflux.

— Încetează, că m-ai îngrozit deja!

— N-am vrut altceva decât să fii cât mai bine informat, prietene. Dar, spune-mi, ați ajuns la cele două domiciliu?

— Abia suntem în drum spre prima locuință.

— Atunci, succes! Dacă mai aflu ceva, vă sun.

— Ești foarte amabil!

— Aiurea amabil... Sunt mai degrabă însetat. Vreau să am un cont cât mai mare de beri la tine.

O dată convorbirea terminată, detectivul rămase dus pe gânduri.

— Ce-ai aflat? îl întreabă Jane după ce închise telemobilul.

— Nu mare lucru. Vorbim mai târziu, că, uite, am și ajuns! Sper să nu-l scoatem pe administrator din pijama.

— Domnule, vă rog să ne înțelegeți! insistă Jane. Am venit la această oră pentru a nu alerta vecinii și a păstra o discreție desăvârșită asupra acestei descinderi.

De asemenea, trebuie ca dumneavoastră să ne însoțiți în calitate de martor.

— Îmi pare rău, domnișoară...

— ... Poate vreți să mai studiați o dată mandatul nostru de percheziție.

Administratorul îi scrută pe detectivi din cap până-n picioare, cercetă ștampilele de pe actul oficial și, totuși, se opuse acțiunii polițienești. Era cazul ca Eric să intervină, folosind metode mai puțin ortodoxe, după cum proceda în situațiile de acest gen.

— Veniți puțin până la intrarea în imobil, vă rog! Vedeți în BMW-ul acela doi polițiști? Unul dintre ei vă va ridica la cel mai mic semn al nostru și vă va duce la sediul poliției dacă nu cooperați. E clar?

— Sub ce acuzație? zâmbi neîncrezător bărbatul, punându-și, surâzător, mâinile-n șolduri. Sub ce acuzație? repetă el întrebarea ca o țată pusă pe scandal.

— Obstrucționarea investigării unei posibile crime, blufă detectivul. Dacă situația e gravă, puteți să vă alegeți chiar cu câțiva ani bunicei pentru complicitate. Da-da, pentru complicitate, ați auzit bine!

Zâmbetul îngheță dintr-o dată pe chipul administratorului. De asemenea, stăpânirea lui de sine dispăru ca prin farmec.

— Ce spuneți că trebuie să fac?

— Doar să ne însoțiți și să fiți atent la percheziție. Mai târziu o să vă puneți semnătura pe raportul pe care-l vom întocmi și gata! Nu e chiar atât de dificil, trebuie să recunoașteți. În plus, veți avea satisfacția de a fi ajutat organele polițienești, ceea ce nu-i puțin lucru.

— Dacă așa stau lucrurile, voi face tot ce-mi cereți! Știți, la început m-am opus pentru a nu avea belele. Locatarii acestui imobil sunt persoane foarte suspuse și nu vreau să am necazuri sau să-mi pierd slujba și locuința. Cred că mă înțelegeți...

— În regulă. Să mergem acum!

— Maestre, faceți-vă comod! Vă place locuința mea?

— Chiar foarte mult, dar nu-mi mai spune maestre pentru că mă simt ca la o ședință de-a noastră și îmi piere tot cheful. Spune-mi pe nume, Brad.

— Dar de mine îți place, Brad?

— Sigur că-mi place!

— Mă consideri prea îndrăzneată că ți-am pus această întrebare?

— Nu mă deranjează absolut deloc. De fapt, să știi că mă dau în vânt după situațiile neprevăzute, așa cum este și aceasta.

— Dar după fantezii?

— Sexuale?

— Să zicem...

— Le ador! Pur și simplu le ador!

— În acest caz, am să te las puțin singur. N-o să-ți pară rău, ai să vezi! Până când mă întorc servește-te cu ceva din bar, dacă vrei!

Și întradevar domnișoara Kristin se întoarce peste zece minute, purtând o costumație ce-l făcu pe musafirul ei să rămână cu gura căscată. Tânăra se machiase și se îmbrăcase într-un costum de japoneză, pe cap purta o perucă savant coafată și arbora o mină pudică dar, evident, falsă. Chimonoul ei înflorat era confecționat din mătase veritabilă, care, fără îndoială, costase o sumă frumușică de bani.

— Vrei să vii în dormitor ca să-ți fac un masaj cum n-ai mai văzut?

— Ce întrebare! se miră sincer maestrul mason Brad Trump, fiind plăcut surprins de costumația ei. Sigur că vreau, draga mea!

Apoi o urmă supus, după ce își umplu pentru a doua oară paharul cu scotch.

Kristin Lloyd aprinse două paie frumos mirositoare, le puse cu gesturi calculate într-o micuță vază și se apropie de el.

— Tot ce trebuie să faci este să... nu faci nimic.

Apoi chicoti ca o japoneză drăgălașă al cărei rol îl interpreta.

Fără alte vorbe inutile, începu să-l dezbrace alene, aranjându-i cu multă grijă hainele pe un taburet. Slipul i-l scoase cu o încetineală bine calculată, rostind câteva exclamații de apreciere la adresa penisului și a pilozității lui. Apoi îl obligă să se întindă pe pat, pentru început cu fața în jos.

— Samuraiul meu are vreo preferință anume sau îmi lasă libera inițiativă?

— Mă încred în priceperea ta, stimată domnișoară.

Kristin îl unse pe spate cu o poțiune frumos mirositoare și începu să-l maseze cu o forță pe care Brad nu i-o bănuise. Mușchii lui erau bine frământați, dovedind că fata era o excelentă maseuză. Urmără niște plesnituri pe fiecare centimetru al spatelui său, alternând cu lovituri aplicate cu buricele degetelor. Când simți că este pe cale să ia foc, bărbatul se trezi răsucit cu fața în sus, iar masajul fu reluat de la început.

După zece minute încetă și acest plăcut supliciu, iar gazda prinse a-l gădila în zona testiculelor cu câteva paie de orez. Spre surprinderea lui, membrul i se întări într-o secundă, fiind gata de atac. Era incredibil. Maestrul nu mai trăise în viața lui asemenea senzații sublime. Era de-a dreptul încântat.

Kristin renunță la paie și, din doar câteva mișcări, rămase în pielea goală în fața lui, abandonându-și chimonoul undeva la marginea patului. Îi depărtă picioarele pentru a-și face loc între ele, se instalează acolo în genunchi, apoi, cu o măiestrie ieșită din comun, începu să-și folosească limba și buzele pentru a-i dezmiarda zonele intime.

El suportă o vreme plăcutul chin, însă, în cele din urmă, o prinse de ceafă și o apropiere de sexul său vânat din pricina erecției prelungite.

Fata știa ce are de făcut. Capul său începu să oscileze alene în sus și în jos, într-o mișcare bine dozată de du-te-vino. În același timp, bazinul, ridicat în plan vertical pentru a putea fi admirat, se unduia mai mult decât provocator, făcându-l pe Brad să suspine neîncetat de plăcere și să exclame din când în când:

— Minunat! Nemaipomenit! Extraordinar!

Contractiile lui deveniră din ce în ce mai rapide, vestindu-i tinerei iminenta juisare ce era pe cale să se petreacă. Ca să preîntâmpine „dezastrul”, ea îl strânse destul de puternic de baza testiculelor, încetinind atât ritmul mișcărilor sale, cât și profunzimea acestora.

— Vrei să mă omori cu zile! reuși maestrul să exclame, însă protestele sale se opriră în această fază, în primul rând din pricina curiozității pentru ce avea să urmeze.

Kristin îi dădu drumul, îi sărută picioarele, i le apropiere unul de altul și se întoarse cu 180 de grade, etalându-și fesele în toată splendoarea lor. Apoi îl încălecă și, fără a se ajuta de mâini, intră în el cu gratie, scâncind încetișor.

Brad Trump o prinse de șolduri și începu să împingă în sus ca un apucat, știind foarte bine că nu se mai putea abține multă vreme. Tânăra îl excitase din cale-afară.

În aceeași clipă — parcă declanșând un cutremur interior — Kristin făcu ca șoldurile ei, talia și fesele să intre într-o trepidație ireală. Calamitate, nu alta...

— Aşa e bine, draga mea! zise el printre dinţii strânşi. Să nu te mai opreşti! Mişcă-te înainte! Până la capăt!...

De fapt, nici bărbatul nu ştia prea bine ce tot bolboroseşte, rămânând inert, cu pântecul arcuit în sus şi cu ochii ieşiţi din orbite. Restul deliciului se consuma sub atenta ei execuţie, aşa cum i se ordonase. Până la capăt...

CAPITOLUL 6

Administratorul descuie apartamentul domnului Kevin Lee-Heale cu cheia de rezervă și se dădu la o parte, pentru a-i lăsa pe detectivi să treacă primii.

— Poftiți! se arătă el extrem de politicos.

— Încercați să umblați cât mai puțin și nu atingeți nimic, îi ceru Eric după ce aprinse lumina și își puse o pereche de mănuși de cauciuc. Să nu distrugeți cine știe ce probe importante! În caz că e nevoie, mâine poate avea loc încă o percheziție.

— Dacă vreți, pot să aștept și în hol.

— Nu, nu, rămâneți! Încercați să vedeți ce facem. Doar de aceea sunteți martor, nu?

Marele Maestru părea un om extrem de ordonat. Toate erau la locul lor, într-o ordine desăvârșită. Cu ajutorul unei lupe puternice, detectivul începu să caute eventuale amprente, însă fără succes.

— Știi ce e ciudat, Jane? Nu dau nici măcar de amprentele lui. De parcă cineva ar fi făcut curat înainte să venim noi.

— Te contrazic, partenere. A făcut curat acum câteva zile. Uită-te pe măsuta aceea! Praful s-a depus deja, dar în mod uniform.

— Ai dreptate! Te duci tu la bucătărie? Eu am să încerc în dormitor.

— O.K.!

— Și eu unde să stau? întrebă administratorul, nedumerit.

— Acum puteți umbla pe unde vreți, dar interdicția de a atinge obiectele rămâne, bine? Și vă rog să nu vă așezați încă!

— Am înțeles, domnule detectiv! Răspunse acesta militărește.

Polițista își dădu imediat seama că nici acolo nu va găsi nimic. Totuși, deschise câteva sertare, ca să nu aibă sentimentul că a venit degeaba în locuința lui Lee-Heale.

La vederea cuțitelor de bucătărie așezate într-un postament drăguț din lemn, Jane își aduse aminte de ce le spusese legistul Butch Harrison. Cele două cadavre fuseseră despicate mai întâi cu un cuțit mare de bucătărie, bine ascuțit. Drept urmare, luă câteva dintre acestea din suportul lor și le puse în niște pungi de plastic, după care părăsi încăperea, cu gândul de a căuta în debara un ferăstrău de mână.

Ar fi absurd! se gândi ea când ajunse din nou în living-room. Poate a folosit cuțitele de bucătărie ale victimelor, în caz că asasinatele au avut loc la domiciliile acestora, însă n-avea de unde să știe dacă oamenii aveau acasă și ferăstrău. Mai mult ca sigur că l-a adus cu el. Să caut, totuși.

— Eric, ai descoperit ceva?

— Nimic.

— Am să mă uit prin debara, poate dau acolo peste ceva.

— Bine. Eu mă duc în cea de-a treia cameră.

Spre surprinderea ei, Jane descoperi un mic ferăstrău printre puținele scule pe care Marele Maestru le ținea acolo. Îl introduse și pe acesta într-o pungă și plecă însoțită de administrator în căutarea partenerului ei.

— Tot nimic? Eu am luat trei cuțite și un ferăstrău.

— Crezi că o anumită faptă ar fi putut avea loc aici?

— Eu știu?! Spuneți-mi, vă rog! Domnul Kevin Lee-Heale locuiește singur? îl întreabă Jane pe administrator.

— Da, doamnă.

— Obişnuiește să primească musafiri?

— Ca orice om, dar mai rar.

— Vreau să spun, îl vizitează din când în când și femei? încercă polițista să fie cât mai precisă.

— Nu pot să vă dau un răspuns absolut sigur în acest sens, însă eu n-am văzut nicio femeie intrând la el.

— Străduiți-vă, totuși!

— Să știți că domnul Lee-Heale este un om cât se poate de serios. Noi n-avem portar care să vadă totul, așa că mai mult nu vă pot spune. Intrarea principală este asigurată de un sistem electronic foarte sofisticat și nu sunt probleme cu hoții.

— Dar oricine din interior poate să deschidă ușa de la intrarea în imobil, nu? vru să fie sigur detectivul.

— Bineînțeles.

— Jane, hai să cercetăm și baia, iar pe urmă plecăm! Nu cred că mai avem treabă pe-aici, după ce s-a făcut curățenie generală.

Și în baie totul sclipea de curățenie. În coșul pentru rufe nu se afla nimic murdar, ceea ce-i intrigă pe ambii polițiști.

— Nici măcar un prosop folosit să nu găsim? se miră Eric. Ai putea zice că omul și-a lăsat casa curată și a plecat în vacanță.

— La urma-urmelor, de ce n-ar fi plauzibilă această ipoteză?

— N-ai auzit ce zicea directorul? În respectiva societate secretă nu se întâmplă așa ceva. Fiecare știe unde e și ce face aproapele său. E un fel de datorie să te îngrijești de soarta celuiilalt, din câte am înțeles.

— Stai că am o idee! zise Eric, deschizând trusa criminalistică.

Scoase dinăuntru câteva betişoare, înfășură câte o bucățiță de vată pe unul dintre capete și pregăti tot atâtea punguțe de plastic, pe care le puse pe marginea chiuvetei.

— Ce faci, acum ți-ai găsit să te cureți în urechi?

Detectivul nu înțelese gluma și de aceea nu răspunse, văzându-și în continuare de treabă. Introduse betişoarele pe rând în sita de scurgere a chiuvetei și în cea a căzii — câte trei în fiecare. Apoi le puse separat în punguțe, justificându-se:

— Cine știe ce descoperă „Specialistul” pe aceste probe!

— Dar cum de ți-a dat așa ceva prin cap? Intuiția ta... masculină să fie responsabilă?

— Ce, crezi că numai voi ați fost înzestrate cu așa ceva?

— Pui pariu că n-o să descopere nimic interesant, dacă tot te lauzi cu ceva ce n-ai?

— Pun!

— Pe ce?

- Pe trei sticle de bere pe care am să i le dau deja lui Steve.
- De acord, bate palma!

Cea de-a doua descindere, în Maryland Street 29, acasă la Ike Freeman, se desfășură aproape sub același tipic. Și aici totul scliffea de curățenie, iar amprente erau inexistente. Singura excepție a constat în faptul că Jane nu a mai descoperit niciun ferăstrău.

- Cum o fi reușit să taie oasele dacă l-a ciopârțit aici? se miră ea.
- Poate că a avut un joagăr la el.
- Sau s-o fi dus pe urmă, după ce l-a ucis, să cumpere un ferăstrău. L-o fi luat cu el când a plecat.

Se întoarseră la mașină, unde însoțitorii lor, oameni de acțiune, mai aveau puțin și mureau de plictiseală.

— Cu noi ce aveți de gând în continuare? întrebă unul dintre polițiști, când detectivii se instală pe locurile din față ale BMW-ului.

- N-are niciun rost să rămâneți de pază peste noapte.
- Mulțumim!
- N-am descoperit nimic interesant. Spuneți-ne unde să vă lăsăm!
- Mergeți la sediu?
- Jane? își consultă Eric partenera.
- Eu zic să ne ducem fiecare acasă. Oricum, „Specialistul” cred că doarme la ora asta.

— Bine, atunci ne vedem dimineață. Vă lăsăm în drum, dacă ne spuneți unde.

După ce rămaseră singuri, cei doi detectivi își aduseră aminte că aveau și un șef.

- Cine îl anunță pe West?
- Sună-l tu, Jane, că eu n-aș reuși decât să-l enervez și n-ar mai dormi la noapte. Iar mâine dimineață tot pe noi doi și-ar vărsa zăduful.
- Mă miram eu să-ți asumi o cât de mică responsabilitate!

Steve îi aștepta cu două cești de cafea aburindă.

- Ai dormit aici, bătrâne?
- Nu, am venit mai devreme ca să vă fac vouă cafelele.
- Asta înseamnă că vrei să-i iei locul lui Melanie sau ce? glumi Eric.
- Lasă gargara și pregătește-te să intri la căpitan! Se află deja la cea de-a doua acadea cu gust de cafea, ceea ce denotă că e destul de nervos.
- Aoleu! I-ai zis aseară ceva ce nu trebuia, Jane?
- Nimic. Doar strictul necesar.
- Mai am o veste pentru voi, interveni sergentul.
- Spune, da' repede!

— Butch a sosit de vreo jumătate de oră și mi-a spus în treacăt că cele două segmente umane descoperite ieri se potrivesc „de minune” la primul cadavru. E vorba despre bazinul acestuia și piciorul drept.

— Până când nu le găsim capetele, tot degeaba! Doar așa putem afla cu exactitate identitatea victimelor.

— Eric, mai bine ai merge până jos ca să-i duci „Specialistului” probele prelevate.

— Mai poate aștepta...

— ... Du-te acum, că tot ți-ai aprins țigara. Pe urmă intrăm la șefu’.

— Bine-bine!

Detectivul ridică valijoara împrumutată de la criminalistul Brian Benett și se răsuci pe călcâie, adăugând:

— Dacă nu mă întorc în zece minute, înseamnă că Butch mi-a arătat cine știe ce monstruozitate. Mă căutați la toaletă. Probabil că mă voi strâmba la pantofi...

— Hai, du-te o dată!

— Și gândește-te la ceva frumos ca să nu ți se întoarcă stomacul pe dos!

Peste cinci minute, Eric se întoarse. După mina lui bine dispusă, era clar că nu avusese surprize neplăcute. Legistul nu-l obligase să vadă niciun segment de cadavru.

— Butch s-a apucat deja de treabă. A zis să trecem pe la el peste o jumătate de oră. Poate ne dă unele detalii preliminare.

— Când o să scăpăm de la șefu’. Melanie, ne anunți? o întrebă Jane pe secretară, care tocmai ajunsese la birou.

— Imediat.

Detectivul își aranjă ținuta, îi mulțumi sergentului, care le urase succes, și se pregăti pentru confruntare. Ceva mai destinsă, Jane se afla deja la ușa căpitanului.

— Puteți intra, le zise Melanie. Și dumneata, sergent!

Figura pleoștită din senin a acestuia îl făcu pe Eric să zâmbească. Măcar murea și capra vecinului...

Fără a le răspunde la salut sau a-i invita să se așeze, Corky West îi luă la întrebări:

— Cum au decurs descinderile de aseară știu deja de la detectiv Heron. În linii mari. Spuneți-mi acum impresiile voastre! Credeți că fragmentele umane din Laboratorul criminalistic al Dr. Harrison aparțin celor doi dispăruți?

— În niciun caz nu putem băga mâna-n foc. N-am descoperit nicio dovadă palpabilă, domnule căpitan.

— Poate că n-am fost suficient de clar, ripostă acesta, nervos. Eu v-am întrebat ce credeți, nu altceva!

— Eric zice că da, că ei sunt cei asasinați și ciopârțiți, se pronunță Jane după două secunde de ezitare. Eu, dimpotrivă. Am făcut și pariu.

— Țara arde și baba se piaptână! E extraordinar! De pariuri vă arde vouă acum?... Tu ce crezi, sergent?

— Aș înclina să merg pe mâna lui Black. Mă gândesc că asemenea crime oribile trebuie să aibă o anumită legătură cu o societate secretă cum e Loja masonică „Concordia”. Mai e și curățenia generală, care s-a făcut aparent fără niciun motiv...

— Bun. Cum directorul departamentului nu ne-a mai putut fi de folos cu nimic până în prezent, să vedem ce-am putea face de acum încolo.

Absolut nimic, vru detectivul să spună, însă se abținu în ultimul moment. Și, ca să diminueze riscul de a scăpa vreo „perlă” în continuare, își introduse cu gesturi calculate o țigară neaprinsă între buze.

— În primul rând, să vedem ce ne spune „Specialistul”, zise Jane. De multe ori ne-a scos din impas. Poate avem noroc și acum.

— Ne-a transmis să trecem pe la el după ce vorbim cu dumneavoastră.

— Atunci, liber! Ne mai întâlnim o dată după ce-l vizitați.

— Am scăpat ușor de astă dată, nu-i așa, dragi colegi? îi întrebă Eric pe Jane și Steve când auzi ușa închizându-se în urma ultimului dintre ei.

— Acum faci pe grozavul? Hai să ne terminăm cafeaua înainte să coborâm! N-a trecut încă o jumătate de oră.

— Alo! răspunse suav Melanie la telefonul ce începuse să zbârnâie. Da, domnule doctor, sunt aici. Au fost la comandant. Le comunic amândurora. Și sergentului.

Apoi închise.

— Ce-i? se sperie Eric de cine știe ce veste. Alte fragmente umane?

— Nu știu. Dr. Harrison vă așteaptă de urgență la el.

— Tot un drac...

— Și zici că ești absolut sigur, Butch? îl întrebă Eric pe prietenul său. Nu ai dubii care ar putea să ne deruteze și mai mult?

— Dacă nu eram sigur, acum nu mai stăteam de vorbă.

— Bine, bine, nu te ambala! Alte indicii ne mai poți da? Ceva fire de păr, vreo amprentă, un petecută dintr-o stofă, orice?

— Doar cât purta prima victimă la picior și când și-a făcut manichiura ultima dată, dacă te interesează...

Văzându-l nervos, detectivul nu mai zise nimic, ca să nu-l scoată pe legist definitiv din pepeni. Dar fu rândul lui Jane să-i pună o întrebare:

— Doc, încerci să spui că probele pe care ți le-a adus Eric au fost edificatoare? De fapt, vreau să mă asigur că nu visez. El, care de obicei calcă numai în străchini, să fi avut acea revelație? Nu-mi vine să cred!...

— Nu-mi place s-o recunosc, draga mea, dar nici dacă le-aș fi prelevat eu nu aș fi făcut-o mai bine!

— Asta înseamnă că am pierdut trei sticle de bere, pe care le va bea Steve.

— Cum așa? nu înțelese „Specialistul” despre ce era vorba, în vreme ce sergentul își freca mulțumit mâinile.

— Eric avea să-i dea trei beri sergentului, iar eu am făcut pariu cu partenerul meu că nu vei găsi nimic în scurgerile din băile celor doi. Drept urmare, acum nu mai trebuie ca el să-l cinstească pe Steve, ci eu.

— Îmi pare sincer rău pentru tine, dar asta-i situația!

— Mie nu-mi pare, răsese Eric satisfăcut.

— Stați puțin! le ceru dr. Harrison, fiind întrerupt de zgomotul strident al telefonului.

— Da, eu sunt! Da, domnule căpitan. Sunt cadavrele' locatarilor, fără îndoială. Mai mult ca sigur că nu se va opri. Cineva i-a ucis în propriile apartamente. Sunt aici. Le comunic să vină la dumneavoastră. Nu, eu am terminat cu ei.

— Ne cheamă? se interesă Jane fără niciun chef.

— Zicea că vă așteaptă.

— Și ce atâta grabă? Că doar n-a venit asasinul să se predea de bună voie...

CAPITOLUL 7

— Iertați-mă dacă v-am deranjat, domnule director, însă am considerat că e urgent! De aceea am insistat să veniți la noi. Luați loc, mai zise căpitanul West, ridicându-se de la propriul birou.

— Nu-i nimic, așezați-vă cu toții! îi invită Tillman pe polițiști. Ce s-a întâmplat?

— După cum știți, avem de-a face cu cadavrele..., vreau să spun cu fragmente umane a două cadavre. Legistul nostru tocmai a stabilit că ele aparțin victimelor Kevin Lee-Heale, Mare Maestru, și Ike Freeman, Mare Expert în Francmasoneria locală.

— Absolut sigur? Vă dați seama că nu-mi pot permite să vehiculez informații neverificate în prealabil!

— După spusele „Specialistului”, în proporție de 95%, preciză Eric.

— Atunci, pentru a încerca să îndepărtăm și marja de eroare de 5%, spuneți-mi cum s-a ajuns la această concluzie.

— Știți că aseară am descins în locuințele celor doi dispăruți, începu Jane. Ei bine, detectivul Black a prelevat probe din scurgerile chiuvetelor și ale căzilor.

— Iar dr. Harrison a stabilit că pe acolo s-a prelins sângele celor doi, ale căror rămășițe se află în laboratorul său, completă detectivul.

— Interesant. Continuați!

— De asemenea, eu am adus niște cuțite de bucătărie, vorbi polițista. Pe două dintre acestea s-au descoperit urme de sânge aparținând grupelor A II și AB IV, aceleași cu ale victimelor. Și pe un ferăstrău de mână care a fost folosit la secționarea părților osoase și ale cartilajelor.

— E clar, zise directorul. Dar stați că-mi scapă ceva!

— Ce anume?

— Unde ar putea încăpea dubii în raționamentul vostru?

— Există posibilitatea ca victimele să nu fie cei doi francmasoni, ci alte persoane implicate în această macabră poveste.

— Atunci ar însemna că acele persoane onorabile au ucis cu sânge rece în propriile apartamente, au secționat cadavrele, le-au împrăștiat oasele prin oraș, după care au dispărut. Puțin probabil!

— Așa ne-am gândit și noi. Teoretic, însă, posibilitatea există și, până la elucidarea cazului, n-o putem ignora.

— Dar nici nu ne putem disipa eforturile în această direcție.

— Așa e, întări căpitanul, ca să zică și el ceva.

— Bun, reluă directorul. Începând de acum, nu mai întreprindeți nimic până la noi ordine.

— Abandonăm ancheta??? întrebă Jane, nevenindu-i să creadă.

— Nici vorbă! Mă voi întâlni cu cine trebuie, iar pe urmă ne vedem în aceeași formație. Să zicem la ora 14:00. În regulă?

Mai era doar o oră și jumătate până la întâlnirea cu Larry Tillman și cei trei polițiști stăteau ca pe ace, neștiind ce să mai facă.

— Eu zic să mergem să bem câte o bere, exprimă Steve Mann o părere, uitându-se rugător la Jane. E tocmai momentul potrivit.

— Eu știu?! ezită aceasta.

— Și dacă te rog frumos?...

— Bine, dar nu ne ducem până la Monica's, că pierdem prea mult timp. Mergem vizavi.

— De acord! Eric, vii cu noi?

— Decât să stau aici ca un popândău...

Pe drum, Jane se întrebă cu voce tare:

— Ce-ar fi dacă am intra în legătură cu Marele Comandor al Supremului Consiliu, ca să vedem ce fel de dușmani aveau victimele, cu ce fel de afaceri se ocupau și alte asemenea?

— N-ar fi o idee rea, fu Steve de acord.

— Este? Numai așa putem da de vreun fir, iar nu așteptând la infinit o mană cerească...

— Dar tu de pe crezi că s-a dus directorul la masonul-șef? ripostă Eric, ușor iritat. Doar ca să bea o cafeluță cu el și să-i spună că soldații lui au fost făcuți harcea-parcea?

— Ai dreptate!

— Vezi!...

— Lasă, nu mai face pe grozavul atât! se rățoi Jane la el. Să ne bem berea și să ne întoarcem înainte ca absența noastră să fie observată!

Ca măsură de prevedere, se hotărâră să fie prezenți în formație cu o jumătate de oră înainte de 14:00. Și bine au făcut pentru că, la fix 13:35, Larry Tillman își făcea apariția în biroul diviziei. Părea extrem de preocupat.

— Haidem la căpitan! Domnișoară — i se adresă el secretarei Melanie, să vină și legistul Butch Harrison!

— Am înțeles, domnule director! Imediat.

— Căpitane, m-am întâlnit cu Breton Lipstone în biroul primarului, îl anunță apoi Tillman pe West.

— Și?

— Omul e absolut convins că aceste asasinate atroce vizează loja pe care o conduce, însă nu poate să spună de ce. I-am explicat că oamenii noștri nu pot efectua o anchetă din umbră și a fost de acord să găsim o soluție împreună.

În acel moment își făcu apariția și Dr. Harrison.

— E nevoie de mine?

— Poate, îi răspunse directorul. Oricum, vreau să fii la curent cu ce vom vorbi. Ia loc, te rog! Doar noi, cei ce ne aflăm în acest birou, și alte patru persoane cunoaștem adevărul în legătură cu crimele de care ne ocupăm. Guvernatorul, primarul, Marele Comandor și asasinul. Vreau ca situația să rămână neschimbată în continuare. Acum vă voi spune ce-am plănuț! Detectiv Black, vei începe să lucrezi sub acoperire chiar din seara asta. Vei fi infiltrat în loja francmasonică „Concordia”.

— Mă deghizez în mason? nu se putu abține Eric. De când mi-am dorit asta!...

— N-ai prea ghicit. Chiar vei deveni mason, diseară la ora 21:00, în cadrul unei ședințe de inițiere pregătite din timp pentru altcineva.

— Aoleu! Credeți că o să mă descurc?

— Nu e foarte dificil, din câte mi s-a spus. La ora 18:00 te prezinți acasă la domnul Breton Lipstone. Te va instrui în legătură cu inițierea. Poftim adresa lui, care nu este decât pentru ochii tăi! O memorezi și apoi arzi biletul. Când părăsești locuința, uiți că l-ai vizitat vreodată pe Marele Comandor. E clar până aici?

— Da, domnule! Foarte clar.

— După ceremonia respectivă nu mai comunică cu noi decât prin celular. Este foarte posibil să fii urmărit sau să-ți fie ascultat telefonul de acasă. Nu mai porți pistol sau insignă de polițist la tine și joci rolul unui director de bancă foarte bine văzut de Lipstone.

— Adică voi fi un fel de protejat al lui?

— Exact. Din acest moment te numești Lucky Nelson. Sergentul Mann se va ocupa de procurarea unor acte false și îți va întocmi un scurt curriculum vitae pe care-l vei învăța pe dinafară, pentru eventualitatea în care ți se vor pune întrebări.

— Și pe urmă ce fac? vru detectivul să știe, văzând că directorul nu mai continuă.

— Caști bine ochii. Cum ți se pare cineva suspect, ne informezi, iar noi îl vom pune sub urmărire permanentă. Treaba asta o va coordona căpitanul Corky West, împreună cu detectiv Jane Heron.

Și eu ce rol interpretez în această piesă? întrebă legistul, care se simțea inutil.

— Deocamdată, niciunul. Te-am convocat ca să primești detaliile operațiunii direct de la sursă. Ceva îmi spune că ne vom confrunța și cu alte victime.

— Și mie.

— Dacă ai găsi niște amprente, ar fi excelent. Black ți-ar putea aduce mostre cu care să le compari și am ajunge mai repede la criminal. Aveți nelămuriri?

Eric se gândi să-l întrebe pe director dacă promisiunea cu primele rămănea valabilă, însă realizează în timp util că ancheta începea să devină o treabă cât se poate de serioasă. Acum aveau posibilitatea de a acționa; nu mai erau nevoiți să stea cu mâinile în sân și să aștepte cine știe ce. Venise timpul lor.

— Atunci, la treabă! Mann, tu trebuie să fii gata primul. Vă urez succes tuturor! Sunt sigur că nu mă veți dezamăgi nici de astă dată!

— Bună seara, domnule! Numele meu este Nelson. Lucky Nelson. Sunt așteptat de domnul Lipstone, dacă nu vă e cu supărare, încercă detectivul să pară cât mai umil.

După ce-l studie din cap până-n picioare, fără o vorbă, majordomul îi făcu loc să treacă, închizând ușa în urma lui.

Ce mutră de mumie mai are și ăsta! își zise Eric, încercând să pară cât mai rezervat, așa cum îi stătea bine unui umil discipol ce avea să devină. Și ce mai hol! E cât apartamentul meu, cu tot cu baie și balcon. Poate chiar mai mare.

Lăsându-I în picioare la intrare, cel care îi ieşise în întâmpinare se îndepărtă cu paşi calculaţi, urcă şapte trepte, după care dispăru în spatele unei uşi duble, ce avea pe puţin cinci metri în înălţime şi patru în lăţime.

Pereţii erau aproape în întregime tapetaţi cu tablouri — în general portrete, dar şi câteva peisaje —, iar covoarele păreau de o mare valoare. La fel şi mobilierul, căruia detectivul nu-i putu stabili nici stilul nici vechimea.

Cu un simplu şi sec „poftiţi!”, vizitatorul fu invitat în spatele uşilor masive, sculptate cu o măiestrie caracteristică secolelor trecute.

Când intră, de la un birou fastuos se ridică un bătrânel scund şi slab pe care, în mod normal, n-ai fi dat prea mulţi bani dacă l-ai fi întâlnit pe stradă sau la magazinul din colţ. Însă colierul confecţionat din aur masiv şi pietre scumpe pe care-l purta la gât, peste o haină neagră cu revere late, impunea un deosebit respect.

Zgarda asta atârnă pe puţin două-trei kilograme! aprecie Eric în gând, neştiind ce să facă: să se apropie de amfitrion cu mâna întinsă, ca un poliţist ce era, sau să se umilească în faţa acestuia, jucându-şi rolul de novice. În cele din urmă, fu scos din încurcătură de Marele Comandor, care i se adresă pe un ton ce se voia jovial:

— Bine aţi venit în modesta mea locuinţă, domnule Nelson! Aşa am înţeles că vă cheamă, nu? Lucky Nelson.

— Întocmai, domnule.

— În următoarele două ore mă voi ocupa de instruirea dumată, după care îţi voi spune unde trebuie să te duci şi să aştepţi. Sper din toată inima ca activitatea pe care o vei desfăşura la noi să ducă la ţelul pe care ni l-am propus. De asemenea, am convingerea că tot ce vei vedea şi vei auzi va rămâne secret după încheierea operaţiunii.

Ia te uită la el! se miră poliţistul, puţin contrariat. Ăsta-mi vorbeşte numai cu subînţeles, de parcă cine ştie ce conspiraţie mondială am pune noi la cale! Te pomeneşti că mai încolo mă ia cu şarade...

— Puteţi fi sigur de asta, domnule.

— Prima lecţie: nu vorbeşti niciodată nimic fără să fi fost întrebat de un superior, domnule neofit. A doua lecţie: tot ce ţi se cere să faci, duci imediat la îndeplinire şi nu ceri lămuriri suplimentare, indiferent cât de periculoasă sau absurdă ţi s-ar părea cererea. Dar ia loc, te rog! Şi relaxează-te!

Ca să demonstreze că a prins începutul, Eric nu mulţumi pentru invitaţie, răstignindu-se ca bătăranul într-un fotoliu ce i se părea foarte comod. Şi cum atitudinea sa nu stârni nicio reacţie de dezaprobare din partea gazdei, se gândi că a procedat corect.

— Nu voi insista asupra gesturilor pe care va trebui să le faci, deoarece vei avea în permanenţă un companion alături. Acesta îţi va şopti cum să te comporţi. Nu arăta că ţi-e teamă. Nici n-are de ce şi nici nu trebuie să-ţi fie frică de ceva. Ceea ce trebuie să ştii cu exactitate, fără ezitare — pentru cazul în care vei fi întrebat —, sunt percepţele Francmasoneriei universale şi mai ales Codul masonic. Fiecăruia i te vei adresa, dacă este cazul, cu „venerate maestre”. Pentru început, ţi se va ierta că nu cunoşti funcţiile membrilor lojei.

Fără a da semne de oboseală, Marele Comandor Breton Lipstone îi vorbea detectivului fix până la ora 19:45, după care încheie:

— Pentru oricine te va întreba care este masonul ce te-a propus pentru intrarea în societatea noastră secretă, numele meu va fi mai mult decât suficient. Acum, iată ce urmează! Două persoane vor veni și te vor transporta cu mașina la centrul nostru de comunicații de pe West 7th Street 84. Această adresă nu este secretă. Te vei întreține cu domnișoara Kristin Lloyd până la ora 20:45, când va veni o altă mașină să te ia. Din acel moment vei fi legat la ochi și nu vei încerca să ne tragi pe sfoară! Dacă faci asta, ai putea compromite întreaga operațiune. Îți urez mult succes, domnule... Lucky Nelson!

— Am onoarea! răspunse Eric neîntrebat, manifestându-și astfel spiritul de independență, ca măcar la sfârșitul întrevederii să nu pară dobitoc în fața lui însuși.

Pe tot drumul parcurs până la centrul de comunicații, șoferul nu scoase o vorbă. Însoțitorul acestuia – nici atât. Cu toate că stătuse mai mult cu bărbia în piept, detectivul fu convins că niciunul dintre ei nu îl privise.

Ciudată societate! își zise. Secretă-secretă, da' ciudată...

În sfârșit, ajunseră. Doar șoferul coborî o dată cu el și i-o luă înainte. În mână ducea un plic mare de culoare galbenă. Intrară în curtea unei clădiri vechi, fără etaj și însoțitorul sună la ușă. Activată electronic, aceasta se deschise imediat.

Chipurile, masonii n-au secrete, se gândi Eric. Totală transparență, ce mai! Mai ales pentru presă.

Sub supravegherea unui portar discret, parcurseră un hol și intrară într-un birou complet utilat cu cele mai moderne mijloace de comunicații. O tânără superbă, tunsă scurt, se ridică de la locul ei și îi întâmpină. Omul îi înmână plicul. Apoi, după o înclinare ușoară a capului, dispăru pe unde venise.

— Bună seara, domnule Lucky Nelson! rosti îngerul de fată, citind numele oaspetelui pe plic. Mă bucur să vă cunosc!

— Bună seara! răspunse Eric politicos, gândindu-se că ea trebuia să fie Kristin Lloyd, după cum aflase sergentul Mann.

— Luați loc! Doriți o cafea?

— Doar dacă aveți una preparată deja. Nu vreau să deranjez.

— Am, și nici vorbă de deranj. Știți, eu nu vă sunt superioară, dacă la asta vă gândiți. De fapt, femeile nici nu pot face parte din Francmasonerie.

— Și-atunci?

— Supremul Consiliu a hotărât că, pentru imaginea sa publică, loja „Concordia” este mai bine reprezentată de o persoană tânără și de sex feminin.

— Înseamnă că ați avut referințe excelente. De când ocupați acest post, dacă nu sunt prea indiscret?

— De circa un an. Dar am uitat să mă prezint! Iertați-mă! Kristin Lloyd este numele meu.

— Știu, scrie pe placheta de pe birou.

După ce îi oferii cafeaua, tânăra deschise plicul și parcurse în grabă fișele din interior.

— O, sunteți bancher! exclamă ea încântată. Atât de tânăr?

— Am făcut doi ani într-unul singur la facultate, iar masteratul l-am obținut în aceleași condiții, minți Eric cu nerușinare. Mulți au crezut că sunt un mic geniu, însă în cea mai mare parte s-au înșelat. Și nu din vina mea.

După ce îl privi cu atenție, ba chiar cu o oarecare insistență, fata își consultă ceasul, în același timp în care detectivul trăgea cu coada ochiului la o pendulă antică agățată pe unul dintre pereți. Mai erau doar câteva minute până la ora când avea să fie ridicat din nou și îi părea sincer rău că nu mai are timp să-i facă puțină curte încântătoarei sale gazde.

— Poate vom mai avea ocazia să ne revedem, domnule Lloyd, dădu ea impresia că îi citește gândurile.

— Poate...

— Nu vă temeți! Așa ceva nu este interzis de dogmele Masoneriei.

— În acest caz, pot spune că mi-ar face chiar o mare plăcere să ne revedem.

— Mă bucur.

— Poate ieșim într-o seară să luăm cina. Unde vă pot găsi?

— Chiar aici, la sediu, dar iată și numerele mele de telefon! zise tânăra, întinzându-i cartea sa de vizită. Pot spune că sunt chiar încântată de prezența dumneavoastră. Știți, ceilalți... membri nu sunt foarte tineri, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Detectivul înțelesese foarte bine, însă nu mai putu s-o asigure de acest lucru, pentru că ora fatală sosise.

Doi oameni îmbrăcați tot în negru, la fel ca Marele Comandor, îl poftiră prin semne să-i urmeze. Parcă erau legați de un jurământ al tăcerii.

Eric se sui în luxoasa lor mașină — un Volvo 70 XC AWD —, pe bancheta din spate, alături de unul dintre însoțitori. După ce dădură primul colț, i se legă la ochi o năframă închisă la culoare, care-l lăsă complet în întuneric. Indiferent cât de mult se strădui el să recunoască zgomotele din jur, era zadarnic. Nu putu ghici încotro se îndreaptă.

CAPITOLUL 8

Fiind ținut strâns de braț, detectivul coborî din mașină după vreo 20 de minute.

Mai mult ca sigur că au făcut câteva ocoluri pentru a mă zăpăci! se gândi el. Habar n-au că, deocamdată, puțin îmi pasă unde este locul lor de adunare!

Traversară o curte, intrară într-o clădire care avea o scară cu șapte trepte, străbătură un hol lung, ieșiră într-o curte interioară, apoi pătrunseră într-un alt corp de clădire. După traversarea unui hol îngust, începură să coboare. Polițistul numără de două ori câte șapte trepte, dispuse în planuri opuse, iar când fu oprit, i se desfăcu legătura de la ochi.

Se afla într-un fel de anticameră cu pereți netencuiți, dar bine aerisită. Pesemne că mai avea de așteptat, din moment ce i se ordonă să se așeze pe un scăunel de lemn. Iluminatul exclusiv pe bază de torțe aprinse dădea atmosferei un aer lugubru.

La un semnal nevăzut, neofitul — adică modestul Lucky Nelson — fu ridicat în picioare și i se trase o mască de culoare neagră pe cap. Apoi, unul dintre însoțitorii lui izbi cu putere într-o ușă de trei ori. Aceasta se deschise și o voce puternică se făcu auzită:

— Cine și de ce îndrăznește să ne deranjeze?

— Un biet candidat neinițiat imploră să fie primit, răspunse acesta patetic.

— E pregătit să intre?

— Este.

Ușa se închise, iar maestrul de ceremonii (cel care deschisese) se îndreptă spre Marele Comandor al Supremului Consiliu. Cu latul palmei îndreptat spre propriul gât, parcă mimând un salut secret, primul dintre ei spuse:

— Venerate Mare Comandor, un biet candidat neinițiat care a fost recomandat se află la ușa societății noastre.

— Declari în cunoștință de cauză că a fost pregătit corespunzător?

— Da, Venerate Mare Comandor! Așa mi s-a spus.

— Atunci fie ca el să fie admis!

Ușa se deschise larg, iar neofitul își făcu apariția în prag, cu gluga trasă pe ochi.

Cât timp așteptase, însoțitorii îl lăsaseră doar în cămașă, îi dezgoliseră jumătatea stângă a pieptului și îi suflecaseră pantalonii până mai sus de genunchi. De asemenea, îi ceruseră să renunțe la pantofi și să rămână desculț.

Cred că am o înfățișare ca naiba! abia se abținu Eric să nu zâmbească la acest gând. Dacă m-ar vedea Jane acum...

— Nu este cumva femeie? se auzi o voce din asistență.

Aha, de-aia mi-au lăsat o jumătate de piept dezgolită, ca să fie siguri! înțelese detectivul.

— Este sănătos? Merge pe picioarele lui? Atunci să facă trei pași înainte!

Polițistul execută comanda, iar după ce se opri, un mason, îl atinse ușor cu un pumnal în dreptul inimii, întrebându-l:

— Simți?

— Da.

Atunci, o altă voce complice îi șopti la ureche:

— Eu sunt companionul tău. Să faci ceea ce te îndemn! Acum înaintează încă zece pași și așteaptă o nouă poruncă!

Eric făcu întocmai, după care se opri. O voce cunoscută îi ceru:

— Îngenunchează ca să te binecuvânteze. Ești gata să făgăduiești solemn, pe baza principiilor pe care le-ai învățat, că vei păstra inviolabile secretele și misterele ordinului nostru?

Era Marele Comandor al Supremului Consiliu, venerabilul Breton Lipstone.

— Da, sunt,enerate maestrul!

— Atunci ridică-te și așează-te din nou pe genunchiul tău stâng. Întinde mâna dreaptă și pune-o pe biblie! Cu stânga prinde bine acest compas, iar unul dintre vârfurile sale îndreaptă-l spre inima ta!

Abținându-se cu mare dificultate să nu izbucnească în hohote de râs, detectivul se supuse din nou, fără să ceară lămuriri suplimentare.

În acel moment i se luă masca de pe față. După ce se obișnuie cu lumina semiobscură din încăpere, Eric putu cerceta în voie împrejurimile.

Se afla într-o sală spațioasă, în care circa 30 de bărbați — unii în picioare, alții așezați pe fotolii de epocă — respirau același aer plin de mister, amestecat cu teamă și sobrietate. Toți erau îmbrăcați în costume negre, cu haine având reverele late, albe. Purtau mănuși tot de culoare albă, până la cot, cravate negre, și șorțuri având însemnele masonice brodate cu fir de aur. Unii dintre ei mai erau înarmați cu un fel de sceptre lungi de înălțimea unui om. Zidurile încăperii erau tapetate cu tot felul de tablouri, panoplii cu arme de epocă, stindarde și vreo câteva lozinci de genul: „Gândește-te că nu poziția ta te onorează, dar chipul cum o exerciți.” sau „Bucură-te văzând dreptate. Măhnește-te când vezi nedreptatea. Suferă fără a te plânge.” sau „Fii temperat, cast, căci voluptatea, intemperanța, excesele îți distrug ființa și te fac a fi disprețuit”. Asta din urmă îi plăcu cel mai mult.

Maestrul de ceremonii, cel care îi deschisese ucenicului ușa, începu să vorbească:

— Intrând în loja noastră, ce se cheamă „Concordia”, viața ta este în pericol. Riști să fii strangulat ori înjunghiat dacă te arunci înainte.

Oare ce-o vrea să zică? se întrebă Eric înainte ca bărbatul să se apropie de el.

Acesta îi puse în jurul gâtului un ștreang, iar în dreptul inimii îi propti un pumnal. Cel care continuă ceremonialul fu chiar domnul Breton Lipstone:

— Pericolul care te paște este pedeapsa capitală. O dată legat de secretele francmasonilor, dacă le vei divulga, ți se va tăia capul.

Urmă maestrul de ceremonii, care reproducuse uciderea cu cruzime a arhitectului Templului lui Solomon:

— Lovitura violentă îndreptată asupra maestrului nostru l-a făcut să se lase pe spate, sprijinindu-se pe genunchiul său stâng.

Și vorbitorul mimă că-l lovește pe Eric în moalele capului cu o bâtă în miniatură. Sprijinit de companion, polițistul se lăsă pe spate, după care fu ajutat să

se întindă pe o pânză de culoare neagră. Aceasta avea conturul unui sicriu ceva mai mare și un desen ce reprezenta un craniu uman străpuns de două oase încrucișate. În această poziție, proaspătului mason i se ceru să răspundă la o serie de întrebări.

— Ești de acord să fii un om bun cu adevărat și să respecti cu sfințenie legile noastre? se auzi vocea Marelui Comandor.

— Sunt,enerate maestre!

— Consimți să fii împăciuitoare și să te supui legilor Americii și ale statului în care trăiești?

— Da,enerate maestre!

În acel moment destul de tensionat, o voce vădit răutăcioasă se auzi de undeva din partea stângă a încăperii:

— Nu cumva ai venit cu gânduri ascunse la noi?

— Nu,enerate maestre! răspunse Eric, încercând să-l identifice pe nesuferitul insinuant.

— Atunci de ce n-ai făcut-o mai de mult? Ce te-a împiedicat?

La naiba! înjură detectivul în gând. Acum ce-i mai răspund ăstuia?! Că am fost ocupat cu lichidarea drojdiei societății?!

— Probabil că n-a avut timp din pricina învățăturii și a serviciului său, nu-i așa? îl școase domnul Lipstone din impas.

— Așa e,enerate maestre! se bucură polițistul, zicându-și că, dacă i se mai pune o întrebare capcană, se ridică de pe pânza cu capul de mort și îi altoiește șmecherului vreo două în plină figură, ca să se învețe minte.

Noroc că nimeni nu mai zise nimic. Între timp reușise să memoreze mutra nesuferită a celui care încercase să-l încurce.

Companionul îl ajută să se ridice, îi așeză mâna dreaptă din nou pe biblie și îi introduse în față o farfurie, întrebându-l:

— Ai ceva de donat pentru cauza carității?

— Voi dona talentele mele Francmasoneriei, își aminti Eric ce trebuia să răspundă, făcându-l pe Marele Comandor să zâmbească abia perceptibil.

— Te-ai lipsi de orice lucru pământesc de valoare pentru a intra în loja „Concordia”? îl întrebă maestrul de ceremonii.

— Da,enerate maestre.

— Venerate Mare Comandor — vorbi companionul, ținându-și latul palmei îndreptat spre propriul gât — fratelui nostru i se cer bani pentru caritate, însă, întâmplător, el nu-i are.

— Va fi acceptat și așa. Declari cu solemnitate că, neinfluențat de solicitările nepotrivite ale prietenilor împotriva propriei tale dorințe și neinfluențat de interese ori alte motive nedemne, liber și voluntar, te oferi ca și candidat la privilegiile și misterele Francmasoneriei? Răspunde acum pentru totdeauna!

— Da,enerate maestre! Și jur solemn că nu voi folosi poziția mea în societate pentru profitul personal.

Urmează Jurământul final de înfrățire și cred că e gata! își aduse aminte ucenicul de învățăturile primite în aceeași zi timp de aproape două ore.

Marele Comandor, maestrul de ceremonii, companionul și cel cu mutra acră, ce încercase să-l încuie, se apropiară de Eric. Mai întâi se prinseră toți de mâini,

împreună cu neofitul, apoi se așezară, unindu-și tălpile goale. După aceea își lipiră genunchii, apoi piepturile și, în final, își petrecură mâinile stângi pe după spate.

Companionul îl lămuri deîndată pe Eric, spunându-i la ureche:

— Această frățască îmbrățișare semnifică:

Te salut ca pe un frate!

Te susțin în toate acțiunile tale lăudabile!

Postura mea de penitență o să-mi amintească de tine!

Secretele tale încredințate mie le voi păzi ca pe propriile mele secrete!

Te voi susține atât în prezență, cât și în absență!

Acestea fiind zise și duse la îndeplinire, de-acum inițiatul într-ale Masoneriei, discipolul, fu condus în anticameră de același prietenos însoțitor cu care intrase. Acolo își recuperează pantofii și îmbrăcămintea, apoi i se acoperiră din nou ochii și fu escortat până la luxosul automobil cu care venise.

— Acum poți pune unele întrebări, îl încurajă companionul.

— De ce mă mai legați la ochi, dacă am fost inițiat?

— Verificarea ta va mai dura o vreme, frate. Circa două-trei săptămâni. Până atunci nu trebuie să cunoști chiar toate secretele societății noastre.

— Am înțeles. Și cine se va ocupa de verificarea mea, dacă nu e secret?

— Sublimul Cavaler Ales, domnul Todd Waxman, va conduce această operațiune.

Deci, ăsta e un fel de căpitan Corky West..., se gândi Eric, însă spuse cu totul altceva:

— Aha! Aș pune încă o întrebare, dar dacă nu se poate, nu-mi răspunde, frate.

— Te ascult!

— Cine este cel care m-a întrebat de ce n-am intrat până acum în Masonerie? Nu pentru că m-ar fi deranjat, ci pur și simplu din curiozitate.

— A, nu e secret, doar ai jurat pe viața ta! Brad Trump îl cheamă și este Maestru Aspirant în cadrul lojei noastre.

— Aspirant la ce?

— La o funcție superioară.

— Și în viața socială?

— E patronul unei fabrici de confecții din cartierul Colton.

— Sunt mulți oameni cu funcții înalte în societatea noastră, nu? Și ocupă locuri respectabile în lojă...

—... Cu ierarhia te vei acomoda ceva mai târziu, nu-ți face griji! De asemenea, îți vei face mulți prieteni care te vor ajuta la nevoie, așa cum și tu îi vei ajuta pe alții.

— Mulțumesc! zise Eric, adăugând în gândul lui: Dacă mai apuc...

— Unde vrei să te lăsăm?

— La orice stație de metrou. Mi-e indiferent.

— Dacă vrei, te putem duce până acasă.

— Nu e nevoie, mulțumesc!

Rămas singur, detectivul începu să se caute prin buzunare după fise de telefon. Trebuia s-o sune de urgență pe Jane, ca să-i dea pe tavă primul suspect.

— Cum a fost? îl chestionă partenera lui, arătându-se entuziasmată când îi recunoscuse vocea. Te-au convertit?

— Da. A fost ca-n filmele de groază de duzină. De câteva ori abia m-am abținut să nu izbucnesc în râs.

— Stai puțin, că nu înțeleg! Ai spus de groază sau de comedie?

— Câte puțin din fiecare. Dar nu cumva te-am deranjat de la o partidă de sex? Ai răspuns cam greu la apel.

— Ei bine, nu. N-ai tu norocul ăsta!

— Mă miram eu să fi găsit vreun fraier...

— Dacă te încapățânezi să fii imposibil, îți trântesc telefonul în nas! Și așa e destul de târziu, iar mâine trebuie să ajung devreme la sediu. Îți amintești, sunt polițistă și am un șef dat în mă-sa! Eu nu sunt ca alții care se joacă de-a societățile secrete...

—... Bine, uite ce am să-ți spun! Puneți-l sub observație pe unul, Brad Trump, patronul unei fabrici de confecții din cartierul Colton. Nu știu numele acesteia.

— Ești sigur că el e criminalul?

— Bineînțeles! I-am luat și sânge pentru analize și urină, mai am să-i recoltez puțină spermă și gata...

— Încetează cu măgăriile și spune-mi mai bine de ce vrei să-l urmărim!

— Ca să aveți și voi activitate. Uite că nu-ți divulg sursele mele, să vedem ce-o să faci?! În plus, am și jurat până când m-a durut gura să păstrez tot felul de secrete.

Ajuns acasă, Eric formă pe rând numerele de telefon de pe cartea de vizită a lui Kristin, cu excepția telemobilului. Nu-i răspunse nimeni.

Poate s-a culcat la ora asta! își zise Eric, constatând că era trecut de miezul nopții. Iar dacă nu, ar fi păcat s-o deranjez de la cine știe ce aventură amoroasă, sunând-o pe celular. Las' că o găsesc eu mâine. Dacă insist prea mult, o să creadă că vreau să i-o trag. De fapt, nu e nimic mai adevărat...

Oricum, detectivul avea nevoie de odihnă, chiar dacă nu accepta acest gând. La ora 09:00, trebuia să se prezinte la bancă pentru a-și lua în primire funcția de director pe care i-o aranjase Steve.

Numai de nu m-aș plictisi de moarte! își mai zise el înainte de a închide ochii, cu gândul la frumoasa tânără după care i se aprinseseră călcâiele.

CAPITOLUL 9

— Bună dimineă, domnișoară Kristin! Lucky Nelson e la aparat.

— Mă bucur să vă aud! Cum a decurs ceremonialul, fiindcă am auzit că ați fost acceptat? De fapt, ar fi trebuit să încep prin a vă felicita!

— De minune! O reușită de acest gen se cere sărbătorită.

— Ce să înțeleg prin asta? Că mă și invitați la cină?

— E prea mult până atunci. Ce-ați spune de un prânz frugal, ca să stabilim detaliile întâlnirii de diseară?

— Sunt încântată, ce să spun?! Dacă toți... colegii noștri ar fi ca dumneavoastră, domnule Nelson, nici n-aș mai ști ce-i aia plictiseală.

— Deci, pot veni să vă iau pe la 13:30?

— Am să vă aștept în stradă. Sunteți un tip punctual?

— Foarte.

— Atunci, pe curând! adăugă Kristin cu un glăscior cristalin și întrerupse legătura.

Interesant tipul! aprecie fata de una singură după ce închise. Cu siguranță că n-o să-l las să-mi scape din mreje. Doar nu sunt proastă...

— Ce-aș râde, Steve, dacă ticălosul nostru coleg ni l-a dat pe tavă pe masonul ăsta doar așa, ca să se amuze! Ce părere ai?

Cei doi polițiști îl așteptaseră pe suspect în fața fabricii acestuia, identificându-l cu ajutorul paznicului din parcare. Acesta le spusese ce mașină conduce domnul Trump pentru numai 10 dolari.

— După fața pe care o are și după modul în care se uită încontinuu în toate părțile, n-aș crede că Eric își bate joc de noi. E clar că e suspect. Poate că intuiția partenerului tău a mai funcționat o dată. Se întâmplă și minuni, doar te-ai convins în cazul percheziției domiciliare pe care ați efectuat-o, nu?

— Știi ce, eu mă duc la Trump ăsta să-i fac o ofertă! Poate mă împrietenesc cu el și scot ceva interesant într-un timp record. Ce zici?

— N-avem ce să stricăm dacă treaba nu merge bine. Încearcă! Eu voi sta la pândă în continuare. Dacă ai nevoie de mine, telefonează-mi!

— În regulă!

Eric Black, alias Lucky Nelson, își opri Fordul Scorpio chiar lângă silueta Kristinei și îi deschise portiera fără a mai coborî din mașină.

— Îmi cer scuze că te invit așa în automobilul meu, însă n-am voie să opresc aici și risc o amendă substanțială.

— Nu vă formalizați, domnule Nelson! Nu e cazul.

— Atunci te rog să-mi spui Lucky, ca toți prietenii mei!

— Iar dumneavoastră, adică tu, Kristin. Unde mergem?

— Îți plac preparatele de fast-food?

— Doar salatele, dar e perfect. Parcă așa stabilisem, să gustăm ceva ușor, păstrându-ne până diseară. Sper că nu vei contramanda invitația!

— Departe de mine un asemenea gând nefericit!

Ce naiba să vorbesc cu diva asta în afară de precepte masonice? se întreabă detectivul, căruia numai de stat la taclale nu-i ardea. Decât capul mare; cu totul altceva ar fi vrut el să-i facă...

— Și cum vi s-au părut frații? sparse ea tăcerea.

— Destul de simpatici, dar cam sobri. Simpatici cu excepția unuia dintre ei, care m-a cam călcat pe nervi.

— Cum arată la înfățișare?

— Păi, știu și cum îl cheamă: Brad Trump.

— Aha! Într-adevăr, nu e un tip din cale-afară de plăcut, zise fata, cu gândul în altă parte. După părerea mea, dacă pot fi sinceră cu tine, mi se pare a fi un oportunist.

— Pentru că aspiră la o funcție superioară?

— Cum de-ai aflat-o și pe asta?

— Secret. Știi cum e cu secretele, nu?

— Știu asta, dar nu e niciun rău în a încerca să avansezi într-o ierarhie. Depinde însă în ce mod o faci.

— Și el cum procedează?

— Neortodox.

— De unde știi?

— De la tata.

— Și el tot...

Dar Eric nu-și mai duse fraza până la capăt, fiindcă ajunseseră la destinație.

Și nici ea nu se grăbi să-i ofere mai multe amănunte. Oricum, așa se justifica norocul ce dăduse peste Kristin Lloyd, și anume acela de a se alege cu o slujbă atât de calduță și de bine remunerată. Tatăl ei era tot mason.

— Doamna Jane Heron, reprezentanta unui lanț de magazine de confecții din Atlanta, vă roagă s-o primiți, domnule.

— Așa, pe nepusă masă?

— Bine, spune-i să intre!

Surzătoare ca o dimineață însoțită de primăvară, polițista intră în biroul patronului, apropiindu-se degajată de el.

— Bună dimineața, domnule Trump! Vă rog din suflet să mă scuzați că am venit la dumneavoastră neanunțată, însă tatăl meu mi-a spus că sunteți un om șarmant, care nu se va supăra din atâta lucru! Mai ales pe o femeie.

Heron..., se gândi patronul. Heron din Atlanta... Nu-mi spune nimic numele ăsta. Să fie unul dintr-ai noștri? Cine știe...

— Dar luați loc, vă rog! Nu e nicio supărare! Cu ce vă pot fi de folos?

— M-ar interesa oferta dumneavoastră de toamnă-iarnă. În Atlanta avem șase magazine de confecții și vrem să ne aprovizionăm cât mai din timp.

— Excelent! Aveți aici un catalog, iar pentru comenzi este tocmai timpul potrivit. Vă asigur că veți avea de unde alege!

— Mulțumesc pentru amabilitate!

— Cât mai rămâneți în oraș? Ați mai fost în Los Angeles?

— Doar de două ori, din păcate, și poimăine plec.

— În acest caz, credeți că aș fi prea îndrăzneț dacă v-aș propune o mică plimbare după-amiază? Să știți că sunt un ghid foarte priceput.

— De ce nu, domnule Trump? Sunteți foarte îndatoritor!

— Brad, pentru tine, Jane. La ora 14:00 cred că e bine, nu?

— Cu siguranță!

— Steve, cred că l-am îmbrobodit. Ies cu el după-amiază ca să-mi arate Los Angeles-ul. Îți dai seama că numai de așa ceva n-aveam eu chef.

— Bravo, îmi place când te sacrifici în interesul diviziei! Mergem la sediu până atunci?

— Da. Eu am să-i spun căpitanului ultimele noutăți, iar tu vei vedea ce poți să afli despre Brad Trump. De acord?

În loc de răspuns, sergentul își puse centura de sigurață, în vreme ce Jane pornea motorul bătrânului ei BMW și demară.

— Cum ți s-a părut tipul de aproape?

— Cam nesuferit și libidinos. Nu e genul de om pentru care aș face o pasiune.

— Are mutră de ucigaș sadic în serie?

— După părerea mea, nu prea. Nu cred că are atâta curaj, indiferent că face sau nu parte din Masoneria... Masoneriilor.

Stăpâniți de propriile gânduri și îndoieli, cei doi polițiști își văzură de treabă, după cum stabiliseră anterior. Sergentul se apucă să telefoneze pe la tot felul de prieteni și să caute informații despre Brad Trump în Sistemul Național de Date, iar Jane îi ceru secretarei să fie anunțată la căpitan.

— Nu v-am mai apelat aseară fiindcă era prea târziu când m-a sunat Eric.

— Trebuia s-o faci, dacă era ceva important!

— Păi, tocmai asta e, că nici eu nici Steve nu ne-am dat seama dacă este important sau nu. Dar mai bine să vă spun despre ce este vorba.

— Te ascult!

— În timp ce partenerul meu a fost inițiat în tainele Masoneriei, a descoperit un tip suspect și ni l-a dat pe tavă. Deși, mie cel puțin, apelativul „suspect” mi se pare mult prea pretențios.

— Dar face parte din societatea aceea secretă, nu?

— Da, șefu'. Domnul Brad Trump e patronul unei fabrici de confecții, iar astăzi, la prima oră, l-am pândit când a venit la lucru. Pe urmă am intrat la el, desigur sub o identitate falsă, și ne-am împrietenit destul de bine.

— Crezi că el poate fi criminalul pe care-l căutăm?

— Același lucru m-a întrebat și Mann. Nu, eu nu cred, dar poți să știi?!

— S-a întors și sergentul cu tine?

— Da, caută informații despre suspect prin relațiile pe care le are. Îl știți pe Steve.

— Asta înseamnă că Trump este acum nesupravegheat. Nu așa au sunat ordinele mele!

— N-avea rost să stăm degeaba ore în șir. După-amiază mă văd cu el. M-a invitat la o plimbare ca să-mi arate orașul.

— Bine, detectiv Heron, dar ar fi trebuit să raportezi înainte de a întreprinde ceva. Așa ne-a fost vorba, dacă-ți mai amintești...

— Iertați-mă, căpitanel Nu se va repeta!

— Alo, da! răspunse iritat Corky West la telefonul care îl deranja.

— Domnule căpitan, Dr. Harrison vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Fă-mi legătura!

— Alo, domnul West?

— Căpitan West.

— Asta am vrut să zic și eu, dar nu mi-a ieșit. În urmă cu cinci minute, am fost anunțat că două mașini de poliție se află în acest moment în drum spre noi, aducând cu ele mai multe pachete cu fragmente umane.

— Și eu de ce naiba n-am fost informat?!

— Sunteți acum.

— E clar! Subordonații mei au ajuns să nu mai recunoască gradele și să facă abstracție de orice fel de ierarhie. Va trebui să aplic niște sancțiuni drastice, altfel nu se mai poate! Da-da, chiar de mâine am să-ncep...

— Cum doriți! Eu tocmai îmi pregăteam ustensilele pentru analize.

— Bine, vezi-ți de treabă, însă anunță-mă imediat după ce identifici părțile umane care ți s-au adus și, dacă se poate, spune-mi dacă aparțin celor doi francmasoni dispăruți. Va trebui să-i raportez și eu directorului Tillman.

— Așa voi face, domnule... West! mai zise Butch, uitând intenționat gradul superiorului său, după care așeză telefonul în furcă.

— Alte colete? îl întrebă Jane pentru a distra atenția de la răzbunarea pe care o cocea subalternilor săi.

— De data asta, mai multe. Sunt pe drum. Nu pleca din sediu până când nu aflăm cu toții despre ce este vorba! Noutățile respective îți pot fi de folos.

— Începe să se îngroașe gluma din ce în ce mai rău, Steve. S-au mai găsit niște pachete cu fragmente de trup uman, spuse Jane.

— Am auzit-o pe Melanie. Poate că tot răul e spre bine, încercă el să pară optimist.

— Spre bine pe naiba! Unde vezi tu ceva bine în toată porcăria asta? Ai aflat ceva despre singurul nostru suspect?

— Este un tip cât se poate de banal, din informațiile pe care am reușit să le obțin până acum. Unic acționar al fabricii pe care o și conduce, a fost căsătorit de la 25 la 30 de ani, a făcut avere și nu a primit până acum nici măcar o amendă pentru

parcare neregulamentară. Soția lui s-a mutat în Canada, iar omul a rămas holtei convins până în prezent. Poate că te ia pe tine de nevastă dacă...

— Lipsește Eric și simți nevoia să-i substitui măgăriile, Steve? Ce e cu tine?

— Nimic, iartă-mă, draga mea! Nu știu ce mi-a venit așa, dintr-o dată. N-am să mai fac, Jane. Știi foarte bine cât țin la tine!

— Bine, te iert. Mă gândeam la ceva. Dacă cele două victime făceau parte din vârfurile congregației masonice, asta n-ar putea însemna că doar cei aflați în topul societății secrete sunt omorâți în mod bestial?

— Habar n-am, însă e o supoziție ce se susține, cel puțin deocamdată. O răzbunare n-ar fi exclusă. Interesant. Mai vedem noi ce-o mai fi...

— Cât e ceasul?

— Mai e o jumătate de oră până la prânz. Hai să bem o bere!

— O iau înainte, iar tu roagă-l pe Butch să ne sune pe celular când ajunge la cel mai mic rezultat. Mai spune-i că suntem presați de timp, cu toate că știe foarte bine acest lucru. Asta mai mult ca sigur că o să-l enerveze!

CAPITOLUL 10

Orice ar îndrăzni cineva să spună, fata asta are un sex-appeal ieșit din comun! își spuse detectivul. E deosebit de plăcută și timpul parcă aleargă atunci când te afli în compania ei, chiar dacă nu prea ai ce să-i vorbești. Uite, aproape că a trecut o oră de când suntem împreună și parcă nu s-ar fi scurs nici zece minute. Gata, trebuie să plec la bancă, altfel mă îndrăgostesc lulea! În plus, această întârziere prelungită ar putea să pară suspectă spionilor care mă supraveghează, sub directa îndrumare a „sublimului” Waxman. Mai mult ca sigur că sunt urmărit în permanență. Oare nu cumva și Kristin e unul dintre agenți?

— Mă întrebeseși mai devreme când ne mai vedem sau mi s-a părut? îl chestionă fata, văzându-l că achită nota și se pregătește de plecare.

— Da, bălmăji Eric ceva neinteligibil. Poate diseară?

— Ar fi minunat! La ce oră?

— Tu când termini programul?

— Dacă nu am treburi urgente, oricând.

— Atunci aș putea veni să te iau pe la șapte? E prea devreme?

— Nu, e perfect! Te aștept și îți mulțumesc pentru masă!

— N-a fost mare lucru. Dar nu vrei să te conduc, Kristin? West 7th Street nu e prea departe pentru mine.

— Probabil că ești în întârziere. Lasă, că voi lua un taxi, nu-ți face griji pentru mine! Sunt fată mare, ce Dumnezeu...

La ora 13:00, în biroul doctorului Harrison se aflau căpitanul West, Jane și Steve, așteptându-l pe legist, care îi convocase. Acesta din urmă își făcu în scurt timp apariția.

— Domnilor, am vești proaspete! În total mi-au fost aduse șapte noi colete, cu tot atâtea părți ale corpului omenesc. Adresele unde au fost descoperite le veți găsi în raportul pe care-l voi întocmi ceva mai încolo, domnule căpitan. Nu cred că acest aspect e urgent.

— Ai dreptate, spune mai departe! îl zori West.

— Prima victimă este acum aproape completă. S-au mai găsit mâna stângă și torsul. La cea de-a doua, pe lângă mâna dreaptă inițială, o avem acum pe cea stângă și bazinul victimei.

— Două și cu două fac patru, socoti Jane. Deci, mai sunt trei pachete.

— Conținând fragmente umane ce au fost ambalate în aceiași saci albaștri de plastic. De fapt, nu sunt chiar fragmente, ci... capete.

— Trei? sări căpitanul de pe scaunul său, pe care cu greu se așezase, din cauza nervozității ce-l stăpânea de la începutul acelei dificile anchete.

— Exact, trei. Toate au fost descoperite printr-un noroc sau poate mai mult decât atât. Dacă un ofițer de poliție oarecare n-ar fi fost vigilent, nu le-am mai fi găsit, probabil, niciodată. Eu zic că merită o primă substanțială, domnule căpitan.

— Lasă asta! Mai bine explică-ne despre ce este vorba! ripostă șeful diviziei „Cazuri Speciale”, din ce în ce mai surescitat.

— Păi, v-am spus. Avem trei capete umane, pe cale de a deveni cranii într-un timp mai lung sau mai scurt. Pachetele cu țestele decapitate tocmai erau turnate în fundația unei clădiri de pe Dew nr. 99. Cimentul n-a pătruns în saci, așa că fețele defuncților arată destul de bine, dacă mă pot exprima astfel.

— Poți afla cui aparțin?

Cu o marjă de eroare de 30%, află în cinci-șase ore. Cu exactitate, în vreo două-trei zile.

— E prea mult! N-ai și o altă soluție, doc? interveni Steve.

— Ba am una la secundă: Să le identifice cineva.

— Melanie, urlă căpitanul în receptorul pe care-l pusese degrabă la ureche. Dă-mi-l de urgență pe directorul Tillman! Spune-i că nu suportă amânare!

— Din păcate, eu trebuie să plec, zise Jane. Să nu ratez întâlnirea cu Trump.

— Bine, dar să ne anunți dacă „distracția” se prelungește, ca să te punem la curent cu ultimele noutăți în cazul în care descoperim ceva interesant.

— Unde mergem?

— Te-ar tenta Cartierul Chinezesc? Ai ce vedea acolo, te asigur!

— De ce nu? Întotdeauna am fost fascinată de asiatici și de cultura lor!

După ce se plimbară circa două ore, mai mult pe jos decât cu automobilul patronului, acesta îi propuse:

— Pentru cină e prea devreme, iar pentru dejun este timpul trecut. Ce-ai zice să intrăm într-un bar?

— Excelent. Aș avea nevoie de o băutură tare, care să-mi mai alunge din oboseală. Și de o cafea, desigur.

— Știu eu un bar non-stop cu un program artistic destul de drăguț. Se numește Nan-Jing și nu e departe. Mergem?

— Tu ești ghidul, ai uitat?

Un portar simpatic, costumat în Ninja, îi pofti cu multe plecăciuni în local, rugându-i prin semne să se descalțe la ușă. Imediat după aceea fură întâmpinați de un samurai, care râdea la ei cu toată fața.

— Bună ziua, doamnă, bună ziua, domnule! Mă bucur că ați revenit așa de curând la noi, i se adresă el apoi lui Brad Trump. Doriți un loc mai retras sau unul de unde să puteți urmări programul nostru?

— Optăm pentru cea de-a doua variantă. Domnișoara nu e din oraș și vrea să plece cu amintiri cât mai frumoase din Los Angeles.

— Atunci, vă rog să mă urmați! mai zise samuraiul, făcând o mulțime de plecăciuni, de parcă ar fi avut un arc în zona abdomenului.

Clienții se așezară unul lângă altul pe niște pernuțe subțiri, în fața unei măsuțe pătrate de numai 20 cm. înălțime.

— Cu ce ați dori să vă servim?

— Pentru domnișoara, o băutură tare — cred că sake-ul din orez ar fi cel mai bun —, iar mie adu-mi același lucru ca aseară! Și niște alune sau orez deshidratat prăjit în ulei de măsline.

— Într-o secundă, vă aduc comanda!

— Văd că ești binecunoscut aici, începu Jane să-l tragă de limbă pe ghidul ei. Vii des?

— Nu chiar. Am fost aseară, după miezul nopții, cu niște prieteni și am băut vreo trei ore. De fapt venisem — de ce să n-o recunosc — mai mult pentru programul de striptease de la acea oră. Este magnific, te asigur!

— Aha, acum înțeleg! Și n-ai avut probleme acasă? se prefăcu polițista a nu ști că el era celibatar de la o vreme.

— Nu sunt însurat, dacă asta vrei să știi. De fapt, am fost, dar mi-a trecut după cinci ani de conviețuire în doi. Am ajuns la concluzia că instituția familiei este falimentară. Acum nu mai am niciun chef să-mi complic existența în mod inutil.

— Când ai ajuns la această concluzie, înainte sau după acel menaj?

— După, bineînțeles. Dar ce-ar fi să vorbim despre altceva mai vesel?

— De exemplu?!

— Despre tine. Ești încurcată, dacă-mi dai voie să mă exprim așa?

— Asta consideri tu că este mai vesel?

— Să zicem...

— Atunci află că nu sunt încă „încurcată” și nici n-am de gând să devin prea curând. Sunt mai degrabă o fire independentă, dacă nu ți-ai dat seama până acum.

— Adică nu-ți place să dai nimănui socoteală pentru ceea ce faci.

— Exact. Dacă am chef să-mi fac de cap, treaba asta nu vreau să mă privească decât pe mine, îi dădu Jane apă la moară.

Cum stăteau unul lângă celălalt, bărbatului nu-i fu greu ca, atunci când samuraiul le aduse băuturile ca pe niște sfinte moaște, să se apropie mai mult de polițistă.

— Rachiul japonez se bea dintr-o singură înghițitură, o preveni el. Așa că ar trebui să comanzi încă unul de pe acum.

— Să văd mai întâi dacă-mi place. În sănătatea ta! adăugă Jane, sorbind dintr-o suflare conținutul ceșcuței speciale pentru asemenea băuturi.

Rachiul era tare, nu-i vorbă, însă nici ea nu părea o începătoare. Totuși, pentru a nu lăsa o impresie proastă, tuși ușor, ca și cum licoarea ar fi usturat-o pe gât. Cu toate astea remarcă:

— E al naibii de bună! Mai vreau una!

Din ce în ce mai încântat, Trump dădu o nouă comandă, ronțâind din orezul prăjit ce le fusese adus în două castronașe pictate în culori vii.

Ca din întâmplare, coapsa lui ajunsese să stea lipită de a ei, iar după cel de-al doilea pahar o cuprinse de talie, masându-i ușurel talia.

Ce să fac? se gândi Jane. Să-i trag acum una și să-i rup piramida nazală, ori să-i mai acord o șansă, ducându-mă până la toaletă? Cred că cea de-a doua variantă e mai bună. Oricum, trebuie să-l sun pe Steve ca să aflu dacă s-a descoperit cui au aparținut căpățânile acelea hidoase. Și să mă interesez dacă Eric a mai dat vreun semn de viață.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă deranjez, domnule Lipstone, făcu directorul Larry Tillman, dar, vă rog să mă credeți că e în interesul anchetei care ne interesează pe amândoi! Altfel nu vă chemam la sediul nostru. Știu foarte bine că vă aflați într-o postură destul de compromițătoare când pășiți pe treptele acestei instituții.

— Ba deloc! Ba deloc! Ați procedat corect. Interesul meu și al dumneavoastră e să aflăm cât mai repede despre ce este vorba, cu ce ne confruntăm și să-l descoperim pe vinovat. Sau pe vinovați, dacă sunt mai mulți.

— Apropo, cum a decurs ședința de aseară?

— În condiții excelente. Omul dumneavoastră e, în primul rând, un mare actor. Nu a înșelat încrederea pe care i-am acordat-o.

— Mă bucur. Dar să vă pun în temă cu ce va urma! Doctore, totul este pregătit?

— Da, domnule director!

— Astăzi am mai descoperit câteva pachete cu fragmente umane, printre care și capete. Aveți oroare de cadavre?

— Da, însă am să mă descurc, nu vă faceți griji! Va trebui să le identific, nu?

— Întocmai. Însă nu e vorba despre două capete, care ar fi putut să aparțină victimelor Kevin Lee-Heale și Ike Freeman, ci de trei.

— Nu se poate! E tot unul de-al nostru?

— Asta va trebui să constatați dumneavoastră!. Dar modul de operare al odiosului criminal este identic.

Bătrânelul trase adânc aer în piept, își aranjă grijuliu ținuta, după care spuse:

— Atunci să mergem!

— Am s-o iau înainte ca să vă arăt drumul.

— Vă rog!

Dr. Butch Harrison îi aștepta în biroul său și le ieși în întâmpinare îndată ce îi zări prin geamul de sticlă al ușii.

— Pofțiți! Vom merge în camera frigorifică. Pe culoar, înainte și la dreapta.

Mersul veneratului șef mason deveni ceva mai lent, acum când omul ajunsese în fața unui posibil adevăr pe care n-ar fi vrut să-l afle niciodată. Însă responsabilitatea pe care o purta pe umerii lui firavi era mult mai importantă decât propriile sentimente și slăbiciuni. În cele din urmă ajunseră la destinație, iar „Specialistul” formă codul de acces al „frigidarium”-ului, cum denumea el în glumă camera frigorifică, folosind termenul provenit din latina veche.

— Pofțiți! Nu vom zăbovi mult.

După ce consultă o fișă agățată în perete, se îndreaptă spre sertarul cu numărul opt și trase de mâner. Apoi ridică cearșaful ce acoperea țeasta fără viață, rostind întrebarea uzitată în asemenea cazuri:

— Recunoașteți acest chip, domnule?

După o clipă de ezitare, care dovedea, totuși, că nu privea primul mort din viața lui, bătrânelul zise:

— Da, este Ike Freeman, unul dintre... prietenii mei.

„Specialistul” își notă ceva într-un carnețel, după care trase sertarul cu numărul zece, făcând ca rulmenții acestuia să zornăie sinistru.

— Și pe acesta îl cunosc foarte bine. Este sau, mai bine zis, a fost Kevin Lee-Heale, un alt prieten de-al meu.

Dr. Harrison continuă ritualul și își notă în carnețel numele celei de-a treia victime ce fusese descoperită în acea dimineață.

— Todd Waxman.

Vizibil afectat în urma confruntării cu cadavrele celor ce muriseră în condiții extrem de violente, domnul Lipstone se clătină, îndreptându-se spre ușă.

Directorul îl urmă îndeaproape, gata să intervină dacă bătrânelul ar fi fost pe punctul de a-și pierde echilibrul. Dar acest lucru nu se întâmplă.

Pe hol, după ce legistul închise ușa „frigidarium”-ului, Larry Tillman îl întrebă pe oaspete, care ar fi dorit să se afle atunci în orice alt loc:

— Puteți să-mi spuneți ce funcție ocupa Todd Waxman în cadrul lojii pe care o conduceți? Nu vă feriți de doctorul nostru! E la curent cu tot ce se întâmplă și ne bazăm fără rezerve pe discreția lui.

— Este absolut necesar?

— Nu știu, însă s-ar putea. Cu cât cunoaștem mai multe amănunte, cu atât putem ajunge mai repede la făptuitor. Cred că vă dați seama de asta.

— Este Cavaler Ales Sublim, o funcție destul de importantă în ierarhia noastră și râvnită de mulți. Mai doriți să știți altceva? se arată Breton Lipstone dintr-o dată extrem de grăbit.

— Doar adresa lui Todd Waxman.

— Cu plăcere!

CAPITOLUL 11

— Am să merg până la baie, Brad. N-ai să te plictisești dacă te las singur pentru câteva minute, nu-i așa?

Fără a mai aștepta răspunsul lui, Jane se îndreaptă în direcția indicată. Când ieși din raza vizuală a patronului, scoase celularul din poșetă și formă numărul de telefon al lui Steve.

— Ia spune-mi, bătrâne, care-s noutățile?

— În total, ne-am făcut cu trei cadavre.

— Asta știi. Nu trage de timp, că mă grăbesc!

— O.K.! Ele aparțin celor doi masoni pe care-i știm deja și unui al treilea, pe nume Todd Waxman, ce deținea funcția de Cavaler Ales Sublim.

— Și căpitanul nu spumegă de furie? Ce zice?

— Crede-mă că nu vrei să știi asta!

— Eric a mai dat vreun semn de viață?

— Nu, până acum. O să sune el. E prea riscant să-l căutăm noi.

— Ai dreptate. Dacă intervine ceva, aștept un apel de la tine. Doar că s-ar putea să-ți vorbesc codificat.

— Nicio problemă! Mă prind eu...

Înainte de ora reîntâlnirii cu noua sa prietenă, detectivul Eric Black dădu un telefon la sediul Diviziei „Cazuri Speciale”.

— Bună, Melanie! Steve e pe-acolo? Are ceva noutăți pentru mine?

— Da, are. Vi-l dau imediat.

Și sergentul îl puse la curent cu ultimele evenimente pe polițistul ce lucra sub acoperire.

— Trei cadavre! Înfrorător!

— Stai să vezi că am aflat și cine e al treilea!

— Spune!

— Dai o bere?

— Nu.

— Păcat... E tot un mason de prim rang. Todd Waxman e numele lui și îndeplinea funcția de Cavaler Ales Sublim în cadrul Lojei „Concordia”.

— Așa? Jane a reușit să mai facă rost de vreo piesă a acestui complicat joc de puzzle?

— Nu încă.

— Bine. Bătrâne, eu am o vagă bănuială. Dacă se confirmă, vă telefonez mai târziu. Până atunci, bye-bye!

Jane se întoarse la locul său și se așeză la o distanță apreciabilă de Trump pentru a-l putea studia cu mai multă atenție.

Oare individul acesta șters din fața mea să aibă vreo legătură cu atrocitățile pe care le anchetăm? se întrebă ea. Nu prea-mi vine să cred.

— Încă un păhărel, draga mea?

— Nu, mulțumesc! Am băut suficient. Mergem?

— Nu-ți place aici? vru el să afle, în momentul în care două gheșe începură să interpreteze un dans popular, probabil foarte vechi.

— Nu-i vorba de asta! Aș vrea să ies la aer. Nu mă simt din cale-afară de bine.

— Atunci plecăm! Chelner! făcu bărbatul un semn japonezului care-i servise, apoi izbucni în râs, justificându-se: Era să-l strig „Samurai”!

Jane zâmbi la gluma lui și își pregăti geanta ca să plătească jumătate din consumație.

— Te rog, nu e nevoie, draga mea! Eu te-am invitat, nu-i așa?

Polițista renunță la gestul său, însă îl înjură pe Brad Trump în gând:

Ia uită-te, al dracului! Acum sunt și „draga lui”... Ce ți l-aș mai pocni pe sclifositul ăsta! Totuși, poate că mai am nevoie de el. Am să-l mai suport o vreme.

Masonul o plimbă, cu mașina timp de o jumătate de oră prin tot felul de locuri plictisitoare, după care Jane îi spuse:

— Nu te supăra, Brad, dar mă simt extrem de obosită! Cred că mă înțelegi.

— Deja? Nu e nici măcar ora 19:00.

— Îmi pare rău!

— Și mie.

— Lasă, că ne putem vedea și mâine, dacă vrei! Am să fiu toată seara a ta, bine?

— Nu e bine deloc, dar nu vreau să te chinui.

De parcă m-ai putea ține cu forța, libidinosule! își zise Jane, zâmbindu-i mulțumită — chipurile — pentru că el a înțeles-o.

— Deci, pe mâine?

— Desigur! Mă cauți tu? o întrebă tipul.

— Îți telefonez.

— Perfect. Spune-mi unde locuiești!

— La Hotel „My Fair Lady”. Știi unde e?

— În zece minute suntem acolo.

O dată ajunși la destinație, înainte de a coborî din mașină, polițista nu se putu eschiva de la sărutul pe care Trump i-l aplică, umed și lipicios, pe gură. Oripilată, se grăbea să ajungă într-un timp cât mai scurt la toaleta hotelului pentru a se spăla. Zise:

— Atunci, pe mâine, Brad! Te sun imediat după ora prânzului.

Peste câteva minute, Jane ieși în stradă, dar nu înainte de a-și fi luat câteva măsuri de precauție. Masonul plecase, iar ea o porni pe jos spre sediul diviziei. Nu era departe.

Primul pe care-l întâlni fu Steve. Acesta nu plecase încă acasă.

— Hai să mergem până la Butch în laborator! Poate a aflat când a fost asasinată cea de-a treia victimă.

— Să mergem! Să mergem!

Pe drum, sergentul o întreabă:

— Cum te-ai descurcat cu tipu’?

— Nu foarte greu, dar tare mi-e antipatic! răspunse Jane, evitând să-i povestească episodul cu sărutul din mașină.

Și așa se făceau prea multe glume pe seama ei.

— Cum o mai duci, bătrâne? îi întâmpină legistul. Ah, ești însoțit! Bună, draga mea!

— Bună, dar nu-mi mai spune „draga mea” măcar o săptămână de azi înainte, îl rugă Jane aducându-și aminte că și Trump o numise așa. Am oroare de apelativul ăsta.

— Pe mine nu mă deranjează defel. Dar ce, ați venit să aflați când a dat colțul Waxman?

— Asta și alte indicii dacă mai ai, răspunse Steve Mann.

— Nu mai am, zise „Specialistul”, întorcându-le spatele și lăsându-i cu ochii în soare.

— Butch, nu pleca! îl somă Jane, prinzându-l de mâneca halatului. Când?

— Când ce?

— Nu te mai juca cu noi! Cel puțin eu nu sunt în ziua mea cea mai bună. Când a fost asasinat și ciopârțit ultimul mason?

— Era să spui ultimul mohican, nu-i așa? Ieri noapte.

— Mai exact!

— Între 01:00 și 01:30 în această dimineață.

— Mulțumim, Butch! Eu am plecat acasă. Sunt frântă de oboseală.

— Vorbim mâine!

— Spune-mi unde ai vrea să mergi, Kristin!

— În seara asta mi-aș face de cap, Lucky. La o discotecă și pe urmă la un bar. Sau invers. Tu cum zici?

— Invers.

— O.K.! Știi vreun bar mai curățel prin apropiere?

— Da. Localul „Blue Night” îți spune ceva?

— Cred că nu, însă nu-i nicio problemă. Oricum, nu cunosc prea multe și îmi place cum sună ăsta.

Mare mirare dacă n-ajung în patul acestei apetisante domnișoare până la urmă! își zise detectivul. Doar ea a spus că vrea să-și facă de cap. Eu n-am nicio vină. Pe deasupra, abia aștept să prind un moment favorabil ca s-o mai întreb câte ceva despre „simpaticul” Maestru Aspirant... Las’ că te înfund eu, amice, nu-ți face griji!

După al doilea pahar de Martini cu votcă — ciudată combinație! —, Kristin era în plină vervă. Îi atingea mâna din ce în ce mai des, ciupindu-l și zâmbindu-i cu înțeles, ba chiar îl și sărută în fugă de câteva ori, vezi Doamne, din amicitie... Mai apoi, când se întoarse de la toaletă, se așeză alături, foarte aproape de el.

— Te deranjează dacă stau aici? îl întreabă ea, insinuantă.

Cum naiba să-l deranjeze?! Îl excita, nu îl deranja. Fata își pusese în gând să-l scoată din minți, cu siguranță.

— Nici vorbă! surâse Eric seducător ca... un portavion pe un ocean înfuriat.

Răspunsul o încurajă pe tânără, aceasta lipindu-și gamba de piciorul lui și râzând din ce în ce mai mult. Asta până la un moment dat, când îi puse mâna pe pulpă, îl privi cu intensitate în ochi și-i spuse, deosebit de serioasă:

— Îmi place foarte mult de tine, Lucky!

Hopa, se îngroașă gluma! reacționează detectivul în gând. Te pomenești că se grăbește...

— Cred că nu mai e nevoie să-ți spun ce simt eu, nu-i așa?

— De ce nu?

— Pentru că se vede de la o poștă. Te-am plăcut de când te-am văzut prima oară. Să nu-mi zici că nu ți-ai dat seama, că nu te cred!

— Asta era!..., oftă Kristin ușurată. Dar m-ai văzut după câteva ore bune de serviciu. Nu știu dacă arătam prea bine.

— Că tot veni vorba, la ce funcție ziceai că aspiră nesuferitul ăla... cum îl cheamă?

— Cine, Brad Trump?

— Chiar el.

— La cea de Cavaler Ales Sublim.

— Și e ocupată sau nu?

— Este. La fel ca toate celelalte funcții mai mult sau mai puțin importante din lojă.

— În acest caz, cum se face avansarea în grad, ca să spun așa?

— Numai în urma unui deces.

— Înțeleg.

Asta e! se dumiri detectivul. Trump l-a ucis pe Todd Waxman ca să-i la locul. Te-am prins, nenorocitul! Dar, stai puțin! Și pe ceilalți doi cine i-a omorât? Poate că tot el. Ca să urce mai multe trepte deodată. De ce nu?! E cusută cu ață albă? Vom trăi și vom vedea! Am să-i dau un telefon partenerii mele ca să-i spun ce cred.

— Vrei să mergem undeva să dansăm?

Și, pentru a fi mai cât convingătoare, mâna lui Kristin urcă amenințător spre prohabul însoțitorului ei, palpându-i fără prejudecăți intimitatea.

Fără nici cea mai mică îndoială, fata asta nu poate fi refuzată! își justifică Eric următoarea mișcare.

Cred că oricine m-ar înțelege dacă ar fi în locul meu. Și ar proceda la fel, capitulând în fața farmecelor ei. Până și căpitanul West...

— Trebuie să respectăm programul pe care ni l-am propus, nu-i așa, draga mea?

— Asta să însemne că o faci din obligație?

— Dimpotrivă, cu mare plăcere! Nici nu te pot refuza, nici nu vreau... Ești mult prea irezistibilă pentru... rezistența mea.

— Mă faci să mă rușinez...

— Ai tot timpul să-ți treacă până merg la toaletă. Pe urmă plecăm. În regulă?

— Dar să nu stai mult!

El nu mai spuse nimic, depărtându-se pentru a-și putea suna colegii.

— Steve? Sunt eu, Eric!

— Ai noutăți?

— Da. Am aflat cine e asasinul.

— Nu mai spune!

— Ba spun! E chiar cel pe care l-am bănuț de la început, și anume Brad Trump. Sunt convins de asta, iar noua mea prietenă mi-a confirmat-o.

— Numai că avem nevoie și de dovezi, nu-i așa?

— Nu-i greu. Omul e un oportunist veritabil, care ar face orice pentru a avansa cât mai mult și mai repede în ierarhia masonică.

— Chiar și crime cu sânge rece?

— Da. Primul post vizat de el a fost cel al lui Todd Waxman, pe care îl va și ocupa cât de curând.

— Dar de ce i-a ucis și pe ceilalți doi, care erau mai înalți în grad decât Waxman, poți să-mi spui?

— Încă nu știu, dar sunt două posibilități. Ori ca să nu fie bănuț ori ca să împuște mai mulți iepuri dintr-un foc.

— Ce vorbești!

— La masoni nu se avansează decât în urma deceselor, dacă nu știai. Acum, oportunistul nostru are mai multe... oportunități.

— Eric, supozițiile tale nu prea stau în picioare, însă le vom lua în calcul. Mai sună-ne!

— Bine, bătrâne, dar fiți cu ochii pe el! Trebuie să-l dovediți până la urmă!

— Dacă avem ce dovedi...

CAPITOLUL 12

— Alo, Jane? Ai ajuns acasă? o întrebă Steve.

— Acum zece minute. Vrei să mă întorc la slujbă?

— Nu fi așa țăfnoasă! Și eu voiam să plec când a sunat Eric.

— Și?

— Mi-a spus că e 100% convins că asasinul nu e altul decât Brad Trump. Zice că acesta viza funcția de Cavaler Ales Sublim în lojă, demnitate deținută până acum de Todd Waxman. Poate că e răspunzător chiar și pentru celelalte două victime. La masoni, avansările se fac doar în urma unui deces, mai susține Eric.

— Aiurea, bătrâne! Nu nesuferitul de Trump e criminalul. Și asta nu pentru că mie nu mi-ar conveni să-l bag pe libidinosul patron după gratii.

— Dar Eric crede că...

—... Iar eu sunt convinsă de nevinovăția lui Trump în proporție de 100%. Am argumente imbatabile, bătrâne.

— Te ascult!

— Waxman a fost ucis și hăcuit între ora 01:00 și 01:30, este?

— Este.

— Ei bine, în acea noapte, Maestrul Aspirant a frecventat localul Nan-Jing în compania unor iluștri prieteni. Trei la număr.

— Când?

— Între miezul nopții și 03:00 dimineăta. Se poate verifica, spuse Jane.

— Asta s-a întâmplat în seara în care Eric a fost convertit la Masonerie, nu-i așa?

— Întocmai. Probabil că, după ce s-a terminat ceremonia, băieții au plecat la un păhărel de alcool „asezonat” cu un spectacol asiatic de striptease. Nu e nimic rău în asta, trebuie să recunoști.

— În concluzie, abandonăm pista Brad Trump? vru să știe sergentul.

— Eu așa zic, dar numai după ce-i verificăm alibiul.

— E un apropo?

— Nu, o rugămintă. Barul se află în Cartierul Chinezesc. Dă o fugă până acolo și vorbește cu samurarii! Vreau să spun, cu chelnerii...

— Dau o fugă, dar tu dai o bere?

— Dau. Ca să știe despre cine este vorba, spune-le că persoana în cauză a fost și în această seară la bar, însoțită de mine. Eu am băut două sake și am mâncat niște orez deshidratat prăjit. Nu știu ce băutură a comandat tipul, dar chelnerul o să-și aducă aminte de el, cu siguranță.

— În regulă. Da' dacă nu ține?

— Atunci îl luăm din scurt pe Trump și aflăm cine l-a însoțit. E simplu! O eventuală minciună nu poate sta în picioare când e vorba despre atâția martori.

— Ai dreptate, Jane! Dar eu tot nu înțeleg ceva.

— Anume?

— De ce l-am mai urmărit pe tip dacă știai că nu e omul nostru?

— Pentru că nu mi-am dat seama de prima dată, trebuie să recunosc.

— Noapte bună, Jane!
— Poate îmi mai dai un telefon după ce mergi acolo!
— Știi bine că nu te pot refuza. Vreau să-mi merit berea pe care o voi savura în contul tău...

Eric o urmă pe Kristin pe ringul de dans, admirându-i fesele perfect rotunjite și demențiala legănare a șoldurilor, care îl împingeau spre gânduri păcătoase.

Mai multe zeci de perechi se frecau unele de altele în ritmul muzicii pe scena imensă. Altele erau înșirate de-a lungul barului sau ședeau în fața unor măsuțe joase, pe niște taburete circulare, destul de incomode. Jocurile de lumini și bașii mult prea puternici nu erau pe placul detectivului, dar nici autopsiile lui Butch. Așa că prefera cele dintâi suplicii.

Tânăra părea destul de amețită și tocmai de aceea nu ceruse nicio băutură. În schimb, îi zâmbea întruna și părea destul de sinceră.

— Știi, dansul este pentru mine o a doua natură, se sclifosi ea la urechea detectivului.

După Freddy Mercury, urmă Enrique Iglesias cu o melodie lentă.

Kristin făcu din propriile brațe un nod de cravată în jurul gâtului lui Eric, apoi își împinse pubisul înainte și își strivi sânii de pieptul său.

De teamă să nu se dezlipească din această poziție încurajatoare, care-i stârnea senzații extrem de plăcute, bărbatul abia dacă îndrăznea să se miște.

Fata trepida în brațele lui și era cât se poate de evident ce și-ar fi dorit în acel moment. Cu toate luminile acelea jucăușe și colorate, el îi putu citi voluptatea din ochi.

— Te vreau, Lucky! îi spuse ea la un moment dat, pentru a nu mai exista nicio urmă de dubiu în privința poftelor ei sexuale.

— Te vreau acum, Lucky! reveni Kristin, mai insistentă și mai convingătoare decât prima dată, mângâindu-i ceafa și sărutându-l pe gât. Vino după mine în parcare! adăugă ea, desprinzându-se cu părere de rău din dulcea îmbrățișare.

O urmă precum un robot, fiind absolut sigur că în acel moment nu-și dorea altceva de la viață decât sex. Cu cât mai mult sex, cu atât mai bine!

— Ne întoarcem înăuntru în câteva minute! le spuse ea tipilor de la intrare și îl luă pe Eric de mână, trăgându-l după ea.

— Păstrați biletele! îi răspunse omul de ordine. Așa nu va fi nicio problemă.

Kristin o luă printre mașini ca o somnambulă, fără să întoarcă vreo clipă capul, și se opri când ajunse în fața unui gard. Abia atunci se întoarse spre el și, înfometată, îl sărută apăsător pe gură, limba ei descriind cercuri abile în cavitatea bucală a lui Eric. Apoi se depărtă puțin de el și îi luă organele sexuale în mână, așa, prin pantaloni, pentru a-i testa dorința. Zâmbi mulțumită. Îi plăcuse ceea ce constatare.

— Cred că și tu mă vrei, deși nu mi-o spui!

— Mă păstram pentru mai târziu. Aici n-avem unde să...

Dar nu continuă, deoarece n-avea niciun rost. Ea îl întoarse, îl propti cu spatele de gard, îngenunche, îi trase fermoarul și îi eliberă sexul din strânsoarea slipului.

Deși era destul de întuneric, Kristin îi putu admira dimensiunile, ce creșteau de la o secundă la alta. Și era extrem de încântată de ceea ce vedea.

— Ești aproape gata, iubitul! Am să te primesc cu multă ospitalitate. Lasă-te în voia mea!

Sărutările pe care începu să i le aplice îl ardeau, făcând ca mădularul să-i pulseze de dorință. Și limba aceea care nu-i dădea pace nicio secundă...

Ce să fac? se întrebă Eric, cuprins de îndoieli. S-o prind de ceafă și să mă afund în gura ei sau să mai aștept?

Nu pentru că se temea să nu-i strice cheful era el încercat de dileme. Voia doar ca satisfacția dorită de amândoi să fie atinsă cât mai natural posibil, adică de la sine.

Kristin îl înghiți dintr-o dată, până la testicule, astfel încât bărbatul crezu, pentru o clipă, că îi lipsește esofagul. Apoi o scoase lent, întrebându-l:

— Ești fericit?

— Sunt *lucky*!

— Atunci să te fac și mai... *lucky*! zâmbi fata, continuându-și alintările de-a lungul penisului ce stătea gata să plesnească.

Trecuseră mai bine de cinci minute de când capul neobosit al lui Kristin executa mișcări de du-te-vino cu o precizie de ceasornic.

Parcă ar fi un metronom! își zise detectivul în gând, zâmbind cu satisfacție.

Știa că juisarea nu avea să mai întârzie pentru multă vreme. Simțea asta. De aceea începu să-și accelereze ritmul, zvâcnind înainte și înapoi din bazin.

Ea înțelese despre ce era vorba, astfel că îi luă o mână, apoi și-o puse pe ceafă. Cuvintele nu-și aveau rostul. Nici ea nu mai avea timp să dea explicații, nici el să le asculte.

Începu să-i frământă încetisor testiculele, coordonându-și perfect mișcările cu ritmul felației pe care o executa cu măiestrie. Începu să geamă la fiecare înaintare, făcându-l pe Eric să dea ochii peste cap de plăcere. Nu mai avea mult. Amândoi știau asta.

— Se apropie! o preveni el, grijuliu.

Exclamațiile infundate ale fetei se intensificară, până în momentul în care bărbatul ridică ochii spre cer, destinzându-se treptat din încordarea la care fusese supus.

Kristin îl prinse cu două degete de baza penisului și îl strânse alternativ de mai multe ori, până când îl auzi pe Eric expirând ușurat pentru ultima oară. Terminase.

Abia apoi îi dădu drumul, plimbându-și pentru ultima oară buzele de-a lungul organului pe care-l subjugase preț de câteva minute. Și de ce dulce subjugare avusese el parte...

— Acum ești și mai... *lucky*?

— Din cale-afară, răspunse el, prinzând-o de subsuori și ajutând-o să se ridice.

Dar când încercă să-l sărute pe gură, alintându-se, detectivul se făcu a nu-i pricepe intenția și o îmbrățișă strâns la piept.

— Mai vrei, dragul meu? îl întrebă ea la ureche.

— Mai vreau, dar altceva, și nu aici.

— La același lucru mă gândeam și eu. Te invit la mine! Ce zici?

— Că aş fi fericit să împărțim același pat în noaptea asta.

— Poate și în altele care vor veni, dacă-ți va plăcea la fel de mult ca acum, nu?

— Fără îndoială, draga mea. Nici nu pot și nici nu vreau să te refuz vreodată.

— Hai, totuși, să mai dansăm puțin și să bem câte o bere! Nu știu de ce, dar am gâtul cam uscat. N-ar trebui..., adăugă Kristin, chicotind veselă și gândindu-se la felația pe care tocmai o dusesese cu bine la final.

Jane Heron tocmai ieșise de sub duș când auzi telefonul sunând.

Steve trebuie să fie! se gândi ea, grăbindu-se să ridice receptorul.

— Alo!

— De data asta, intuiția lui Eric n-a mai funcționat. Sau, altfel spus, a funcționat, da prost. Tipu' chiar a stat în bar de la miezul nopții până pe la ora 03:00, în compania a trei prieteni. Exact așa cum mi-ai spus.

— Deci, iarăși n-avem niciun suspect. Din ce în ce mai bine, făcu Jane haz de necaz.

— În aceste condiții, te mai întâlnești mâine cu Trump?

— Îl bag în mă-sa! Ce-aș mai putea afla de la el?

— De exemplu cine le pusese gând rău victimelor.

— Asta am fi putut-o afla și de la Marele Comandor, nu crezi? Ce el n-ar fi știut dacă decedații ar fi avut dușmani?

— Ba bine că nu. Și ne-ar fi spus numaidecât orice bănuială pe care ar fi avut-o. Vrea la fel de mult ca și noi să rezolve situația cât mai urgent posibil. Ai dreptate, Jane!

— Nu asta-i problema, dacă am sau nu dreptate. Ce vom face de-acum înainte? Asta-i problema cea mai grea!

— Așteptăm, ce altceva?! Poate că reușește Eric să găsească un nou suspect sau o altă pistă de cercetat.

— Dacă ar fi existat și fete în această societate secretă, poate ar fi reușit până acum, dar așa...

— Stai puțin! Fete ai zis?

— Exact, ce, nu-ți mai cunoști colegul? Doar știi că e un afemeiat notoriu!

— Nu-i vorba de asta. Îmi aduc aminte că masonii au un fel de birou pentru relații publice, de care răspunde o tânără. Poate că Eric o va aborda.

— Mai mult ca sigur, doar e genul lui. Bine, Steve, mai vorbim mâine!

— Noapte bună!

— *Fuck me hard, baby!*

Detectivul lucra din nou sub acoperire, de astă dată în așternuturile Kristinei Lloyd. Și lucra destul de conștiincios...

La niciun sfert de oră de când intraseră în apartament, tânăra rămase în pielea goală și începuse să danseze în fața lui.

Eric îi admiră toate mișcările cu o sinceritate nedisimulată, închipuindu-și-o reacționând sub loviturile lui de berbec. Și-o dorea din ce în ce mai mult de la o clipă la alta.

Fata se apropie, aducându-i un pahar cu gin tonic, și rămase în fața lui pentru a fi mângâiată. Era de-a dreptul irezistibilă, iar pielea ei avea o finețe aproape ireală.

Când nici măcar un centimetru al corpului său nu mai rămăsese neexplorat de degetele lui pricepute, Kristin se lungi pe oaspetele ei, așa îmbrăcat cum era, și începu să mimeze o partidă îndrăcită de sex, zvâcnind aproape isteric din cap, din sâni și din șolduri. Sfârcurile i se întăriseră și parcă deveniseră mai vineții decât ar fi fost normal.

— Mă placi, Lucky? Spune-mi că mă placi! îl rugă ea, transpusă la față, de parcă ar fi fost drogată.

Ar fi spus-o negreșit. Și nu doar o dată. Însă limba îi era mult prea ocupată — la fel și buzele — cu sfârcurile și sânii aceia atât de rotunzi, încât semănau cu două mere veritabile abia culese din pom.

Fata îl făcea să se simtă mai tânăr și mai bărbat decât își aducea aminte să fi fost în ultima vreme. Iar când fu invitat să-i exploreze cu degetele interiorul umed, primitor, crezu că înnebunește de plăcere.

— Freacă-mă! îl rugă ea, introducându-i limba în ureche.

Dar acest îndemn nu-și avea rostul. Kristin se mișca atât de repede și de complex, încât el nu trebuia să facă altceva decât să-și țină mâna între picioarele ei, cu două degete în sus.

Totuși, când simți că e copleșită de orgasm, Eric depuse efortul de a împinge și mai mult degetele în interiorul ei. În același timp, o mușcă cu dinții de unul dintre sfârcuri, frământându-i pe cel de-al doilea între arătătorul și degetul mare de la mâna rămasă liberă.

— Ahhh! țipă tânăra. Vineee! Îmi vine, iubitule. E minunat!...

Apoi, grimasa ei se transformă într-un zâmbet larg, mulțumit, care îi însenină întregul chip. Se ridică încetișor, îi scoase mâna dintre pulpe și depuse un sărut încins pe fruntea lui.

— Acum e rândul domnului Nelson să fie mulțumit. Sclava lui e gata să-i îndeplinească orice, poruncă!

Îl dezbracă în doi timpi și trei mișcări, îl întărată un minut cu gura, la fel ca în parcare discotecii, după care îl încălecă și se înfipse în el ca o amazoană.

Absorbit de căldura trupului ei, Eric începu să o salte și să o coboare cu forță, fără a-i păsa dacă o rupe în două sau nu.

Ea suspina, parcă mai buimacă decât fusese înainte, și se ondula în toate sensurile, pentru a se putea bucura pe deplin de tot ceea ce primea. La un moment

dat ieși din el, se așeză în patru labe cu spatele, își sprijini capul pe o pernă și, cu ambele mâini, își depărtă fesele una de cealaltă.

— Trage-mi-o, Lucky! Trage-mi-o acolo!

El îi pipăi pentru o clipă ambele orificii, însă ajunse repede la concluzia că, cel puțin în acea noapte, navea chef de sodomie. Și de aceea pătrunse din nou în acel culcuș cald, care îi era de-acum familiar.

— *Fuck me hard, baby!* îl întărește Kristin, repezindu-și bazinul în spate, gata-gata să-l dezechilibreze. *Fuck me hard!*

Dacă așa vrei tu! își zise detectivul și își încleștă dinții, începând să împingă ca la olimpiadă. Stai că ți-o trag până o să-ți iasă pe nas!

În același timp, o prinse de sâni, strângând-o cu putere de amândoi ca să nu aibă de ce se plânge. Și nu abandonează poziția și strategia alese, până când primul jet nu anunță iminenta inundație ce avea să urmeze... Abia atunci se destinse puțin, permițându-i și partenerei lui să se miște.

Aceasta își puse din plin în valoare talentele de curtezană și de dansatoare din buric, în finalul încântătoarei lor partide de sex.

Fără doar și poate, Kristin se ridicase încă o dată la înălțimea așteptărilor lui...

CAPITOLUL 13

Eric se trezi primul. Trupul gol al divei de alături îl ispitea peste măsură. N-ar fi comis nicio infracțiune dacă ar mai fi beneficiat o dată de avantajele meseriei pe care o exercita, însă își aduse aminte că avea un șef din cale-afară de coleric. De aceea își luă hainele și se duse la baie pentru a-i telefona.

— Ați mai aflat ceva, șefu'? Ați pus mâna pe ticălosul de Brad Trump?

— Nu e el. Are un alibi de nezduncinat, după cum m-au informat detectiv Heron și sergent Mann.

— Nu se poate!

— Mă faci mincinos?

— N-aș îndrăzni! Atunci cine e criminalul?

— Asta aș vrea să știu și eu. La ora 11:00 vreau să fii în barul Monica's! Ne vom întâlni cu toții acolo. Dacă ai „codiță”, încearcă să scapi de ea, deși nu știu cine mai conduce supravegherea ta, din moment ce Waxman a dat ortul popii. M-ai auzit?

— Tare și clar.

Până atunci mai sunt două ore, se gândi detectivul, iar în colțul gurii lui înflori un surâs ce spunea multe.

Își puse telemobilul la locul său și se îndreptă spre frumoasa care dormea în continuare, răsuflând ușurel pe gură. Și ce gură avea!...

Încăperea pusă de Jimmy H. la dispoziția polițiștilor era destul de încăpătoare. Patronul se bucura sincer de cinstea ce i se făcea. Cu o asemenea ocazie nu se întâlnea în fiecare zi. Aduse cafele și apă minerală, decretând ca un mandatar adevărat ce era:

— Din partea casei!

La ora 11:15 se adunaseră aproape toți: directorul Tillman, căpitanul West, detectivii Heron și Black, sergentul Mann și Marele Comandor Lipstone. Doar Butch lipsea, prezența acestuia nefiind considerată necesară în acel moment.

— Încep prin a-mi cere scuze că a trebuit să vă invit aici! zise directorul D.P.L.A. Mai ales dumneavoastră, domnule Lipstone.

— Nu e nicio problemă și vreau să vă asigur că nu am fost urmărit, așa cum mi-ați cerut. Tainele conspirației nu-mi sunt tocmai străine, după cum cred că bănuiri.

— Perfect. Ați reușit să ne faceți rost de adresa ultimei victime?

— Desigur, o aveți notată aici! spuse bătrânelul, înmânându-i un bilețel.

— Cavalerul Ales Suplim era tot necăsătorit?

— Nu, însă soția lui este internată în Clinica Mayo până la sfârșitul lunii. Doriți să știți motivul? Lifting facial.

— Aveți idee cum putem pătrunde cât mai discret în locuință?

— Fără mandat de percheziție? se miră Lipstone.

— Nici vorbă, îl vom avea la noi, dar nu vrem să alertăm vecinii, îi răspunse Tillman.

— N-am idee, însă eu aş încerca prin uşa din spatele casei. Waxman era un om de modă veche. Nu m-ar mira să găsiţi cheia sub preş sau undeva deasupra uşii.

— Bun, să trecem mai departe. N-aveţi idee cine le-ar fi putut dori moartea, nu-i așa?

— M-am gândit la asta toată noaptea, dar degeaba.

În acel moment, străfulgerat de o idee, Eric scoase un carneţel din buzunar şi notă ceva. Apoi rupse foaia — cu un gest care-i făcu pe toţi să se uite la el — şi i-o strecură sergentului.

— Mă scuzaţi, n-am vrut să deranjez! Continuaţi!

— Detectivul Black l-a bănuit pe Brad Trump, dar s-a dovedit că acesta este în afara oricărei suspiciuni.

— Şi ce veţi face în continuare? întrebă respectabilul mason.

— Cred că va trebui să-i interogăm pe toţi membrii de vază ai societăţii secrete pe care o conduceţi.

— Aşa ceva nu e cu putinţă! protestă Breton Lipstone, ridicându-se în picioare. Mă voi adresa imediat guvernatorului Californiei!

— Dar ce altceva am putea face? Nu vreţi să-l descoperim pe asasin?

— Vreau, însă nu concep ca eu să vă învăţ ce aveţi de făcut! Cât despre interogatorii, nici nu poate fi vorba. Iar fără sprijinul meu nu veţi ajunge la niciunul dintre fraţi, cred că vă daţi seama de asta!

— Încerc să nu iau opoziţia dumneavoastră de a coopera cu noi drept un afront personal, domnule Lipstone, zise directorul, uşor iritat.

— În acest caz, scorul este egal. Nici eu nu voi considera ca un afront propunerea dumneavoastră cu interogatoriile.

Steve Mann scrisese ceva pe foaia primită de la Eric şi i-o înapoie.

Acesta o citi, apoi o puse în buzunarul de la spate al pantalonilor şi interveni:

— Poate că, dacă mă voi mai învărti printre francmasonii pe care-i conduceţi, dau de un alt fir. Mă ajutaţi,enerate maestre?

— Da, răspunse acesta, fără a da vreun semn că ar fi fost afectat de ironia detectivului. Însă asta nu înseamnă că veţi afla adresa sediului nostru. Iar dacă o veţi face împotriva voinţei mele, vă asigur că în maximum 15 minute totul va dispărea, transformându-se într-o banală locuinţă privată. Suntem pregătiţi pentru asemenea situaţii!

— Domnule Lipstone — vorbi şi căpitanul — suntem împreună aici pentru a ne înţelege şi nu pentru a ne trage pe sfoară. Aşa că vă rog să aveţi încredere în noi!

— Bine, voi încerca, dar trebuie să-mi iau unele măsuri de prevedere pentru cazul în care unul dintre dumneavoastră nu va juca cu toate cărţile pe masă. Sper că îmi înţelegeţi poziţia.

— Pot să spun şi eu ceva? întrebă Jane. Ar fi nemaipomenit dacă am putea bănuî măcar care ar fi următoarea sau următoarele persoane vizate de asasin fiindcă e clar că nu se va opri de unul singur.

Trebuie s-o facem noi. Astfel, am putea efectua o supraveghere strictă și eficientă a celor amenințați și am pune mâna pe criminal.

— Domnișoară, ne întoarcem de unde am plecat, pufni Marele Comandor. V-am spus că nu vă divulg identitatea celorlalți membri! Și n-o fac din încăpățănare sau din răutate, ci pentru că mi-aș pune viața în pericol.

— Așa e! Mă scuzați! își aduse Jane aminte de unul dintre jurămintele masonilor, care interzice tocmai ceea ce polițiștii îi cereau lui Lipstone: să divulge numele altor frați.

— Dar dacă i-ați pune în gardă pe ceilalți în legătură cu oribilele crime, astfel încât să se păzească singuri sau să ne solicite prezența la nevoie? își dădu sergentul cu părerea.

— Nici asta nu se poate, răspunse căpitanul în locul Marelui Comandor. Domnul Lipstone s-ar demasca în acest fel.

— Dar, până la urmă, masonii tot se vor alarma din cauza dispariției celorlalți!

— Ar fi mai rău dacă, știindu-se încolțit, asasinul și-ar amâna pentru o vreme planurile criminale. Va afla și el că este bănuیت cineva din interiorul societății secrete, nu? Iarăși n-am făcut nimic!

— Aveți perfectă dreptate, căpitane! îl aprobă bătrânelul.

— În concluzie, ne-am întâlnit degeaba, își arată Larry Tillman dezamăgirea.

— Poate că aflăm ceva nouăți cercetând locuința lui Todd Waxman, încercă Eric să fie puțin mai optimist.

— Poate..., zise directorul, pe gânduri. Căpitane, să mergă și Dr. Harrison acolo! E cel mai priceput în asemenea chestii, nu? În paralel, vom tripla eforturile pentru descoperirea tuturor rămășițelor părintești ale celor dispăruți.

Detectivul plecă primul, mulțumindu-i lui Jimmy H. pentru ospitalitate.

— Vă aștept să dați o petrecere la Monica's după ce rezolvați cazul la care lucrați! Cred că o să-mi povestiți și mie întreaga tărășenie. Desigur, mă voi număra și eu printre participanții la banchet, doar am fost implicat, nu?

— Bineînțeles, patroane! Bineînțeles.

Ceilalți musafiri ai lui Jimmy H. părăsiră localul la scurte intervale de timp. Niciunul nu venise cu mașina personală sau de serviciu, preferând să se deplaseze cu taxiul.

Ajuns la bancă, Eric Black făcu act de prezență câteva zeci de minute după care, plictisindu-se, ieși să ia aer curat. Scoase din buzunar bilețelul scris de sergentul Mann și citi: „Todd Waxman a fost ucis între 01:00 și 01:30, în noaptea în care te-ai făcut mason. Jane a aflat asta de la Brad Trump”.

Ce-ar fi dacă i-aș face o vizită lui Kristin? se gândi detectivul. Curând e ora prânzului și un dejun în doi n-are la ce să-mi strice.

— Taxi!

Bucuria cu care tânăra îl întâmpină i se păru cât se poate de naturală.

Te pomenești că e pe cale să se îndrăgostească de mine! se sperie Eric. Și, la urma urmei, ce dacă? Nici mie nu-mi displace. Nu-nu, chiar nu-mi displace deloc și nu mi-e indiferentă. Dacă între noi ar fi o relație stabilă, asta nu înseamnă că îmi voi pune pirostriile, ce naiba! În plus, poate că e vremea să mă mai liniștesc și eu un pic. Oare îmbătrânesc de gândesc așa?

— Astăzi nu prea am chef de lucru, încercă el să-și justifice prezența.

— Eu credeam că îți lipsesc și că de-aia ai venit să mă vezi! făcu pe îmbufnata Kristin.

Ca să-i treacă, el o sărută pe buzele discret rujate, alungând gândurile obscene ce-i invadaseră mintea în acel moment.

— Și asta. Vrei să dejunăm împreună? Ai treabă?

— N-am, dar e prea devreme pentru masă, nu crezi?

— Atunci să ne mai plimbăm puțin. De acord?

— Mai bine închiriem o cameră la un hotel...

— Acum?

— Am glumit. Stai să strâng lucrurile și să le încui în seif. Pe urmă sunt a ta. Numai și numai a ta, *baby*...

Se simțea într-o permanentă stare de bună dispoziție în prezența ei și asta îl încânta în mod deosebit. Era veselă, înțelegătoare, răbdătoare, plăcută, într-un cuvânt, tânără. E drept, nu puteau dezbate împreună cine știe ce teme savante, dar cine avea nevoie de așa ceva?

— Când o să fii liber într-un week-end, am să te invit la cabana mea de pe plaja din Santa Barbara. Vrei să petreci cu mine un sfârșit de săptămână? Am omis să te-ntreb.

— Tu ce crezi?

— Că da.

— Să știi că ai ghicit. Vreau chiar foarte mult. Locuiește cineva în ea?

— Nu, e goală. De ce?

— Mă întrebam dacă nu cumva tatăl tău...

— ... Tatăl meu a murit anul trecut, se întristă Kristin dintr-o dată, lăsând ochii în jos. Iar mama a plecat pe același drum imediat după el. N-a suportat să trăiască de una singură.

— Îmi pare rău! N-aveam de unde să știu.

Era clar că fetei îi pierise tot cheful. Suferea sincer de pe urma pierderii părinților săi. Pentru a-i distra atenția, Eric zise:

— Eu îl mai am pe tata. E un tip tare simpatic. Poate că ai să-l cunoști cândva.

Nicio reacție din partea ei.

Se plimbară o vreme pe aleile unui părculeț, apoi intrară într-un restaurant oarecare.

Ospătarul aduse supele comandate: franțuzească, de ceapă, pentru ea și de spaghete pentru el. Mâncară fără ca vreunul dintre ei să mai scoată vreo vorbă. Apoi ea spuse:

— Am să-ți spun un secret, Lucky. Cred că suntem destul de apropiați sufletește ca să meriți asta.

— Mulțumesc!

— Ai înțeles că tata a fost mason, nu-i așa?

— Da.

— Era destul de bogat. Avea două fabrici de ciment și una de prefabricate. La un moment dat — nu știu din ce motiv, pentru că nu mi-a spus niciodată — a ținut morțiș să părăsească loja din care făcea parte și în care ocupa o funcție destul de importantă. Dar asta nu contează.

— Serios?! făcu detectivul pe miratul, pentru a-i dovedi că este atent la vorbele ei. Voia s-o schimbe cu o altă lojă?

— Nu. A abandonat societatea pentru totdeauna, știind foarte bine că așa ceva nu era permis de dogmele ordinului masonic.

— Să nu-mi spui că a murit în condiții suspecte! Vreau să spun... asasinat.

— Nu, s-a sinucis.

— Cum asta?

— A ignorat sfaturile fraților și n-a mai vrut să audă de Francmasonerie, deși cunoștea toate secretele acesteia. Din acel moment, afacerile lui au început să se ducă de răpă una după cealaltă. Întâi a dat faliment cu cimentul, apoi cu prefabricatele.

— L-a sabotat cineva.

— N-aș putea afirma asta. Cred că, pur și simplu, majoritatea beneficiarilor lui erau tot masoni, iar aceștia n-au mai cumpărat nimic de la el.

— Și asta l-a dus la faliment.

— Ai înțeles! Disperat, în cele din urmă și-a pus ștreangul de gât, după ce a văzut că munca lui de o viață era distrusă. La două luni după această tragedie, mama n-a mai putut rezista punându-și capăt zilelor în același mod.

— Oh, dar e teribil! făcu detectivul cu sinceritate, mângâindu-i părul. Îmi pare sincer rău.

— Nu trebuie, dragule. Știi, mi-am iubit extrem de mult părinții, i-am venerat, dacă mă pot exprima așa.

— Dar, spune-mi, tu ești absolut sigură că a fost mâna Masoneriei?

— Stai puțin! La ce te referi? Ți-am zis că ai mei s-au sinucis. Nu încap niciun dubiu.

— Voiam să știu dacă ești sigură că ei l-au dus la faliment.

— N-am nici cea mai mică îndoială.

— În acest caz, de ce nu te-ai dus la poliție?

— Și ce să le spun? Că tata s-a sinucis deoarece n-a suportat eșecul... eșecurilor în afaceri, provocat de loja nu-știu-care?

— De ce nu?

— Nu m-ar fi luat nimeni în seamă. În plus, mi-a fost frică.

— De ce?

— Puteau să mă distrugă și pe mine în orice moment. Apropo, tu de ce te-ai băgat în chestia asta? Nu ți-a fost frică?

— Doar puțin. M-am gândit că e bine pentru viitorul meu, dar să știi că nu sunt un oportunist. Și eu am avut un bunic mason, la care am ținut foarte mult. Ar fi cazul să mă tem?

— Atâta timp cât joci cum îți cântă ei, n-ai de ce.

— Dar tu cum ai reușit să mai lucrezi pentru masoni după ce tatăl tău i-a abandonat?

— Tocmai asta e, că m-au luat după ce au murit și tata și mama. Cred că le-a fost milă de mine. Sau, poate, au avut remușcări pentru ceea ce au provocat. Au încercat să... amelioreze puțin situația. Doar distruseseră o familie, nu-i așa?

— Acum înțeleg! Deci ești la ei de puțin timp.

— De aproape un an de zile. Vrei să știi cu exactitate?

— Nu. Voiam să aflu un singur lucru, dacă crezi că nu te deranjează, zise Eric, aprinzându-și un Camel fără filtru.

— Te ascult!

— Ai resentimente față de Loja „Concordia”?

— Nu le port pică. I-am iertat, însă nu pot uita ce le-au făcut alor mei. Și mie, desigur. Eram o familie extrem de fericită, Lucky. Iar ei ne-au distrus pe toți trei, fără ca măcar să ne prevină sau să ne dea o cât de mică șansă. Noroc că nu am frați sau surori care să fi suferit împreună cu mine!

— Diseară ce faci? schimbă vorba Eric dintr-o dată, văzând-o extrem de afectată.

Se gândea că tânăra lui prietenă ar putea uita de aceste amintiri dureroase dacă ar fi împreună pentru încă o noapte. Dar răspunsul ei fu categoric:

— Am să mă culc mai devreme. Sunt cam obosită și nici nu mă simt prea bine. Te rog să mă înțelegi și să nu te superi.

— O.K., nu-ți face griji pentru mine! N-am nici cel mai mic motiv din lume să mă supăr din atâta lucru.

— Ești un om bun, Lucky!

CAPITOLUL 14

Parcară mașina cu care veniseră la o oarecare distanță, parcurgând restul drumului pe jos pentru a nu atrage atenția vecinilor. Legistul nu se afla deloc în apele lui, iar Steve Mann și cu Jane Heron depuneau eforturi disperate pentru a-l calma.

Pătrunderea în curtea locuinței familiei Waxman nu constitui o problemă și nu fură observați de nimeni. Exact ca niște infractori de duzină, polițiștii se uitau prudenți în toate părțile. Ocoliră casa, după cum fuseseră sfătuiți, și se opriră la ușa din spate.

— Să știți că mie nu-mi place deloc chestia asta! continuă Dr. Butch Harrison să protesteze împotriva intrării prin efracție în locuința lui Todd Waxman. Tocmai eu să fac așa ceva! Nu mi-am închipuit niciodată că voi ajunge până aici!

— Avem asupra noastră actele necesare care ne conferă dreptul de a proceda așa cum procedăm. Nu sunt niciun fel de motive de îngrijorare, Butch, îl asigură sergentul. Înțelege asta o dată, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ba sunt foarte îngrijorat! Chiar dacă avem un mandat de percheziție la noi, ar fi trebuit să fie de față măcar un martor. Ați uitat procedura?

— Și de ce nu i-ai spus asta directorului, viteazule? îl luă Jane la rost în zeflema. Doar ai avut această ocazie.

— Sau să te fi plâns măcar căpitanului West, puse și sergentul Mann paie pe foc. Puteai să-i spui în față că tu nu faci așa ceva, nu să ne bați pe noi la cap. De ce n-ai făcut-o? Ei? De ce n-ai făcut-o?

— De ce, de ce! Parcă nu știți de cel... Mai bine căutați blestemata aia de cheie și să intrăm odată, până când nu ne vede vreun vecin și cheamă poli... și ne cheamă tot pe noi...

— Sper ca raționamentul Comandorului Lipstone să funcționeze, zise Jane, căutând sub preș și pe canatul ușii. Zicea că Waxman-ii sunt niște oameni de modă veche...

Degeaba. Nu dădu peste nicio cheie. Privi atentă împrejur, doar-doar i-o veni vreo idee.

O fi sub ghiveciul ăsta de flori? se întrebă ea, aplecându-se și ridicând floarea.

Cheia se afla chiar acolo, așteptând cuminte să fie luată și folosită la descurierea ușii din spate.

Ca niște borfași ordinari, cei trei intrară în bucătărie și de aici într-un living-room spațios, aranjat cu mult rafinament. Niște mobilă cumpărată de curând, un tapet aproape nou, câteva tablouri alese cu gust, două plante de cameră ce dădeau sufrageriei un aer de prospețime și un bar care te îmbia să te servești din el cu tot ce-ți pofta inima.

Din câte se putea observa la prima vedere, locatarii n-o duceau rău deloc. Realitatea era, însă, cu totul alta. Todd Waxman nu era bine deloc...

— De unde începem, din sufragerie? întrebă Mann pus pe fapte mari. Eu așa zic.

— Ai comis deja două greșeli! ripostă „Specialistul” destul de violent. Pentru început, doar de intenție.

— Serios?

— Foarte serios! Ca să nu comiteți și altele, stați nemișcați într-un loc! Lăsați-mă să-mi fac treaba de unul singur. Voi începe cu baia.

— Și care ar fi greșelile? insistă sergentul, neînțelegând de ce fusese acuzat. Te pomenești că acum nu mai ai nevoie de noi!

— Doar eu mă ocup de prelevarea probelor și nu încep cu living-ul, ci cu baia. Cam astea ar fi greșelile. Era destul de simplu chiar și pentru un polițist să înțeleagă că percheziția și adunarea de probe sunt treburile criminalistului.

— Hai, că ne-ai omorât! sări Jane în apărarea colegului ei, sergentul, gândindu-se la faptul că nu-l mai văzuse de multă vreme costumat în uniformă. Și nici ea nu mai fusese.

— Din câte remarc, se pare că și aici s-a făcut curățenie generală de curând, zise Mann. Uitați-vă și voi împrejur! Nu-i așa?

— Mi-ai dat o idee bună, în sfârșit! Dă puțin cu aspiratorul acesta prin mijlocul camerei, îl mobiliză Dr. Harrison, oferindu-i un micuț aparat cu baterii. Și pe căile de acces. Poate descoperim fire de păr sau de stofă ce nu aparțin victimei ori soției acestuia. Pe mine mă găsiți la baie, în caz că vreți să mă mai pisați la creier cu ceva.

— Numai fată în casă nu fusesem până acum! mormăi sergentul nemulțumit, apucându-se, totuși, de treabă.

„Specialistul” scoase din valiza lui un tub de spray și începu să pulverizeze un praf albicios prin întreaga cameră de baie. Așteptă câteva secunde în hol, ca atmosfera să redevină respirabilă, după care stinse lumina și reintră.

Cu ajutorul unei lanterne ce răspândea o lumină violetă puternică și a unei lupe gigantice, începu să inspecteze încăperea centimetru cu centimetru. Din când în când făcea câte un semn cu un marker negru, după care trecea mai departe.

Nu omise să preleveze câte o probă din scurgerile chiuvetei și a căzii, ba chiar demontă bateria celei dintâi și o introduse într-o pungă de plastic. De asemenea, acordă o atenție deosebită oglinzilor montate în zid și pe ușile unui mic dulăpior ce atârna de perete.

— Ai găsit ceva? îl întrebă Jane după câteva minute de inactivitate, demonstrând că își pierduse deja răbdarea.

— Îhî! veni răspunsul monosilabic al legistului aflat în ipostază de criminalist.

Dar cum nu părăsi baia, polițista înțelese că „Specialistul” mai avea de lucru acolo. De aceea îl întrebă din nou:

— Pot să mă uit printre cărți?

— Da, dar lasă-mă-n pace căci nu pot lucra! Trebuia să te duci la bibliotecă dacă aveai de gând să citești ceva!

— Eu am terminat de aspirat, îl pisă Steve peste un alt sfert de oră. Am făcut totul bec. Ce să mai fac acum?

— Șterge praful! îl luă peste picior doctorul, enervat.

Fără a-i înțelege ironia, sergentul reveni:

— Păi, dacă șterg și eventualele amprente?

— Mai taci din gură, bătrâne! interveni Jane de astă dată. Nu vezi că-l deranjezi pe expert? În plus, intenționez să-i telefoniez fostului nostru suspect.

— Ți-e dor de el?

— Visezi, colega? Alta e poanta! N-aș vrea să încerce el să dea de mine dacă va vedea că nu-l caut. Acum ai înțeles care-i șpilul?

— Cred că da.

— Alo, bună ziua, domnule Trump! zise polițista după ce secretara îi făcuse legătura.

— De ce ești atât de rece? Nu ne mai tutuim, nu-mi mai spui Brad?

— Nu. Asta a fost cândva, probabil în alt secol.

— Te-am supărat cu ceva, draga mea?

— Se poate spune și așa. Te-am sunat să te anunț că sunt în drum spre casă. Am plecat mai devreme, așa că nu ne mai putem vedea, minți Jane.

— Îmi pare rău! Când te întorci în Los Angeles?

— Pentru tine? Niciodată.

— Dar spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat! Ți-am greșit cu ceva?

— Dacă insiști, fie! Printr-un concurs de împrejurări, am aflat niște lucruri despre tine care nu mi-au convenit deloc, se gândi polițista să-l pună pe jar. Așa că nu vreau să mai avem de-a face unul cu celălalt.

— Despre ce este vorba? întrebă Brad Trump, precaut.

— Știi tu mai bine decât mine! Dar asta nu are nicio importanță, fiindcă nu am de gând să te mai văd vreodată. Adio!

— Jane, nu întrerupe legătura!

Dar ea închisese deja.

— De ce i-ai vorbit așa? vru să afle Steve. Nu s-a purtat cum trebuie cu tine? Ți-a pricinuit vreun rău? Te-a cerut de soție și pe urmă s-a răzgândit?

— Oricum nu mai aveam ce scoate de la el, din moment ce nu mai este principalul nostru suspect. Iar pe deasupra, nu-mi place nici de el nici de Masoneria lui. Lasă-l să se frământa câteva zile, gândindu-se la ce-oi fi aflat! Ce-o să pățească?

Când polițista își consultă ceasul (pentru a câta oară?!), „Specialistul” tocmai ieșea din baie cu un aer de învingător pe chip. Trecuse mai bine de o jumătate de oră și, cum colegii se uitau țintă la el, catadicsi să le spună:

— Ceva amprente tot am găsit. Căpitanul va fi încântat.

— Ura! se bucură sergentul. Acum pot să fac curat și la baie? întrebă el, demonstrând că înțelesese glumele lui Butch de mai înainte. Spăl faianța, gresia, poate și instalațiile sanitare — în special WC-ul. Tu ai terminat treaba la locul faptei?

— Mai arunc o privire în bucătărie și pe urmă putem pleca. Jane, te-aș ruga să cauți prin garaj, poate dai de vreo unealtă cu care criminalul ar fi putut tăia oasele nefericitului. Trebuie s-o găsești dacă e acolo!

Dr. Harrison intuise perfect.

— E aici! strigă polițista după câteva minute de căutare, revenind în casă. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta de cum am intrat în locuință, dar prea m-ai scos din sărite cu capriciile tale...

— Nu atinge mânerul! zise Butch, ignorând remarcile polițistei. Poftim o pungă! Lama nu mă interesează.

— Acum putem pleca? se arată Steve nerăbdător.

— Cred că da, îi răspunse „Specialistul”, aruncând o ultimă privire împrejur. Am găsit ceea ce căutam, dragă colega.

În drum spre casă, Eric se gândi că n-ar strica să bea un păhărel într-un bar din apropiere. Ultimele zile îl obosiseră destul de mult, deși n-ar fi recunoscut acest lucru în ruptul capului.

Ce-ar fi dacă aş rămâne francmason în continuare? își lăsă el gândurile s-o ia razna. Tot am fost inițiat, nu? Ar fi păcat s-o fi făcut degeaba. Mai știi, dacă nu avansezi mai repede în grad și nu ocup o funcție importantă peste noapte, lăsându-i pe toți cu gura căscată? Da' dacă și directorul Tillman e mason? Asta înseamnă că va trebui să am răbdare până ce moare el. La dracu' își mai zise detectivul, alungând din minte aceste vise iluzorii și deloc sănătoase.

În acel moment sună telefonul mobil.

— Bună seara, domnule Nelson. Breton Lipstone e la aparat. Erați ocupat?

— Nu tocmai. Chiar mă gândeam să dau pe gât un păhărel în lipsă de altă activitate și visam la propriul meu viitor.

— Foarte bine! În acest caz, n-ați fi dispus să beți un pahar cu noi? În cadrul unei întâlniri fără protocol, desigur.

Eric înțelese imediat despre care „noi” era vorba și se grăbi să răspundă:

— Bineînțeles că vreau, numai spuneți-mi cum să ajung la locul stabilit!

— Reuniunea are loc la sediul pe care l-ați vizitat deja. Îndreptați-vă spre intersecția dintre West 3rd Street cu Grand Avenue și așteptați în fața cofetăriei Calipso! Va veni o mașină să vă ia peste exact — urmă o scurtă pauză — 26 de minute.

— Știți, nu sunt îmbrăcat în haine de seară. Trebuie să am o ținută corespunzătoare?

— Niciuna. V-am spus, e o mică distracție neprotocolară. La intrare vi se va da un șorț, așa cum avem toți și asta va fi suficient.

— În regulă, domnule, și vă mulțumesc pentru invitație!

— Cu plăcere! Cred că nu trebuie să vă mai aduc aminte că mă bazez în continuare pe totala dumneavoastră discreție...

— E de la sine înțeles.

După ce închise, în drum spre automobil, detectivul îi telefonă partenerei lui. Trebuia s-o informeze unde se află, pentru cazul în care ar fi pățit ceva.

— Jane, mă duc la o întâlnire cu masonii. Nu mi-au spus dacă au invitat și fete, însă te voi ține la curent. Poate-i îmbăt și îi fac pe toți să mărturisească...

— ... Spui numai prostii!

— Voi ce-ați mai făcut? Vă descurcați în lipsa prețioasei mele persoane?

— Dr. Butch Harrison a găsit amprente acasă la Todd Waxman, iar eu — un ferăstrău ceva mai pătat, dacă înțelegi ce vreau să spun. Măine vom avea negreșit rezultatele și concluziile „Specialistului”.

— Excelent! Jane, aș vrea să te mai întreb ceva, dacă îți amintești. Când ziceai că a fost omorâtă cea de-a treia victimă? În noaptea în care eu am fost inițiat în tainele Francmasoneriei locale?

— Exact! De ce vrei să știi asta?

Eric nu-i răspunse, formulând o nouă întrebare:

— La ce oră?

— Între 01:00 și 01:30. Da' nu-mi spui de ce?

— Așa, voiam să știu și eu. Pură curiozitate. Vorbim mai târziu sau mâine.

— Poate faci rost de câteva amprente ale drăguților tăi prieteni. Butch ar fi fericit să aibă cu ce compara amprente găsite în apartamentul lui Waxman. Și eu la fel.

— Bine că mi-ai spus în ceasul al doisprezecelea și noroc că Steve mi-a făcut rost de cărți de vizită cu numele meu conspirativ!

— Mă miram eu să-ți treacă prin cap că avem nevoie de amprente!...

— Jane, nu toată lumea e la fel de deșteaptă ca tine, trebuie să admiți și să înțelegi acest lucru!

Oare de ce i-am ascuns lui Jane că Kristin n-a fost acasă la ora când a avut loc ultimul asasinat? se întrebă polițistul după ce închise telefonul mobil, încerc s-o acopăr pe amanta mea? M-am îndrăgostit de ea în așa măsură încât să încalc tocmai legea la respectarea căreia veghez? Halal polițist! Stai puțin! Dar ea nu poate fi în niciun caz o criminală odioasă! Poate că se culcase mai devreme și închisese telefonul, de aceea n-a putut să-mi răspundă...

Fix la ora stabilită, Eric Black aștepta în fața cofetăriei Calipso venirea celui ce urma să-l escorteze. O ploaie mărunță începuse să cadă peste orașul prăfuit. Nu mai era mult și înserarea avea să se lase.

O mașină opri în fața copoiului înainte ca el să fi terminat de adulmecat atmosfera. Era același automobil Volvo din noaptea în care fusese inițiat în tainele Masoneriei. Stinse țigara fumată doar pe jumătate și urcă pe bancheta din spate, salutând ca un domn civilizat ce era:

— Bună seara!

În loc de răspuns, șoferul — același companion care-l secondase în fața mai marilor lojei „Concordia” — zise:

— Am venit singur să te iau, așa că, dacă nu te superi, va trebui să te lași mai jos și să te legi singur la ochi. Eu conduc și nu pot face asta. Am totală încredere în tine, frate.

— Pot să-ți vorbesc neîntrebat?

— Mie da și, în general, tuturor celor care nu se află printre conducătorii noștri de vază, mai ales în particular. La întruniri e cu totul altceva. Ce voiai să mă întrebi?

— În legătură cu Kristin Lloyd, tânăra de la relațiile publice. Cum a ajuns să lucreze pentru voi, dacă nu sunt prea indiscret?

— Ți s-au aprins cumva călcâiele după ea? Să știi că fata e disponibilă, dacă-ți place. Și e de-a noastră, ceea ce e foarte important.

— Mă bucur! Deci, nu păcătuiesc și nici nu încalc vreo regulă dacă-i fac curte.

— Dimpotrivă. Fii cât se poate de liniștit din acest punct de vedere. Pot să-ți pun și eu o întrebare, dacă nu te superi?

— Bineînțeles!

— Cum se face că ai și fost invitat la o serată, după așa de puțin timp de la inițiere? Eu n-am mai văzut pe cineva căruia să i se acorde o asemenea favoare.

— Să zicem că am relații sus-puse. Te mulțumește acest răspuns?

— Mai mult decât crezi.

— N-aș vrea să-ți las impresia că fac pe secretosul, însă sunt convins că și tu ai păstra discreția dacă ai fi în locul meu.

— Cu siguranță. Știi ceva? Mă gândesc că va trebui să mă împrietenesc cu tine dacă vreau să fiu bine văzut de șefi, rase companionul, cu toate că vorbise destul de serios. Ajungem îndată, dar înainte aș dori să te mai rog ceva, adăugă însoțitorul pe același ton detașat.

— Te ascult!

— Dacă vei ajunge sus de tot, poate n-ai să mă uiți! Să știi că sunt un prieten foarte devotat și corect. N-am înșelat pe nimeni în viața mea.

— În regulă, n-am să uit!

Când automobilul se opri, Eric își dădu seama că șoferul nu mai făcuse ocolurile obișnuite pentru a-l deruta. Asta însemna, fără doar și poate, că dobândise o oarecare încredere în el.

Stătu liniștit la locul său până când companionul ocoli mașina și îl ajută să coboare. Străbătură același traseu ca în seara inițierii, dar când fu dezlegat la ochi, discipolul nu mai trebui să aștepte la ușa aceea masivă pentru a fi primit. Doar la pantofi fu rugat să renunțe și i se puse șorțul știut la brâu.

— Vă veți obișnui repede cu el, îl asigură cel care i-l legă la spate.

Intră în încăpere, împreună cu noul său amic, și acesta îl conduse până la bar, de unde fiecare se putea servi singur.

Atmosfera recepției era mult mai destinsă decât cea a primirii unui discipol în rândurile lojei Concordia. Nimeni nu îl privea cu ostentație, așa cum crezuse detectivul că va fi întâmpinat. Poate doar cu uimire.

Surprinderea tuturor se amplifică în clipa în care Marele Comandor se apropie de proaspătul inițiat și, înălțând paharul, i se adresă:

— Frate, fie ca prezența ta să fie de bun augur pentru noi toți! Mă bucur că ai putut răspunde afirmativ invitației noastre.

— Vă mulțumesc din suflet,enerate Mare Comandor! arată Eric că era binecrescut. Și eu mă bucur că mă aflu aici!

— Distrează-te și cunoaște-i pe ceilalți! Nu-ți fie teamă, aici ești numai printre prieteni. Niciun secret nu trece de zidurile acestei încăperi.

— Asta așa e! întări Brad Trump ultimele cuvinte ale șefului său, apropiindu-se de ei. Cum ți se pare atmosfera?

— Foarte plăcută,enerate maestru, răspunse detectivul, așteptând să fie provocat în continuare de patronul fabricii de confecții.

— Pe mine vă rog să mă scuzați, zise Lipstone, îndepărtându-se de ei. Am de dat un telefon urgent.

Cei doi se înclinară, iar Trump vorbi din nou:

— Dacă îți place, înseamnă că te vom avea de multe ori printre noi.

— Ori de câte ori voi fi invitat de superiorii mei, domnule.

— De cât timp lucrezi la banca aceea de care spuneai, dacă nu te superi că te întreb?

— Nu de prea multă vreme. Am învățat cam mult până să ajung acolo. Știți cum e cu birocrăția și cu găsirea unei slujbe pe măsură, atunci când nu ai relațiile necesare!

— Da, însă am auzit că studiile tale nu sunt dintre cele obișnuite. Ai învățat cam tot ce se poate învăța despre finanțe și management. Ești un expert, ca să zic așa.

— Mă flatați, domnule, făcu polițistul pe modestul. Fără puțin noroc n-aș fi putut urca atât de mult pe scara socială. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta!

— Foarte bine! Îmi place cum gândești. Dar și dumneata ai putea fi de folos multora dintre noi. Știi ce scrie în Biblie! „Ajută-ți aproapele!” Și cine e mai aproape de tine în acest moment, dacă nu noi, răs Brad Trump de unul singur, de parcă cine știe ce glumă bună ar fi făcut.

— Nu înțeleg cu exactitate la ce vă referiți!

— Știi, noi, francmasonii, ne ajutam foarte mult unii pe alții. Și ne place să facem afaceri împreună, fără a ne amesteca cu cei din afară. E mult mai sigur așa, dacă mă înțelegi.

Deci asta era! Își zise Eric rămânând în expectativă. Te pomenesti că șmecherul vrea să obțină vreun împrumut preferențial de la banca mea. La paștele cailor, domnule!

Aproape toată seara, detectivul se plimbă de la un grup la altul, încercând să prindă frânturi de conversație în legătură cu cele trei dispariții. Între timp, făcea cunoștințe și împărțea cărți de vizită, bucurându-se sincer atunci când primea altele în schimb.

Era convins că subiectul celor trei dispariții nu putea fi ocolit de frați, mai ales la un pahar de... vorbă. În ciuda acestui fapt, orele trecură și nu reuși să afle nimic. De câte ori se apropia de câte un grup, devenea centrul atenției și toți se întreceau în a afla cât mai multe despre el, despre familie, despre gândurile lui de viitor și câte și mai câte.

La naiba! înjură Eric înainte de plecare. Eu vin să-i descos și tocmai ei sunt cei care mă descos pe mine. Bine că nu mi-am pierdut timpul chiar de pomană! Am

făcut rost de niște cărți de vizită cu amprentele câtorva. Acum pot să mă prefac „rănit” și să-mi pun picioarele la spinare. Pe urmă îl sun pe căpitan, îi dau raportul și gata! Poate va trimite pe cineva să ia probele, iar mâine vom vedea ce-o mai fi...

CAPITOLUL 15

O nouă zi începea în sediul Diviziei „Cazuri Speciale” din Los Angeles. Era o adevărată vânzoleală. Polițiștii în uniformă, care aduceau tot felul de pachete, coborau la subsol, apoi plecau din nou pe teren.

La ora 10:00, în laboratorul Dr. Harrison se aflau toate fragmentele de cadavre, cu excepția pieptului lui Ike Freeman și a unui picior ce aparținuse lui Todd Waxman. Legistul părea mai degrabă încordat decât nervos în acea dimineață.

— Butch, după cum vezi, ordinele directorului departamentului au dat roade, îi zise Jane. S-au descoperit aproape toate fragmentele acelor nefericiți.

— Așa e!

— Ai vreo idee unde ar putea fi părțile care lipsesc?

— Poate le-or fi devorat câinii sau le-au îngropat. N-ar fi exclus să se afle deja în cine știe ce fundații turnate în beton. Avem, totuși, cele mai importante părți, așa că acest lucru nu contează prea mult.

— Numai de n-am găsi fragmente umane care nu au aparținut celor trei!

— Adică să dăm peste altă victimă, peste fragmentele altui cadavru? Cred că ar sări în aer întreg orașul dacă s-ar întâmpla una ca asta. Și așa presa e pe urmele noastre, ai văzut!

— Din păcate, ai cât se poate de multă dreptate, cu toate că aș fi vrut foarte mult să te contrazic. Asta mă binedispune...

— Bine, acum lasă-mă să-mi văd de treabă! Nu mă mai enerva!

— Ce mai ai de făcut? îl întrebă polițista.

— Trebuie să compar amprentele găsite în locuința lui Waxman cu cele trimise de Eric. Poate că dăm de criminal. Apropo, doamna Waxman a fost informată despre moartea soțului ei? Parcă era la clinica Mayo!

— Nu încă, dar cred că se va alarma cât de curând. Probabil că este deja îngrijorată, dacă n-a mai vorbit la telefon cu soțul ei, și ne vom trezi cu ea pe cap.

— Altă belea...

— Detectiv Black, ai citit ziarele de dimineață?

Ce obicei prost are și căpitanul ăsta! își zise Eric abia mijindu-și ochii. Să-și sune cu noaptea-n cap subalternii care lucrează sub acoperire, riscându-și viața pentru gloria diviziei...

— Nu, șefu', despre ce-i vorba?

— Despre niște fragmente umane care au fost descoperite de Poliția din Los Angeles.

— Altele?

— Nu, tot alea, dar scrie în ziare. De unde crezi că a aflat presa despre ancheta noastră?

— Habar n-am! De unde?

— Ia uite ce se mai zice aici: „Poliția susține că, deocamdată, nu deține informații despre așa ceva și că nu s-au înregistrat dispariții misterioase de

persoane în ultima vreme. Dar cine poate să creadă asta, cunoscută fiind lipsa de transparență cu care ne-a obișnuit departamentul aflat în subordinea directorului Larry Tillman? Firește, jurnaliștii vor desfășura propriile anchete pentru aflarea adevărului pe care ni-l ascund autoritățile, mințind populația cu seninătate. Vă vom ține la curent!” Îți dai seama că șeful cel mare e foc și pară?

— Îmi dau...

— Și ce crezi că e de făcut în această situație?

— După părerea mea, ar trebui să acționăm în forță și să mergem peste masoni. Purtându-ne ca niște domnișoare, adică cu mânuși, nu vom ajunge prea departe și, oricum, nu în timp util.

— Vorbești prostii! Așa ceva nu se poate, știi prea bine. Mai bine vino la sediu ca să ne scremem mințile împreună!

— Și cu acoperirea mea cum rămâne?

— Încearcă și tu să fii cât mai discret! Și așa, dacă situația devine explozivă — și există toate șansele să se întâmple acest lucru —, acoperirea ta nu mai are nicio însemnătate. Ne vedem la ora 10:00!

— Așa devreme? Dar cine te crezi tu, dictatorule! Vreun stăpân de sclavi, care dispune după bunul plac de viața gladiatorilor săi? Las' că vin eu la divizie și-ți trag vreo două în bot, ca să-ți iasă asemenea fumuri din cap!

Bineînțeles că West întrerupsese de mult legătura telefonică, iar Eric vorbea de unul singur pentru a-și vărsa zăduful...

— Ce e de făcut?

Împreună cu dr. Butch Harrison, toți cei implicați în afacerea masonilor omorâți bestial se aflau în biroul căpitanului West. Detectivul Black reușise să ajungă și el, însă fata îi era încă umflată de somn.

— Directorul se află la primar și, probabil, e muștruluit la această oră, zise boss-ul. Ce ne poți spune în legătură cu amprente colectate de detectivul Black? fu întrebat legistul.

— Sunt foarte bune, dar nu coincid cu cele găsite în baia lui Waxman.

— Niciuna? nu-i veni să creadă lui Eric.

— Deci, și această pistă trebuie abandonată, concluzionează căpitanul. Ce facem mai departe? Unde căutăm?

— Totuși, eu sunt convinsă că asasinul e cineva din Masonerie, vorbi Jane. Prea este un cerc închis, în care nu pot pătrunde alți oameni!

— Și noi suntem convinși, să zicem, dar la ce ne ajută asta? se întrebă sergentul Mann mai mult pe sine.

— Cine ar putea avea un motiv atât de puternic încât să omoare oameni cu nemiluita? I-am luat aproape pe toți la rând, vorbi detectivul ca să se afle în treabă.

— Stați puțin! zise legistul, gânditor. Dar pe Kristin Lloyd a urmărit-o cineva?

Eu — era să strige detectivul Black — și nu e vinovată!, însă se abținu în ultimul moment. S-ar fi făcut și de râs, ar fi atras și unele bănuieli deloc plăcute la adresa lui.

— Eric a cunoscut-o destul de bine din câte am înțeles, se entuziasmă Jane la gândul acestei idei. Nu-i așa, partenere? Hai, spune, nu te sfii!

— Să zicem, însă nu văd ce motiv ar avea ea ca să...

— ... Ai idee cum de-a fost tocmai ea aleasă pentru funcția pe care o ocupă în loja masonică, iubitel?

— Tatăl ei a făcut parte din congregație, dar s-a sinucis.

Și detectivul începu să le istorisească întreaga poveste pe care o aflase de la amanta lui. N-avea niciun rost să se mai ascundă după degete. Oricum s-ar fi aflat în cele din urmă.

— Crezi că doi părinți morți din cauza francmasonilor nu constituie un motiv suficient de puternic pentru câteva crime? începu căpitanul să se enerveze. De ce ne-ai ascuns aceste informații, detectiv Black?

— Nu v-am ascuns nimic! Pur și simplu, nu m-am gândit că tragedia fetei este relevantă pentru ancheta noastră. Și nu cred nici acum. Nu este ea criminala, sunt mai mult ca sigur de asta.

— Bine, Eric, dar aici nu e vorba despre ce crezi tu sau nu! interveni Jane. Ancheta e cea care ne interesează pe toți, iar dovezile sunt cele pe baza cărora stabilim realitatea. Adevărul, cu alte cuvinte.

— Jane are dreptate! Și prinderea criminalului e la fel de importantă, după ce acesta a fost dovedit, adăugă sergentul Mann.

— Dar vă spun că ea n-are nicio legătură cu uciderea și hăcuirea acelor oameni. Chiar vedeți o fată de 20 de ani ciopârțind trei bărbați și împrăștiind fragmentele lor prin tot orașul? Eu nu pot să cred așa ceva. Nu pot...

— Parcă ai avea o pânză pe ochi, amice, stăruie Steve. Am văzut noi altele și mai și, ai uitat? Doctore, ia-l la tine și arată-i doar vreo sută de cazuri în care unii minori și-au ucis părinții sau bunicii cu sânge rece! Poate că se trezește la realitate.

S-ar putea să aibă dreptate — își zise Eric, cu toate că făcea eforturi disperate să nege acest lucru. Oricine se poate înșela. Chiar și eu...

— Nu știu ce să zic...

— Ți spun eu, detectiv Black! se răsti căpitanul la el. Din acest moment, domnișoara Lloyd este suspectul nostru numărul unu. Îmi aduci de urgență amprente ei și îi faci o discretă percheziție în apartament.

— Bine, dar...

—... Să nu-mi spui ceva în legătură cu nu-știu-ce mandat de percheziție, că îți solicit chiar în acest moment insigna de polițist și pistolul, după care te suspend de nu te vezi până la calendele grecești! Clar?

— Da, domnule căpitan! Am înțeles! Voi face cum ordonați.

— Acum ieșiți cu toții afară! Am să-l sun imediat pe Marele Comandor ca să vedem dacă povestea pe care această domnișoară i-a băgat-o pe gât junelui nostru coleg se confirmă. Dacă da, trecem cu toții la acțiune. Nu mai e timp de pierdut!

Ieșiți din bârlogul lui West, cei patru nu-și vorbiră, fiecare încercând să-și pună ordine în propriile gânduri.

Ce l-o fi apucat pe partenerul meu? se întrebă Jane, contrariată. Chiar așa de mult să-l fi zăpăcit o fustă? Nu. Mai mult ca sigur că e prea stresat. Ar trebui să-l ajutăm, nu să-l condamnăm. Da-da, cu toții ar trebui să-i sărim în ajutor.

Oare eu să fi greșit și ei să aibă dreptate? se întrebă Eric la rândul său, din ce în ce mai prost dispus. Cum am putut fi atât de orb? Dar poate că nu e ea

criminala și-atunci nu voi mai avea de ce să-mi fie rușine. Voi recunoaște că m-am îndrăgostit de ea și nu va fi mare scofală...

Ca o furtună, căpitanul ieși din birou după cinci minute și le zise:

— Totul se confirmă. Persoana bănuită de noi ar putea fi cea căutată. Dr. Harrison și detectiv Black, sunteți liberi. Am nevoie de amprente, nu uitați! Sergent Mann și detectiv Heron, la mine, ca să vă spun ce aveți de făcut în continuare!

„Cei nominalizați intrară, iar ceilalți doi respirară ușurați, văzându-și fiecare de treabă.

— Nu vă mai așezați, că nu durează. Uitați cum procedăm! Detectiv Heron, te duci în West 7th Street 84 și o ții sub observație pe fată până la ora 20:00, când te va schimba sergentul Mann. Îmi telefonezi din trei în trei ore și îmi spui ce se întâmplă.

— Dacă părăsește biroul, mă iau după ea?

— Exact și să n-o pierzi nicio secundă din ochi, că e de rău! Dacă ai nevoie de ajutoare, mă suni imediat. Voi ține în permanență în alertă o echipă de intervenție special pentru voi. După ce vei fi schimbată de sergent, te duci acasă și dormi îmbrăcată, cu telefonul la cap.

— Eu până când o voi supraveghea? întrebă Steve.

— Până la ora 06:00. Și nu mă întrebați de ce nu pun alte echipe pe urmele lor, că înnebunesc! Aveți neclarități?

— Eu aș avea una, șefu'. Care ar fi momentul, după părerea dumneavoastră, în care ar trebui s-o arestăm?

— N-am de unde să știu ce o să se întâmple. Mă țineți la curent în permanență și vom hotărî pe moment când e cazul s-o înhățați. Și-acum, la treabă! Rugați-vă ca ea să fie criminala, altfel nu știu ce-am mai putea face...

— Poate să ne prezentăm demisiile, zise Jane cu glas amar pe când părăsea biroul.

CAPITOLUL 16

— Melanie, fă-mi legătura cu căpitanul, te rog! Asta în situația în care nu ai vreun ordin special pentru mine.

— Nu înțeleg, domnule! Ce ordin?

— Să nu-mi faci legătura cu el, drăguță...

— Ah, nici vorbă. Vi-l dau imediat!

— Ce vrei? îl întreabă West arțăgos.

— Șefu', știu că sunteți supărat pe mine, însă vă rog să-mi spuneți ceva!

— Te ascult!

— Pe mine m-ați dat la o parte deja? Trebuie să vă aduc insigna și pistolul?

— Nu încă. Din câte mi-aduc aminte, ți-am dat o misiune de îndeplinit. Îți amintești? Și anume să faci rost de amprente suspecte ale Kristin Lloyd.

— Am înțeles, să trăiți! Așa voi face. Aveți încredere-n mine!

— Bine-bine, să te văd!

Dacă ea e criminala, o omor cu mâna mea! își jură Eric. Dacă nu e, îl omor pe căpitan. În orice situație, tot la crimă ajung. Nu e bine. Trebuie să-mi revizuiesc comportamentul și, mai ales, modul de a gândi. Doar nu-mi sucește mie mințile o femeiușcă, acolo... Îi arăt eu!

Ceru o bere la barul în care tocmai intrase, își aprinse o țigaretă și formă numărul de telefon al iubitei lui.

— Bună, scumpule. Unde ești?

— Acum beau o bere de unul singur, încercă el să pară cât mai degajat. Tu ce faci?

— Mă gândesc la tine.

— Într-un anume fel?

— Acum, da.

— Păi, asta e o ocazie fericită. Și știi de ce? Pentru că sunt liber până după-amiază. Ce zici, ne vedem?

— Ți s-a făcut de mine așa, dintr-o dată? Nu pot să cred!

— Ba să crezi pentru că este adevărul gol-goluț. Și nu dintr-o dată, ci încă de ieri. Nu cred că mai pot aștepta până diseară.

— În acest caz, spune-mi unde ești! Vin eu să te iau, să zicem peste o jumătate de oră. E bine?

— Perfect. Te aștept la barul Fantasy de pe Maine Street 32.

— Să nu te îmbeți până când ajung!

Unde naiba pleacă potaia asta? se întreabă Jane la cinci minute după ce-și luase în primire postul de supraveghere. Te pomenesc că se duce să mai taie pe careva. Ce mi-ar plăcea s-o strâng de gât cu mâna mea. Oare de ce sunt așa de înverșunată împotriva ei? Nu cumva pentru că i-a sucit mințile lui Eric?

Polițista lăsa aceste gânduri deoparte, apoi porni motorul și urmări Nissan-ul grenă în care se urcase fata, înscriindu-se prudentă în trafic.

După felul în care sofa, Kristin nu dădea semne că s-ar ști urmărită, așa că lui Jane nu-i fu greu să se țină după ea la o mică distanță. Când opri în fața unui

bar, polițista fu nevoită să depășească, parcând ceva mai departe. Apoi privi în oglinda retrovizoare pentru a vedea ce se întâmplă.

Tânăra nu coborî, mulțumindu-se să claxoneze de două ori. Apoi așteaptă.

În sfârșit, un bărbat își făcu apariția și se instalează în mașină, alături de ea. O sărută cu patimă, după care Kristin Lloyd o luă din loc.

Jane era cu ochii în oglindă, încercând să observe chipul misteriosului amant.

O avea vreun complice! bănuiește ea până în clipa în care Nissan-ul ajunsese suficient de aproape ca să-l recunoască pe Eric Black, partenerul ei, așezat comod pe locul mortului”.

— Hopa! exclamă polițista cu voce tare, luându-se după ei.

Te pomenești că se duc la ea acasă ca să o mai pună o dată! Și asta în vreme ce toată divizia se dă de ceasul morții ca să găsească dovezi împotriva ei și s-o înșface. Nu mai înțeleg nimic...

— Mergem la mine, nu-i așa? îl întreabă Kristin, iar după ce schimbă în viteza a III-a, îi puse mâna pe prohab, strângându-l pofticioasă de acolo.

— Doar dacă nu vrei să mototolim cearșafurile cine știe cărui hotel, draga mea...

— Nu cred că e tocmai ce mi-ar plăcea, dar avem o problemă. Va trebui s-o facem repede ca să mă pot întoarce la birou. Ceva mai târziu îmi este solicitată prezența, iar acest lucru se va prelungi până pe la miezul nopții.

— Ce păcat! zise Eric fals, gândindu-se că era tocmai ce-și dorea.

O mai făceau o dată, procura amprentele ei și, după aceea, se putea duce liniștit cu trofeul la sediu. Nici că se putea ca lucrurile să se aranjeze mai bine!

— Lasă, că la noapte putem fi din nou împreună, îi promise Kristin.

— Vrei să spui că ne putem întâlni din nou după ce te eliberezi?

— Dacă vrei...

— Mai întrebi! Unde să te aștept?

— Acasă la mine. Am să-ți las un rând de chei. Cum îmi termin treaba, mă întorc la tine, iubitul meu Lucky! Am ajuns.

Detectivul nu-și dădea seama dacă era bine sau rău.

Probabil că da, își zise el. Voi face rost de amprente și voi putea să cotrobăi în voie prin apartamentul domnișoarei. Cine știe ce voi mai descoperi...

De îndată ce intrară în casă, fata făcu tot posibilul pentru a-i arăta că este o gazdă primitoare. Îi oferă un pahar de coniac Courvoisier, o cafea, îl sărută de câteva ori cu patimă și, la un moment dat, chiar îi spuse:

— Lucky, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

— Sunt numai ochi și urechi!

— Să știi că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine. Ar fi rău? Ar fi păcat?

— Numai tu trebuie să găsești soluția corectă la această întrebare, se eschivă detectivul de la un răspuns direct, cu cine știe ce implicații ulterioare.

— Bine, lasă asta acum! Hai să facem dragoste! Hai să ne iubim, înfocatul meu cavaler!

Se apropie de el, îi scoase haina și începu să-i descheie nasturii cămășii, lăsându-i cravata la locul ei. Apoi îi masă abdomenul cu dragoste, nimerind însă ceva mai jos decât s-ar fi convenit. Simțind pilozitatea excesivă a lui Eric, exclamă de plăcere și îl sărută apăsător pe gură. În același timp, coborî cu mâna în pantalonii lui, ajungând acolo unde amândoi și-o doreau.

El gemu și, printr-un gest reflex, își trase burta pentru ca ea să poată înainta cu ușurință până la sexul său întărit.

Fata îl pipăi o vreme, înțepându-l cu unghia, după care scoase mâna afară și începu să-și sugă degetul extrem de provocator. Apoi îi spuse:

— Am să te mănânc!

Eric știa foarte bine ce înseamnă asta. Își scoase cravata și rămase complet gol, așteptând să vadă ce avea să urmeze.

Îmbrăcată în hainele de stradă, Kristin îl determină să se suie în picioare pe patul din dormitor și, aplecându-se puțin, începu să-l sugă ca la concurs. Acel „supliciu” nu dură decât un minut, pentru că bărbatul se declară învins:

— Stai, oprește-te, altfel se va termina totul înainte de a începe!

Și, ca să fie mai convingător, coborî de la înălțimea la care se afla, o luă în brațe, o sărută și îi ridică încetitor fusta cu care era îmbrăcată. Fără eforturi prea mari, reuși să-i scoată și chiloțeei, după care o făcu să se așeze comod pe marginea patului și își începu incursiunile în interiorul ei primitiv.

Prea încântată pentru a opune vreo rezistență, Kristin se lăsă în voia lui, zicându-i:

— Fă tot ce vrei cu mine!

Apoi se linse pe buze, ca și cum tocmai ar fi terminat de mâncat o prăjitură bună, și închise ochii fericită.

Eric o dorea atât de mult pe tână de sub el, încât nu se mai putea controla. Singurul gând clar pe care-l avea în minte era acela de a se împinge în ea mult, cât mai mult, și de a erupe acolo ca un vulcan care a mornit prea multă vreme.

Sublima clipă veni nu peste mult timp. Kristin își înfipse unghiile în fesele lui și îl trăgea înspre ea ca o disperată, încercând să-l înghită cu totul.

— Acum! icni bărbatul din rărunchi, după o serie amețitoare de penetrări.

După care începu să se miște din ce în ce mai încet, până când se opri de tot și răsuflă ușurat ca în urma unui maraton. Doar unele contracții necontrolate ale sexului său mai aminteau de bărbatul ce fusese cu doar câteva secunde înainte...

CAPITOLUL 17

Înainte de a pleca împreună, așa cum îi promisese, Kristin îi dădu o pereche de chei, spunându-i:

— Poți veni la orice oră, dar să nu adormi! Oricum, te trezesc eu când ajung acasă.

Zăbovi doar cinci minute la baie pentru a-și face igiena locală, apoi își schimbă fusta mototolită și, gata de plecare, îl mai sărută o dată.

— Am o rugămintă la tine, Kristin! Alege-mi, te rog, o carte din bibliotecă, pe care s-o răsfoiesc dacă încep să mă plictisesc!

Vizibil grăbită, fata se gândi o clipă, după care scoase un volum de John Grisham și îl puse pe măsuta din living-room.

— Sper să-ți placă. Acum am plecat, dragule!

— Fac și eu un duș, după care mai rezolv câteva treburi până diseară. Să te conduc!

În drum spre ușă, văzându-i fundulețul ce se unduia obraznic în fata lui, nu se putu abține să nu-l pălmuiască cu blândețe, ca pe al unui copilaș neascultător.

Poate e ultima dovadă de afecțiune permisă între noi, își zise el în gând. Păcat...

Jane o văzu pe Kristin Lloyd că iese singură și exclamă, surprinsă:

— Ia te uită! Taurul comunal a rămas acasă ca să-și tragă sufletul, iar ea a plecat! Asta înseamnă că împart același acoperiș. Ce s-ar mai bucura căpitanul dacă ar afla asta...

Polițista porni în urmărirea ei ca mai înainte, iar când parcă din nou pe West 7th Street, îl sună pe căpitan pentru a-l pune la curent cu cele întâmplate. Desigur, omise să-i spună că Eric rămăsese în apartamentul suspectei.

— Știu că au fost împreună. Tocmai m-a sunat detectiv Black și m-a informat, o anunță West.

— Frumos din partea lui. Și?

— Îl aștept cât de curând la sediu. Va veni cu amprente fetei.

— Dr. Harrison e pe poziție?

— Da, am mobilizat întregul personal al diviziei. Am o premoniție. Cred că în seara asta necazurile noastre vor lua sfârșit.

— Ce bine ar fi! Mai e ceva. Se apropie ora 20:00 și sergentul Mann va veni să mă schimbe. Pot rămâne în continuare cu el, dacă tot ați decretat stare de alarmă generală?

— Chiar voiam să te rog. O să ne odihnim după ce se sfârșește totul, bine?

— Nicio problemă, domnule căpitan. Oricum nu m-aș fi putut odihni, știindu-i pe ceilalți conectați la tensiunea maximă.

Peste puține minute avea să se însereze, circulația rutieră devenind ceva mai calmă. Un taxi opri în spatele BMW-ului, iar din el coborî sergentul Mann, care se apropie făcând pe indiferentul. Jane deblocă portiera din dreapta și Steve se urcă alături de ea.

— Cum merge treaba?

A fost plecată un timp. S-a întâlnit cu Eric, l-a dus la ea acasă și probabil că el i-a tras-o timp de vreo jumătate de oră... Pe urmă s-a întors singură la sediu.

— I-ai raportat căpitanului?

— De îndată ce am putut.

— Și ce-a spus despre vizita partenerului tău acasă la suspectă?

— Știa. Eric îl sunase deja. A făcut rost de amprente și acum, mai mult ca sigur, e la sediu împreună cu Butch.

— În regulă. Poți pleca. Îmi lași mie mașina, nu? întrebă sergentul.

— Am să rămân. West i-a mobilizat pe toți și crede că în noaptea asta va avea loc marea arestare. Ar fi culmea ca eu să mă duc la culcare!

— Ai dreptate! Atunci, rămânem împreună. Să mă duc să cumpăr niște bere?

— Eu zic că mai bine amânăm distracția pentru la sfârșit. Trebuie să rămânem cu mințile limpezi, nu crezi?

— Din nou ai dreptate!

— Abia acum s-a făcut ora 20:00, observă Jane.

— Am venit ceva mai devreme. Mă plictiseam. Ce părere ai despre atitudinea lui Eric?

— Nu știu ce să zic. Sunt la fel de surprinsă ca toți ceilalți. Cine s-ar fi așteptat la așa ceva tocmai din partea lui?!

Soneria telemobilului ei întrerupse această discuție.

— Alo!

— Eric sunt. Te sun din laboratorul lui Butch. Ampretele lui Kristin Lloyd sunt identice cu cele descoperite în baia lui Todd Waxman.

— Perfect, atunci avem certitudinea care ne trebuie. O arestăm?

— Nu se poate.

— Eric, ce-i cu tine, chiar ai înnebunit?! Cum să nu se poată?

— Nu spun eu asta, ci procurorul. Zice că această dovadă nu e suficientă. Sunt necesare și alte probe.

— Cum să nu fie suficiente amprente?

— Nu sunt și gata! Dacă fata era amanta Sublimului Cavaler Ales, poți să știi?!

— Dar amprente găsite pe ferăstrăul din garaj?

— Și acestea spun foarte puțin, din moment ce nu se poate stabili cu certitudine că ferăstrăul ar fi fost una dintre armele crimei.

— Dar ce-ar vrea procurorul ăsta? S-o prindem cărând pachete cu fragmentele umane ale unei noi victime?

— Asta l-am întrebat și eu, Jane.

— Și ce-a răspuns?

— M-a trimis la bibliotecă pentru a studia legile țării și ale statului California... În caz că mă duc, am să te iau cu mine.

— Ce situație împuțită! Tu ce vei face în continuare?

— Habar n-am. Kristin mi-a dat un rând de chei ca s-o aștept până când se întoarce de la nu știu ce întâlnire. Zicea că ajunge după miezul nopții.

— Poate are de gând să mă drogheze și să mai hăcuiască pe cineva. Să știi că o excită chestia asta!

— Ca apoi să se culce cu mine ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic? reacționează detectivul, oripilat. Apoi adăugă: N-ar fi exclus...

— Bine, Eric, deci o aștepti acasă la ea. Mai vorbim noi. Eu rămân la post împreună cu Steve. Nu mă mai duc acasă. Dar stai puțin! Ai făcut vreo percheziție în locuința suspectei?

— Voi avea destul timp s-o fac.

— Succes!

La câteva minute după această convorbire, un Volkswagen Bora de culoare roșie opri în fața imobilului de la numărul 84 și claxonă prelung.

Imediat după aceea, Kristin Lloyd ieși din curte și se îndreptă spre automobil. Pe lângă geanta ce-i atârna pe umăr, avea la ea și o sacoșă de plastic. Se urcă alături de cel de la volan și mașina porni.

Când trecu prin dreptul lor, Jane putu să observe fără probleme că șoferul nu era nimeni altul decât stimabilul Brad Trump.

Polițiștii se uitară unul la celălalt, neștiind ce să creadă. Jane își reveni prima, pornind motorul și spunându-i lui Steve:

— Telefonează-i căpitanului West și spune-i ce se întâmplă! Eu mă concentrez asupra Volkswagen-ului ca să nu-l scap.

Urmare două minute de conversație telefonică, după care Steve o anunță pe partenera sa:

— În clipa în care ne oprim, îl sunăm pe căpitan ca să ne trimită întăriri. Astea-s ordinele.

Circulau deja de o bucată bună de vreme într-o direcție necunoscută, când Jane zise:

— Ce-ar fi să ajungem pe la San Diego sau chiar mai departe?

— Crezi că e posibil cu vechitura asta? Mai mult ca sigur că ne lasă pe drum.

— Bravo! Acum te iei și de mașina mea. Începi să semeni din ce în ce mai mult cu Eric. Sper că n-ai să mă faci să-i regret absența...

CAPITOLUL 18

Cu toate că intrase în apartament cu chei potrivite și cu acordul gazdei, detectivul se simțea ca un infractor.

Bun, își zise el. Kristin își vizita victimele, le droga, le ucidea și le secționa cadavrele pentru a-și răzbuna părinții. Apoi împrăștia rămășițele acestora prin oraș ca să nu fie descoperită. Dar ce caut eu aici? Ce-aș putea găsi compromițător împotriva ei? Niște saci albaștri de plastic? Un ferăstrău plin de sânge, fotografii ale atrocităților? Excluz! Doar nu e o psihopată... Am avut ocazia să-mi dau seama de asta.

Cercetă în debara, în cămară, în balcon, dar nu găsi nimic de care s-ar fi putut lega. Luă două albume cu fotografii, se așează pe un fotoliu și începu să le răsfoiască. În afară de poze de familie, nu descoperi nimic, exact cum se așteptase.

Ceva mai târziu dădu peste un jurnal intim, după ce cotrobăise prin mai multe sertare. Eric începu să citească ultimele notițe și, astfel, află că fata — pe atunci în vârstă de vreo 18 ani — a vrut să devină medic, însă a renunțat la această carieră când i-au murit părinții.

Oare să înțeleg de-aici că n-are oroare față de sânge? se gândi el. Că este posibil să fi dezmembrat corpurile victimelor după ce le-a ucis? Oare nu merg cu imaginația prea departe?

— Ce ai în punga aceea, Kristin? o întrebă Brad Trump pe amanta lui.

— Mi-am luat de lucru pentru acasă. Trebuie să termin ceva până mâine dimineată.

— Ce păcat! Îmi închipuiam că în noaptea asta vei dormi la mine.

— Aș vrea, însă nu se poate, Brad!

— În regulă. Dar fă-te comodă, te rog! Ce bei?

— Ceva mai ușor, dacă ai.

— Un vin alb ar fi bun? Am o colecție deosebită. Te-ar interesa un Chablis Grand Cru Vaudésirs?

— Nu știu ce-i ăla, dar sună bine. Toarnă-mi un pahar!

Bărbatul renunță la haină și la cravată, umplu două superbe pahare cu picior și toastă:

— Să bem pentru ca relația noastră să fie cât mai îndelungată, draga mea!

După ce luă câte o gură, adăugă:

— Te rog să mă scuzi două minute! Trebuie să merg urgent până la baie.

— Du-te, frumosule! îl aprobă ea în gând. Chiar voiam să te rog asta.

Și când se văzu singură în cameră, scoase din poșetă un praf albicios, din care turnă o parte în paharul lui. Apoi se dezbracă fără pudoare, rămânând numai în slip și sutien, știind că această costumație seducătoare îi va provoca gazdei o sete și mai mare.

Trecuse mai bine de o oră de când Jane și Steve stăteau de pândă în apropierea imobilului în care locuia patronul mason al fabricii de confecții. La un moment dat, li se alăturase o echipă de polițiști în uniformă, formată din patru persoane.

— Poate că Eric a descoperit ceva, zise Jane. Am să-l sun.

Detectivul răspunse abia la cel de-al cincilea apel, fiind cufundat în lecturarea jurnalului găsit. Mormăi, cu gândul dus departe:

— Lucky Norman la aparat.

— Ce vorbești? Ți-ai și schimbat numele?

— Ah, tu erai! S-a mai întâmplat ceva?

— Încă nu. Ne aflăm în fata locuinței lui Trump.

— Cum? sări Eric de la locul lui, consultându-și ceasul.

Acesta indica ora 22:20.

— Ce e cu tine?

— Maestrul a venit s-o ia?

— Exact!

— Dar voi nu vă dați seama ce se întâmplă?

— Nu înțeleg ce vrei să spui!

— Îl omoară și pe ăsta, Jane! Asta se întâmplă! Intrați imediat peste ei!

— Dar n-avem niciun ordin în acest sens.

— Atunci faceți rost de unul cât mai repede posibil. Sunați-l de urgență pe căpitan. Vă spun că asta se întâmplă! Kristin Lloyd și-a adus victimele mai întâi la ea acasă, ca să le arate că este demnă de încredere, s-a culcat cu ele, apoi le-a întors vizitele.

— I-a drogat, i-a băgat în baie și apoi le-a secționat trupurile cât încă se aflau în viață, nu-i așa, Eric? Și cum ai ajuns la acest raționament, dacă nu te superi că-ți pun această întrebare?

— Nu știu. Pur și simplu, așa cred că s-a întâmplat. Totul se leagă, nu vezi?

— Se leagă pe naiba!

— Și chiar dacă n-ar fi tocmai așa, ai tu curajul de a-ți asuma responsabilitatea vieții unui om, fie el mason sau nu?

— Nu prea.

— Atunci sună-l pe West și nu mai pierde timpul, Jane. Viața lui Trump poate atârna de un fir de păr chiar în această secundă. Vin și eu acolo cât pot de repede!

Căpitanul, la rândul lui, îi ceruse aprobarea directorului pentru a da buzna în locuința maestrului mason. Asta îi luă ceva timp, deoarece Larry Tillman se afla acasă la primar, unde lua cina. După ce șeful D.P.L.A. ascultă întreaga expunere a subordonatului său, zise doar atât:

— Acționați fără întârziere! Ordinul fu transmis polițiștilor care supravegheau locuința lui Trump, iar aceștia se năpustiră pe scările imobilului, după ce sparseră ușa de la intrare și identificară numărul apartamentul în care locuia masonul.

— Eu zic că n-avem de ce să ne temem, gândi Steve cu voce tare. Nu cred că domnișoara are vreo armă de foc asupra ei pentru a se apăra.

— Așa e! Din câte s-a văzut, preferă armele albe.

Unul dintre polițiștii în uniformă lovi ușa de la intrarea în apartament cu un berbec, făcând-o să sară în lături. Precută, Jane intră cu pistolul ei Walther de

calibru 9 mm gata de tragere. Era urmată de Steve și alți doi colegi, ceilalți doi din echipă rămânând să asigure retragerea.

Pătrunzând în sufragerie, Jane văzu haine aruncate peste tot, inclusiv lenjerie intimă, apoi sacii albaștri de plastic și înțelese:

— În baie! Trebuie să fie în baie! Chemați o ambulanță! le mai spuse însoțitorilor săi. Zgomotele o făcură pe Kristin să-și abandoneze pentru moment victima, tocmai când se pregătea s-o spintece. Văzând-o pe polițistă, nu ținut cont că aceasta avea o armă îndreptată asupra ei și ridică amenințător cuțitul de bucătărie pentru a lovi.

Dar Jane Heron fu mult mai rapidă. Trase fără somație, nimerind-o pe tânără în umărul drept.

Aceasta scăpă cuțitul aducător de moarte și scoase un țipăt inuman. Apoi se repezi cu mâna rămasă teafără spre Jane, cu intenția de a-i scoate ochii.

Fără a clipi măcar, polițista făcu o fandare spre stânga și îi aplică agresoarei o lovitură în gât cu patul pistolului.

Horcâind și sângerând, Kristin se prăbuși la pământ, unde rămase nemișcată.

Jane trecu peste ea și intră în baie, spunând:

— Steve, ai grijă de ea! Aici totul pare în regulă.

Brad Trump se afla inconștient în cada de baie, gol-puşcă, însă în jurul lui nu se zărea nicio urmă de sânge. Îi luă pulsul. Inima încă îi bătea, în ciuda supradozei de drog ce-i fusese administrată fără voia lui.

— Vine o dată ambulanța aia? întrebă polițista. Avem aici doi oameni pe moarte!

— E pe drum, răspunse cel care o solicitase.

Ajutați-mă să-l scot din baie și să-l depunem pe o canapea!

Pentru că criminala fusese rănită, Steve îi prinse cătușele de mâna teafără și de un picior. Apoi îi dădu un prosop mare pentru a-și acoperi goliciunea. Fata sângera din abundență.

În acel moment își făcu apariția și Eric. La vederea scenei, își dădu imediat seama ce se petrecuse. Se apropie temător de Kristin și îi căută privirea.

— De ce-ai făcut toate astea?

— Pentru a mă răzbuna. Ei mi-au distrus viața și mie și familiei mele.

— Nu e chiar așa. Tatăl tău a știut de la început în ce s-a băgat. Dar, spune-mi, eu de ce n-am avut aceeași soartă?

— Tu nu ai nicio vină. Nu erai mason când ai mei au fost condamnați de Loja „Concordia”.

— Nici acum nu sunt.

— Ce vrei să spui?

— Detectiv Eric Black este numele meu adevărat, se prezentă el cu o voce rece, ca de gheață. Și îmi pare rău că s-a ajuns unde s-a ajuns. În alte condiții, poate că am fi fost o pereche reușită...

— Poate. Într-o altă viață...

— Nemaipomenit! exclamă Jimmy H. când sergentul Mann termină de povestit.

În același timp, reușise să dea gata și cea de-a patra sticlă de bere ce-i fusese oferită cu mărinimie în schimbul teribilei lui narațiuni.

Ceva mai devreme, când se întâlniseră cu toții, directorul departamentului le înmânase subordonaților care lucraseră la acest caz câte un plic, spunând doar atât:

— Cu felicitările mele și ale primăriei orașului Los Angeles!

Retrăgându-se într-un colț, detectivii Heron și Black vorbeau în șoaptă.

— Cât crezi că am primit? își întreabă Eric partenera.

— Nu știu, dar sper să-mi ajungă măcar pentru o mașină mai ca lumea. Tu ce-ai să faci cu banii?

— Îți spun doar dacă juri să păstrezi secretul și să nu râzi.

— Juri!

— Încerc să-mi fac un implant de păr.

- sfârșit -